SAS

ANCHETA ASUPRA UNUI GENOCID

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Ancheta asupra unui genocid

SAS 140

În românește de Silvia Cernat

©TINERAMA, 2001

V.1.0

Capitolul I

Captivat de ritmurile de tobă. Sacadate, care țâșneau din difuzoarele vechii sale Toyota Corolla, colonelul Charles Lizindé aproape că nu băgă de seamă că mașina se oprise. Seth, șoferul său se întoarse și urlă pentru a acoperi vacarmul muzicii:

— Am ajuns, șefu´!

Charles Lizindé care se bâțâia în ritmurile îndrăcite ale muzicii, pe bancheta din spate, încetă brusc și deschise portiera.

— Să mă aștepți în colț, la Kimathi, îi ordonă el.

Era imposibil să parchezi în Standard Road; strada avea sens unic. Colonelul mai dansa încă în timp ce intră în holul hotelului Lohro House. Recepționerele care-l cunoșteau nu-i dădură nici măcar insigna de recunoaștere; acesta merse direct spre ascensoare, apăsând pe butonul etajului 14. Se afla într-o stare de euforie, dar nu numai din cauza muzicii. Acest sfert de oră era pentru el un infim moment de relaxare în viața sa nu tocmai ușoară.

Colonelul Charles Lizindé era un exilat a cărei viață fusese adesea foarte dificilă. Se împlinise un an de când fugise din țara sa Ruanda, în Kenya, la Nairobi, după ce se simțise amenințat de către fostul său șef, generalul Paul Kagamé, devenit președinte al Ruandei.

Acesta l-ar fi vrut pe Charles Lizindé mai degrabă mort decât viu, din rațiuni foarte precise.

Colonelul Lizindé, care condusese pentru Paul Kagamé câteva operațiuni foarte „delicate” în fruntea serviciului „NETWORK” – o mică structură secretă de informații și acțiune – se gândise că era mai prudent să părăsească Kigali pentru a sta la Nairobi.

Bineînțeles, toate acestea se întâmplaseră cu câțiva ani în urmă, dar era mai bine să fie prudent. Și apoi. Viața la Nairobi, nu era deloc neplăcută pentru Charles Lizindé.

Soția sa lucra în Comisia locală a Organizației Națiunilor Unite, având astfel anumite avantaje; el însuși își

deschisese pe cont propriu un mic birou de schimb valutar. În Kenya, se vorbea limba swahili, înrudită cu limba kinyarwanda vorbită în Rwanda și engleza, la fel ca în Uganda unde colonelul Lizindé își petrecuse o bună parte din viață.

Desigur, nu avea prea mulți prieteni la Nairobi: cei mai mulți dintre ruandezi erau extremiști hutu, vinovați de genocid, refugiați în urma dezastrului militar provocat în iulie 1994. După ce au masacrat în trei luni opt sute de mii de oameni din populația tuți, extremiștii hutu au fugit din Ruanda în Republica Democratică Congo – fostă Zair, în Tanzania, în Kenya și în alte țări africane sau europene.

Firește, nu prietenii colonelului Lizindé, care făcea parte din populația tuți și era fost membru al APR[1] îl goniseră din țara lor.

Cei mai periculoși extremiști hutu fuseseră expulzați din Kenya sau conferiți Tribunalului Penal Internațional de la Arusha din Tanzania, în 1998, după o reconciliere spectaculoasă între generalul Paul Kagamé și președintele kenian Arap Moi, care, altădată, fusese mai degrabă un apropiat al președintelui hutu asasinat în aprilie 1994 Juvénal Habyarimana. În Kenya, rămăsese numai Felicien Kabuga, prietenul personal al președintelui Arap Moi.

Este adevărat că Kabuga nu-și pătase mâinile de sânge: a comandat pur și simplu cumpărarea din China, a câtorva zeci de mii de cuțite mari de abator, la un preț competitiv, distribuite apoi extremiștilor Interahamwe, milițiile hutu.

Cu aceste arme rustice, la care s-au mai adăugat și câteva kalașnikov și grenade, aceste miliții hutu au tăiat cu sălbăticie, în bucăți, populația tuți, denumită „inienzi[2]”, timp de o sută de zile, sub privirea indiferentă a celor de la Mnuar[3] și a diferitelor misiuni diplomatice instalate în Ruanda.

Apelurile disperate de ajutor ale populației tuți au fost

---

[1] *Armata populară ruandeză, în majoritate tuți, formată de Frontul patriotic ruandez (FPR) după luarea puterii în iulie 1994*

[2] *Spioni*

[3] *Misiunea Națiunilor Unite de asistență din Ruanda*

ignorate de către comunitatea internațională. Numai Franța a reacționat, mai târziu – este adevărat – ocupând sud-estul Ruandei. Prin operațiunea de salvare numită „Turquoise”, destinată în principiu să salveze pe toți supraviețuitorii din această zonă. Acest lucru a permis milițiilor extremiste hutu să fugă în Congo cu armamentul greu. Grație protecției armatei franceze, înșelată de către autoritățile politice din acea vreme.

Începând cu 1990, populația tuți expulzată în țările vecine – Burundi, RD Congo și mai ales Uganda – de către puterea hutu, și-a constituit o armată de eliberare sub comanda unui colonel puțin cunoscut el însuși refugiat în Uganda și membru al armatei ugandeze, Paul Kagamé.

După trei ani de război, armata condusă de acesta a eliberat nord-estul Ruandei. Iar frontul s-a stabilit la vreo cincizeci de kilometri de capitala Kigali. Sub egida Națiunilor Unite, s-a obținut oprirea ostilităților și câțiva președinți africani au elaborat acordurile de la Arusha, la 4 august 1993, care trebuiau să înceapă cu o împărțire a puterii între hutu și tuți.

Luptele încetaseră, și mai mult chiar, un contingent de șase sute de membri ai APR se instalase în centrul capitalei Kigali cu acordul FAR[4] și sub ochiul vigilent al misiunii Minuar.

Colonelul Lizindé făcea parte din acest contingent.

În zorii zilei de 7 aprilie 1994, a doua zi după atentatul în care avionul Falcon 50 al președintelui Habyarimana fusese doborât de o rachetă sol-aer în timp ce se pregătea să aterizez la Kigali, revenind de la Dar Es-Salaam, colonelul auzise urletele de disperare ale compatrioților tuți, hăituiți și masacrați în centrul orașului de către milițiile hutu.

O femeie și cei trei copii ai ei au fost efectiv tăiați din bucăți de către o bandă Interahamwe hutu – fără ca el să poată interveni în vreun fel din cauza ordinului dat de comisia Minuar. Așa cum recomandase Boutros Butros-Ghali, secretarul general al ONU – era necesar ca Minuar

[4] *Forțele armate ruandeze guvernamentale (hutu).*

să păstreze o neutralitate strictă…

Charles Lizindé nu putuse să uite niciodată strigătele atroce ale acestei femei, cu craniul despicat în două de o lovitură de cuțit încercând să-și apere cei trei copii care, la rândul lor, erau tăiați de vii sub ochii ei înspăimântați.

De atunci, din când în când, simțea nevoia să șteargă din memorie acele momente cumplite.

Coborî deci din ascensor, aruncă o privire spre ceasul său vechi Breitling Chronomat pentru a verifica dacă nu mergea înainte și împinse o ușă de sticlă mată având o inscripție cu litere aurii „KENYAN TRAVEL SERVICE LTD”.

O tânără negresă instalată în spatele biroului de recepție îl văzu și îi aruncă o privire îngrozită.

— Tocmai au plecat!

Colonelul Lizindé, cu ochii plini de dorință, ocoli biroul și cuprinse cu un gest posesiv sânii tinerei, sărutând-o pe gât.

— Vino repede! zise el, mă gândesc la tine de azi-dimineață.

Lui Bicuzi Kihubo, ruandeză tuți, exilată în Kenya din cauza genocidului, îi plăcea să i se spună „Beatrice” după moda „albilor” pentru că dădea bine. Tânăra se ridică, aranjându-și peste coapsele lungi fusta mini care-i acoperea abia o treime din picioare, scăpând din strânsoarea mâinilor pofticioase ale colonelului.

— Trebuie să închid ușa! zise ea dintr-o suflare, s-ar putea să intre cineva.

În timp ce închidea ușa. Colonelul Lizindé nu-și mai lua privirea de la ea Bicuzi Kihubo avea aspectul unui star, dar era cam grea de cap. Ochii mari, castanii îi luminau fața dulce. Încadrată de cozile tradiționale, sânii se mulau sub un T-shirt portocaliu, având forma a două obuze grele: cât despre șolduri, acestea ar fi transformat pe cel mai sfânt dintre prelați într-un sodomit…

Șoldurile înguste și picioarele lungi făceau din Bicuzi o adevărată bombă sexi.

După ce ușa fu închisă, colonelul Lizindé o împinse pe

Bicuzi în camera de alături și o sprijini pe biroul larg al șefului de agenție care era plecat să ia masa. Mângâindu-i febril sânii minunați, îi ridică T-shirtul pentru a o mușca în joacă, apoi își strecură mâna sub fusta mini a fetei, începu să-i tragă-n jos chiloții albi, care alunecau peste coapsele lungi, dându-și seama brusc că Bicuzi participa la acest joc cu răceala unei statui. Se opri imediat. Își îndreptă ochii spre ea și întâlni o privire goală, de animal docil. Cu brațele atârnându-i de-a lungul corpului, Bicuzi se lăsă dominată, continuând chiar să mestece nestingherită „gumă”: o altă „manieră a albilor” despre care credea că îi sporește farmecul.

— Nu-ți place? întrebă colonelul, neliniștit.

Bicuzi suspină adânc, pentru a-l impresiona.

— Îmi simt brațele grele! Nici măcar nu pot să le ridic.

— Ai probleme?

— Nu mi-am plătit chiria! mărturisi ea cu o voce de copil.

Mesajul era foarte clar. Fără a mai pierde timp, colonelul scoase din buzunar un teanc de bancnote și puse pe birou trei de o mie de șilingi[5].

Se petrecu totul ca și cum ai fi pus o monedă într-un juke-boxe.

Imediat, fața lui Bicuzi se lumină: își cuprinse amantul cu brațele, își lipi abdomenul de al lui. Frecându-se ușor pentru a pregăti terenul.

— Este adevărat! spuse ea. Astăzi îmi pari mai greoi.

Colonelul Lizindé știind că nu are la dispoziție mai mult de treizeci de minute, își plantă degetul în sexul lui Bicuzi. Încetișor, tânăra îi desfăcu fermoarul și începu să mângâie languros sexul bărbatului.

Fostul ofițer al APH-ului sufla ca o locomotivă veche, nemaiștiind unde să-și pună mâna mai întâi, trecând de la sâni la fese. Revenind apoi la triunghiul magic.

Curbele tari ale șoldurilor ei îl înnebuneau. Din profil, Bicuzi semăna cu un desen al unei pin-up.

Își aruncă haina pe jos. Luă pistolul de la centură și îl

[5] *O mie de șilingi = aproximativ 100 de franci*

puse într-un coș de lângă birou. Cu pantalonii în vine. Începu să-și frece sexul excitat de abdomenul partenerei sale.

— Îmi place asta, spuse Bicuzi, sprijinindu-se cu mâinile de marginea biroului.

Dezbrăcată de T-shirt, cu fusta răsucită peste șoldurile înguste, cu chiloțeii agățați de o gleznă, fata era și mai provocatoare. În mod vizibil, cele trei mii de șilingi îi eliberaseră libidoul.

— Vrei sex oral? întrebă ea cu blândețe.

De fapt, Bicuzi nu simțea mare lucru când făcea dragoste; mai degrabă oferea plăcere decât s-o primească. Dar, cum era o fată înțelegătoare, îi era indiferent ceea ce făcea.

Colonelul Lizindé se depărtă puțin.

— Da, făcu el cu vocea sugrumată, dar s-o faci ca o ticăloasă adevărată.

Bicuzi nu știa ce înseamnă ticăloasă, dar se hotărî s-o facă cum credea mai bine. Se așeză în genunchi pe covorul vechi, înghiți în gura-i cărnoasă tot ce se putea și imediat colonelul Lizindé se sprijini ușor de ceafa ei. Privind norii care se mișcau fără încetare pe cerul albastru al orașului. Bicuzi nu făcea acest lucru cu dexteritatea unei târfe, dar ruandezul era deja în al nouălea cer numai la ideea că urma să penetreze acest trup de vis.

Știind că timpul îi este măsurat, o trase ușor pe Bicuzi de cozi pentru a o face să se ridice.

Supusă, negresa se lungi de îndată pe spate, peste biroul larg cu sexul chiar pe muchia biroului. Colonelul îi ridică picioarele, și-și introduse sexul în cel al lui Bicuzi, strâmbându-se totodată.

— Hai spune, nu prea ai chef, nu-i așa? mormăi el.

— Ba da, ba da, protestă neconvingător Bicuzi, dar mi-e teamă tot timpul, să nu vină cineva peste noi, aici.

Ruandezul suspină adânc. Cu o mișcare energică își penetră total tânăra amantă. Se simți atât de strâns în interiorul ei încât își zise că la cea mai mică mișcare va exploda de plăcere.

— Ieși! îl imploră Bicuzi, care cunoștea vechile trucuri ale amantului ei.

Colonelul Lizindé se mulțumi să facă mișcări lente și prudente, nedorind să termine rapid Apoi lăsă în jos picioarele tinerei și se retrase din ea, mai excitat parcă: o prinse de șolduri făcând-o să se întoarcă cu spatele.

— Ce vrei să-mi faci? îl întrebă Bicuzi, sincer neliniștită.

— Nimic, spuse ruandezul așezându-și sexul în spatele tinerei. Telefonul sună. Pe dibuite, Bicuzi întinse mâna spre aparat.

— Nu răspunde! spuse colonelul. Și așa nu avem destul timp.

— Dar, trebuie să răspund!

Bicuzi ridică receptorul și spuse „alo” cu vocea sa de copil.

Pe ascuns, colonelul Lizindé profită pentru a-și retrage sexul și a-l așeza puțin mai sus, între fesele minunat cambrate. Bănuindu-i intențiile. Bicuzi se răsuci disperată. În timp ce dădea amănunte la telefon, unui client potențial, despre avantajele unui weekend în insulele Lamu…

Ruandezul forță puțin pătrunderea sexului său, în timp ce Bicuzi își mușca buzele de durere: apoi, ținând-o puternic de șolduri împinse energic cu forța celor optzeci de kilograme.

Bicuzi rezistă câteva zeci de secunde, apoi scoase un urlet sfâșietor, după ce puse receptorul în furcă, simțind până-n adâncul trupului ei sexul masiv al amantului. Colonelul se sfârși de plăcere. Fără diversiunea telefonului, nu ar fi ajuns, probabil, la acest moment de extaz.

— M-ai sfâșiat! protestă Bicuzi cu pieptul strivit de birou.

— Nicidecum! o asigură colonelul pe un ton bine dispus.

De îndată, Lizindé începu să se miște înainte și înapoi, strâns parcă de o mână puternică. Bicuzi gemea încetișor, cu privirea fixă, concentrată asupra plăcerii. Deodată, colonelul explodă într-un strigăt sălbatic.

Își privi imediat ceasul. Terminase toată întâlnirea în

șaptesprezece minute.

Mai rămase totuși câteva momente în această poziție, pentru a amortiza cei trei mii de șilingi și se retrase încă excitat.

Bicuzi se ridică și-l înfruntă.

— Nu ești prea înțelegător! făcu ea cu o mică strâmbătură. Nu o să mă mai pot așeza.

Lizindé îi mângâie sânii goi a căror piele îi evocă finețea mătăsii.

— Ba da! spuse el. Și apoi tu ești îndrăgostită; îți place să-mi oferi bucurii…

— Este adevărat, aprobă tânăra ruandeză cu mare convingere.

Sentimentele sale față de colonel erau amestecate; dragoste și interes într-o proporție în care amorul ocupa totuși, primul loc. Luându-și chiloții, Bicuzi se strecură rapid în încăperea minusculă a toaletei, în timp ce colonelul se aranja, având corpul și sufletul într-o stare de liniște și mulțumire. Pentru o clipă îi trecu prin cap chiar să ia o bancnotă de o mie din cele trei mii de pe birou, dar își dădu seama că Bicuzi ai fi putut observa; aceasta apăru proaspătă ca un trandafir și la fel de provocatoare Ruandezul își reprimă dorința de a o poseda încă o dată.

— Sunt gata în zece minute! zise ea. Mă aștepți? Aș vrea să mă lași în drum; merg acasă.

— Sunt în colț la Kimathi, zise el, răsucind cheia în ușa de la intrare. Grăbește-te!

În ascensor, colonelul începu să fredoneze. Totuși, viața la Nairobi nu era prea neplăcută. Se uită din nou la ceas. Întâlnirea de la Ambasada americană era la orele trei, deci avea tot timpul să o însoțească pe Bicuzi. Se gândi chiar să urce pentru câteva clipe în minusculul ei apartament pentru un mic supliment de mângâieri.

*

* *

Toyota Corolla înainta cu greutate în traficul bară la bară. Sub un cer plumburiu, de parcă toate mașinile din Nairobi își dăduseră întâlnire în Forest Road.

— Seth! Dă drumul la aer condiționat! zise Lizindé șoferului.

Docil, acesta lăsă în jos geamul de pe partea sa, lăsând să intre un aer călduț în mașină. Instalația de aer condiționat se defectase demult, astfel că de fiecare dată apelau la acest expedient. Colonelul Lizindé se așezase lângă șofer, pentru a nu fi tentat s-o violeze pe Bicuzi în timpul traseului. Aceasta, instalată pe bancheta din spate, ca o prințesă îi mulțumea amantului oferindu-i imaginea picioarelor ei ușor depărtate. în așa fel încât i se zăreau chiloțeii albi. O mică plăcere gratuită. Ruandezul își consultă din nou ceasul, neliniștit. Dacă mergea tot așa, nu mai ajungea la întâlnirea de la ora trei din Mombasa Road. Oricum, intermezzo-ul suplimentar la care sperase nu mai putea avea loc.

— Nu poți să depășești? își întrebă șoferul.

— Nu, șefu'!

Ajunseră în intersecția Parklands Road. Forest Road și Limuru Road. Un polițist încerca în zadar să accelereze traficul gesticulând excesiv, așezat în fața unei biserici negre de piatră, a unui panou publicitar pentru pneurile Pirelli și a unui ceas mare alb oprit la ora 17:30.

Abia se încadrară în piața circulară, că o mașină țâșni în stânga[6] lor, trecând peste iarba rondului.

Furios, colonelul ruandez îi zise șoferului:

— Vezi că alții pot depăși!

Își întoarse capul mașinal și deodată avu impresia că inima-i se oprește. Cealaltă mașină, o Toyota Corolla ca a sa, în loc să-și urmeze traseul, se opri în dreptul său. În interiorul mașinii se aflau doi bărbați. Șoferul care se găsea pe partea mașinii colonelului se aplecă brusc ca și cum ar fi avut să ia ceva de jos. Deodată, zări capul unui tânăr negru, care-și sprijinea spatele pe portiera mașinii, cu fața îndreptată spre ocupanții din Toyota colonelului.

Tânărul își puse pe genunchi un kalașnikov și îl îndreptă spre mașina vecină. Șoferul colonelului scoase un strigăt de groază înainte de a apăsa pe accelerator. Toyota făcu

[6] *În Kenya, se șofează pe stânga.*

un salt de treizeci de centimetri și se izbi de bara de protecție din spate a mașinii blocate în fața lor.

Într-o secundă, colonelul Lizindé își băgă mâna în centură, pentru a-și căuta pistolul, dar nu găsi nimic.

În euforia sa, uitase arma pe biroul unde făcuse dragoste cu Bicuzi. Văzu moartea țâșnind din țeava îndreptată spre el. Detunăturile se succedară-precum grindina care pocnește pe un acoperiș de tablă. Capul șoferului fu zdrobit primul în acest impact, iar colonelul îi supraviețui numai câteva secunde. Încercă să se apere cu brațul, într-un gest derizoriu, astfel că primul glonț îi nimeri ceasul Bribing, smulgându-i-l de la încheietura mâinii. Al doilea proiectil îi atinse tâmpla în momentul în care încerca să deschidă portiera dinspre el, făcându-i să explodeze calota craniană. Un al treilea proiectil îl lovi pe colonel, sfărâmându-i gâtul, smulgându-i maxilarul în momentul în care se clătina pe o parte. Toyota se zgudui sub impactul gloanțelor, izbindu-se de mașina din față.

În spate, Bicuzi urla ca o sirenă, așezată jos pe burtă, tremurând din toate mădularele. Se așternu o liniște de mormânt. Tânărul aruncă arma în spate; șoferul se ridică, puse mâna pe volan și încercă să scape, trecând peste iarba rondului spre Limuru Road, sub nasul polițistului total buimăcit. Acesta nici măcar nu încercă să ia numărul mașinii asasinilor. Bolborosea în aparatul său de emisie-recepție, cerând ajutor.

Deodată începu un concert asurzitor de claxoane din șirul de mașini imobilizate dar care oricum nu l-ar mai fi tulburat cu nimic pe șoferul Toyotei căzut peste volan și bineînțeles mort de-a binelea.

Polițistul ajunse în dreptul mașinii în momentul în care Bicuzi ieșea în patru labe, fugind de rupând pământul, fără să se mai întoarcă. Îngrozit, contemplă cadavrele ciuruite de gloanțe.

Nairobi era un oraș violent, dar atentate în plină zi, cu această abundență de muniții, nu erau totuși curente.

Ceva ce strălucea în iarbă îi atrase atenția; era ceasul colonelului, un Breitling a cărui brățară fusese smulsă

Polițistul îl ridică și-l duse la ureche. Proiectilul lăsase o urmă în metal, dar ceasul mergea încă. Îl băgă direct în buzunar. Apoi, făcu tot posibilul pentru a devia circulația, întrebându-se cine puteau fi cei asasinați.

Având în vedere plăcuța cu însemne diplomatice, probabil, era vorba despre niște străini.

Când ambulanța de la Aga-Khan Hospital sosi, urmată de mașina poliției, nu se putu constata decât decesul celor doi ruandezi.

Capitolul II

Frank Capistrano era instalat la o masă puțin mai ferită, chiar lângă imensele ferestre care dădeau spre Potomac. Restaurantul din Kennedy Memorial Center era plin de lume; un soare radios strălucea peste Washington și în această ultimă lună de iunie a celui de al doilea mileniu, viața părea minunată.

De îndată ce Frank Capistrano – Special Advisor for National Security – al Casei Albe îl zări pe agentul Malko, încercând să-și facă loc printre mese, își ridică mâna, agitând-o, prelungită printr-una din inevitabilele sale țigări de foi, pentru a-și semnala prezența. Malko, reperându-l, își spuse că semăna teribil cu un „capo mafioso”, cu părul negru și des, trăsăturile puternice, ochii șireți și costumul în dungi, de culoare închisă. În plus, la mâna stângă flutura un inel, ornat cu un diamant impresionant. Contrasta net cu burghezii gătiți din Virginia și Maryland, care trăncăneau la celelalte mese din restaurant.

Și totuși, era unul dintre consilierii cei mai ascultați de la Casa Albă: respectat, remarcabil, strălucitor; cunoscuse deja trei președinți succesivi. Un veritabil om al Serviciului de Informații. Mai întâi la Central Intelligence Agency, unde în 1988 a creat Departamentul antiterorist, apoi la Casa Albă, unde a condus operațiunile cele mai secrete, cele ordonate direct printr-un „finding” al președintelui Statelor Unite, adică un ordin confidențial de care toate agențiile federale trebuiau să asculte.

Foarte matinal, se scula în fiecare zi, pe la 5,45, pentru ca o jumătate de oră mai târziu să fie deja la biroul său, situat în partea de nord-vest a aripii de vest a Casei Albe. Chiar în partea opusă biroului oval al președintelui, acolo unde Bill Clinton se zbenguise cu voluptuoasa Monica Lewinski.

Frank Capistrano se ridică pentru a-l întâmpina pe Malko, sfărâmându-i falangele în palma sa enormă și negricioasă.

— *Welcome! Welcome, Malko! Happy to see you again!* Ați călătorit bine?

Malko observă că Frank terminase deja platoul cu gustări. Avea același apetit pantagruelic. Când mânca în biroul său, comanda șase hamburgeri odată...

Capistrano se așeză și își aprinse havana cu o brichetă Zippo semnată „White House” pe care o puse apoi pe masă.

— *Uneventful*[7]! făcu Malko cu un surâs, așezându-se la rândul său.

Călătoria Viena – Washington însemna totuși câteva ore bune de zbor. Dar nu putea declina invitația făcută de Frank Capistrano. Cei doi bărbați se cunoșteau din 1997. Se întâlniseră la Islamabad. În Pakistan, cu ocazia afacerii „cursa 800”[8]. Când Frank Capistrano intervenea în vreo afacere, însemna că siguranța Statelor Unite era în joc.

O ospătăriță apăru cu o listă-meniu. Aleseră rapid „New York Steak și Caesar Salad” stropite cu un Château Malescot Saint-Exupéry, un Margaux 1988 și, după comanda meniului, Frank Capistrano își fixă ochii săi mici și pătrunzători în cei ai lui Malko.

— Ați auzit deja vorbindu-se despre moartea președintelui ruandez, Juvénal Habyarimana?

Cu el, se intra direct în esența subiectului.

— Da, vag, zise Malko: era prin 1994 sau 1995. Avionul a fost doborât de o rachetă sol-aer.

— Bingo! făcu Frank Capistrano cu o voce puternică și răgușită. A fost în 6 aprilie 1994, la orele 20:20. Avionul prezidențial Falcon 50 al lui Habyarimana, pe atunci președinte al Ruandei a fost doborât de către o rachetă sol-aer SAM-16 Gimlet, în timp ce se afla în curs de aterizare pe aeroportul din Kanombe. O a doua rachetă a fost trasă, dar a ratat avionul. Nu a fost niciun supraviețuitor din cei nouă pasageri, printre care președintele Ruandei și cel din Burundi, Cyprien Ntaryama și cei trei membri ai echipajului francez.

---

[7] *Nimic de spus.*

[8] *A se vedea SAS nr. 125. „Răzbunați cursa 800".*

Își strâmbă puțin gura într-un rictus cinic.

— În plus, avionul s-a prăbușit în grădina rezidenței lui Habyarimana... Cum s-ar zice, livrat la domiciliu...

— Îmi amintesc, completă Malko. Acest avion venea de la Dar-Es-Salaam, din Tanzania, unde acești președinți se reuniseră pentru o conferință regională destinată să ratifice acordurile de la Arusha, care stabileau o putere împărțită între hutu și tuții din Ruanda, și să negocieze același gen de acord pentru Burundi.

— Sunteți o sursă de informații, recunoscu Frank Capistrano cu o ușoară undă de ironie.

Ospătarul aduse vinul Château Saint-Exupéry pe care Frank Capistrano îl degustă pe îndelete, ca un bun cunoscător.

— Am mai lucrat în regiune, demult, precizã Malko. De asta cunosc puțin problema.

Una din primele sale misiuni se desfășurase în Burundi și de atunci problemele între hutu și tuți îi erau familiare. În mare, situația era simplă: Burundi și Ruanda – foste colonii germane – erau populate cu etnii care se urau, deși vorbeau aceeași limbă, practicau aceeași religie și se căsătoreau adesea, între ei.

Cei din etnia hutu. Care reprezentau aproximativ șaptezeci la sută din populație, de origine îndepărtată bantu, erau mai degrabă scunzi, cu trăsături puternice, și cultivau pământul. Cei din etnia tuți, veniți probabil din zona Nilului, mult mai la nord, erau mai înalți, zvelți, foarte subțiri și se ocupau cu păstoritul.

Belgienii, care au venit după germani, începând cu 1918, au favorizat, sistematic, prin diverse avantaje, populația tuți care a profitat, acaparând puterea politică a țării. Totul s-a desfășurat târâș-grăpiș până în 1959, timp în care etnia hutu, majoritară, și-a reținut ranchiuna. Apoi în 1959, un obscur colonel belgian, puțin excentric, care se credea Lawrence al Arabiei, pe nume Guy Logiest, detașat de la Bruxelles pentru a opri mișcările a pus de fapt paie pe foc. La începutul anului 1960, acesta a declanșat o adevărată lovitură de stat în Ruanda, decretând înlocuirea

tuturor șefilor tuți cu conducători hutu.

Etnia hutu, majoritară, a câștigat în mod evident alegerile următoare, a ales un președinte hutu – Gregoire Kayibanda – și odată cu independența țării proclamată în 1962 a început să lupte împotriva etniei tuți. De atunci, istoria etniei tuți ruandezi nu a fost decât o lungă suită de masacre, culminând cu genocidul din 1994.

1960,1961,1962,1970,1990,1993 până la buchetul final al celor opt sute de mii de tuți lichidați în trei luni, din aprilie până în iulie 1994. La fiecare val de masacre, zeci de mii de tuți luau calea exilului: Uganda, Burundi unde tuții aveau puterea, sau în Congo și Tanzania.

Din iulie 1994, tuții au preluat în sfârșit puterea în Ruanda, grație armatei patriotice ruandeze, formată din tuți emigrați în Uganda. În fruntea cărora se găsea Paul Kagamé, care a cucerit nordul țârii. Apoi a învins forțele armate ruandeze și i-a izgonit de la putere pe hutu – responsabili de genocid.

Ospătărița aduse la masă salata Caesar.

— *Enjoy your lunch!* lansă Frank Capistrano, căruia nici măcar un genocid nu-i tăia pofta de mâncare.

Frank așteptă ca ospătărița să se îndepărteze, apoi spuse în șoaptă:

— Vă întrebați, desigur, pentru ce v-am chemat și v-am făcut să traversați Atlanticul, vorbindu-vă de o istorie veche de șase ani.

— Cu siguranță îmi veți spune, zâmbi Malko.

Vinul Malescot Saint-Exupéry era delicios Frank Capistrano înșfăcă salata într-o secundă, goli un pahar de vin. Apoi spuse:

— Nimeni n-a mai vorbit despre această problemă până la o dată recentă.

— Cui îi este atribuit atentatul?

Americanul se strâmbă, trase puțin din țigara de foi, după ce o aprinse cu flacăra puternică a brichetei sale Zippo, scoase un dosar din servietă și spuse:

— Iată raportul CIA stabilit în mai 1994, cu colaborarea serviciilor belgiene. Atentatul este atribuit extremiștilor

hutu care au pregătit genocidul, cei care au fost numiți Akazu[9], apropiați lui Habyarimana, din care făcea parte propria lui soție.

— Asta nu schimbă ipoteza?

Frank Capistrano scoase un nechezat vesel, și înșfacă steak-ul.

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre „divorțul mexican”? Se practică mult în California. Se dau fotografia soțului și două mii de dolari unui ucigaș mexican care se însărcinează să fabrice o văduvă. Același lucru se poate face cu o rachetă.

Malko avea în fața lui un om care nu-și făcea deloc iluzii asupra speciei umane.

Frank Capistrano înghiți o enormă bucată de carne roșie și își agită furculița.

— Glumeam! Dacă era Akazu, doamna Habyarimana nu ar fi probabil la curent. Dar să reluăm contextul politic din aprilie 1994. Teoretic, Habyarimana revenea de la acordurile de la Arusha. Adică de a împărți puterea între hutu și tuți: lucru absolut îngrozitor pentru extremiștii hutu. Cei care pregăteau în mod deschis genocidul, de mai multe luni. Tocmai în ideea de a termina definitiv problema. Soluția finală nu vă amintește nimic?

— Ba da, bineînțeles.

— Ei bine, nu a fost departe de reușită. Habyarimana reprezenta un risc pentru acești extremiști hutu; l-ar fi suprimat fără nicio remușcare.

— Această ipoteză este credibilă?

— Da. Iată elementele operaționale.

Deschise dosarul, desfășurând pe masă o hartă cu nenumărate adnotări, pe care i le explică lui Malko.

— Iată planul zonei unde a avut loc atentatul. La stânga, unica pistă a aeroportului din Kanombe orientată: est-vest la 2000. Altitudinea pistei este de 4.800 picioare. Aparatele care sunt pe acest aeroport au două feluri de proceduri. Dacă sosesc din altă direcție decât estul, trec mai întâi pe deasupra aeroportului, pentru a se așeza

[9] *Akazu = căsuță în Kinyarwanda.*

asupra VOR-ului[10]. De aici pleacă spre partea 103 – plin est – la o altitudine de 11.000 picioare, pierzând altitudine, până ajung la baliza LIMA OSCAR, situată la 7,9 mile nautice de VOR. După aceea se întorc spre dreapta. Deasupra balizei LIMA OSCAR, nu trebuie să stea decât la 11.000 picioare. Aici se întorc la dreapta, pentru a reveni pe axa pistei la 2000 și coboară încet, cu un unghi de coborâre de aproximativ 30.

— Ce reprezintă 7.9 mile nautice? întrebă Malko.

— Aproape paisprezece kilometri. Înțelegeți?

— Absolut.

— *Good.* La 6 aprilie, Falcon 50 al lui Juvénal Habyarimana sosea de la Dar-Es-Salaam, deci de la est. A urmat procedura simplificată, fără să se așeze mai întâi pe VOR. Trecând numai deasupra balizei LIMA OSCAR, la altitudinea de 11.000 picioare, pentru a-și continua coborârea în pantă lină până la pista de aterizare.

Frank Capistrano puse degetul arătător pe un punct care era ușor mai la sud de linia imaginară ce ducea de la LIMA OSCAR la începutul pistei.

— Iată colina Masaka. Ea se află la aproximativ trei mile nautice de la începutul pistei. Din flancul său nordic, se văd defilând toate avioanele care aterizează pe pistă. Ele se află în acel moment la o altitudine de 4.000 picioare față de pistă, dar nu mai mult de 3.000 picioare față de vârful colinei. Distanța traiectoriei avionului față de flancul colinei este de aproximativ 1.000 de metri.

— Deci, concluzionă Malko, în 6 aprilie, pe la ora 20:18, avionul Falcon 50 al președintelui Habyarimana trece prin fața colinei Masaka, venind din est, la o distanță de 1.000 de metri, îndreptându-se spre vest. Cu ce viteză?

— Cu aproximativ 250 km/oră. Ancheta a stabilit că cele două rachete au fost trase de pe flancul colinei, dintr-o zonă acoperită de vegetație bogată, care se afla în prelungirea Fermei – o cooperativă agricolă locuită în timpul zilei de către expatriați francezi. Un SAM-16 cu o bătaie de trei mii de metri, avionul neputând să efectueze

[10] *Baliză radio care materializează centrul aeroportului.*

nicio manevră de evitare, Falcon 50, fiind, de fapt, un „sitting duck”. Atins de una din cele două rachete – cealaltă pierzându-se în natură, avionul s-a prăbușit două minute mai târziu, în partea de nord a pistei, în grădina rezidenței prezidențiale.

— Înțeleg, spuse Malko.

— Acum, reluă consilierul special al Casei Albe, să-ți spun câte ceva despre zona operațională. Mai întâi despre tir. Pentru asta era nevoie de oameni „foarte” antrenați. Era în timpul nopții, iar momentul tirului trebuia să dureze mai puțin de un minut. Trăgătorii nu aveau timp să se pregătească deoarece avionul sosea direct din partea de est. Ori. SAM-16 are o caracteristică. Sistemul de surprindere al obiectivului se descompune în doi timpi. Mai întâi, un șuierat care indică faptul că sistemul infraroșu al rachetei „a reperat” ținta. Dar este prea devreme să se tragă. Trebuie așteptat ca șuieratul să devină mai ascuțit, ceea ce înseamnă că ținta este într-adevăr „agățată”. Îți trebuie nervi de oțel, mai ales când nu ai la dispoziție decât câteva secunde pentru a trage.

— Dacă era noapte, remarcă Malko, cum au știut trăgătorii să țintească chiar avionul președintelui Habyarimana?

— Bună întrebare, aprobă Frank Capistrano. Cred că aveau un complice la turnul de control sau un radio care capta comunicarea între turnul de control și avion, tocmai pentru a se evita o eroare.

Un avion „Hercules” al armatei belgiene urma să aterizeze chiar la câteva minute după Falcon 50. Le-a trebuit de asemenea și un complice la Dar-Es-Salaam, pentru a-i anunța momentul decolării avionului.

— Și cum au părăsit locul accidentului? întrebă Malko. Aveau un vehicul?

— Nu știu nimic despre acest lucru, mărturisi americanul.

Capistrano trecu apoi la harta următoare.

— Iată situația militară în seara zilei de 6 aprilie 1994. S-a încheiat un armistițiu, între FAR și APR-tuți, comandat

de Paul Kagamé. În mare, trupele APR se aflau la patruzeci de kilometri, la nord de Kigali – pe care-l vor ocupa numai în luna iulie, trei luni mai târziu. Forțele APR aveau în oraș un detașament de șase sute de oameni, instalați la CND – Centrul național de dezvoltare, înconjurat de MINUAR și de forțele FAR. Colina Masaka se află la vreo doisprezece kilometri est de acest detașament Kigali. În acea perioadă era patrulat de forțele FAR care dădeau naștere la numeroase încăierări. Câmpul principal de bătaie – Kanombe – se găsea între aeroport și Masaka. Asta-i tot. Ce spuneți?

— „Quid” rachetele și trăgătorii?

— Forțele FAR au găsit două lăzi – SAM-16, pe 25 aprilie, nu departe de Fermă. În ceea ce-i privește pe trăgători, nu se cunoaște nimic despre ei. Nici măcar cum au ajuns la colină După știința noastră forțele FAR nu aveau rachete SAM-16, iar APR nu avea forță aeriană. Dimpotrivă, francezii le dăduseră cincisprezece Mistral, rachete sol-aer, montate pe vehicul. Asta ar fi esența raportului.

— La primă vedere, acest atentat pare a fi opera extremiștilor hutu, zise cu prudență Malko, sau opera unui „important” serviciu secret, dar nu african.

În Africa, până la urmă se află totul.

Frank Capistrano se aplecă peste masă.

— Cine? Francezi? De neimaginat! Președintele François Mitterand pusese armata franceză la dispoziția lui Habyarimana! Britanicii n-au fost niciodată interesați de Ruanda, iar germanii cu atât mai puțin. Ne-am gândit la belgieni, dar nici ei nu aveau interes să atâțe spiritele. Ruanda nu prezenta interes pentru nimeni. Este de mărimea „unui dulap”, fără nicio bogăție naturală, în afară de ceai și ceva cafea, cu câteva milioane de oameni liniștiți, care sapă pământul și ignoră faptul că Evul mediu s-a sfârșit. Numai 5% din populație are electricitate.

— Dar COMPANY[11]? întrebă cu perfidie Malko.

— Noi nu eram implicați în Ruanda la vremea aceea,

[11] *CIA*

afirmă Frank Capistrano. Ambasada noastră de la Kigali era într-o stare de somnolență, de altfel ca și stația de emisie a CIA de la Kigali. Hutu și francezii ne detestau, știind că Paul Kagamé era susținut de Uganda, care este una din bazele noastre din Africa.

— Kagamé conducea serviciile speciale ale lui Museveni, președintele ugandez. Evidențiе Malko.

— Exact. Ca mulți tuți alungați din țara lor, el s-a integrat în Uganda

— Nu au mai fost și alte ipoteze pentru acest atentat?

— Ba da, bineînțeles. Forțele hutu au acuzat FPR-ul lui Paul Kagamé de a fi acționat prin intermediul contingentului APR staționat la Kigali. Dar, coincidența stranie este că genocidul a început la 7 aprilie, a doua zi după atentat. Forțele hutu au pretins că poporul răzbuna moartea președintelui Habyarimana, asasinat de către tuți.

Malko atacă steak-ul său new-yorkez, cu un aer îngrijorat. Ceva, în toată această explicație, îi scăpa. De obicei, Frank Capistrano era mai direct; într-o clipită, acesta înghiți bucata de friptură și se aplecă spre Malko. Cu un surâs complice.

— Vă întrebați ce căutați în toată afacerea asta, nu-i așa?

— Întocmai.

— Ei bine. Există un motiv. Sau mai degrabă două.

Își aprinse țigara de foi cu bricheta sa Zippo, care părea minusculă în mâna-i enormă. Își mai turnă un pahar plin de bordeaux și se aplecă peste masă.

— De la victoria obținută asupra populației hutu, în 1994, Paul Kagamé a avut câteva probleme chiar în rândurile armatei sale: militari care nu erau de acord cu el. Unul dintre ei se numește Jean-Pierre Mugabé și trăiește de atunci la Washington, unde are calitatea de consultant. Acum câteva săptămâni, a lansat pe Internet un adevărat manifest, foarte bine documentat, acuzându-l pe Paul Kagamé de a fi organizat atentatul din 6 aprilie 1994!

— A fost crezut? spuse agentul, încercând din răsputeri

să-și termine friptura.

Frank Capistrano se strâmbă.

— Și noi ne întrebăm, într-adevăr. L-am chestionat pe Langley, care mi-a jurat că Mugabé este un naiv și că nu a apărut nimic nou în această afacere. Kagamé a dezmințit cu indignare, subliniind că forțele hutu au comis genocidul asupra populației tuți, și că în prezent vor să transfere toată vina chiar asupra etniei tuți. Acesta ar fi sfârșitul primului episod.

Malko gustă puțin din vinul Malescot Saint-Exupéry.

— Și după aceea?

— Știți că în prezent, vreo patruzeci de „asasini" hutu sunt închiși la Arusha, în Tanzania, în așteptarea judecății în fața Tribunalului Penal Internațional pentru masacrul din 1994? Avocații lor au citit documentul incriminator al lui Mugabé și acest lucru le-a dat o idee. Ei speră să diminueze responsabilitatea enormă ce apasă pe umerii clienților lor. Care de altfel sunt mânjiți cu sânge până în gât, cerând deschiderea unei anchete asupra atentatului din 6 aprilie 1994. Astfel, s-au pus pe lucru, începând să caute tot felul de martori. Au găsit unul important, un anume Charles Lizindé, fost colonel al Serviciilor speciale ale APR-ului, exilat la Nairobi, în Kenya, după ce a fost dat la o parte de către Paul Kagamé. Ei iau cerut în mod oficial acestuia să depună mărturie. Prudent, Lizindé, a cerut o întâlnire cu șeful stației de emisie a CIA la Nairobi, înainte să miște vreun deget.

— Și ce le-a spus?

— Nimic, zise Frank Capistrano. Din simplul motiv că a fost împușcat cu o rafală de Kalașnikov la orele două după-amiază, chiar înaintea întâlnirii de la Ambasada americană. Doriți puțin coniac?

Fără să mai aștepte răspunsul lui Malko, făcu un semn ospătarului și îi ceru să aducă două Otard XO.

— Credeți că Lizindé avea informații asupra acestui atentat și că a fost ucis pentru asta? întrebă Malko.

— Se poate spune și așa, zise enigmatic Frank Capistrano. Poliția kenianã a arestat asasinii și un

complice, doi ruandezi și un ugandez, aceștia jură că este vorba despre o reglare de conturi. Dar, totuși coincidența este bătătoare la ochi.

Capistrano tăcu. Șeful de sală apăru cu o sticlă de Otard XO, pe care-l turnă cu deosebită atenție, în două pahare de coniac tip balon. Frank Capistrano înșfăcă rapid paharul cu mâinile-i enorme. Malko îi puse întrebarea care-i stătea pe vârful limbii:

— Sunteți unul dintre oamenii cei mai bine informați din Statele Unite, remarcă el. Cu un simplu apel telefonic, puteți să convocați pe Directorul General al CIA, pe cel al N.A.S., de asemenea pe responsabilii Pentagonului. Pe oricine. Aveți acces la „toate" documentele – cele mai secrete. Această afacere este de resortul CIA. Ei trebuie să vă spună ceea ce știu. Nu credeți?

Frank Capistrano suspină adânc și-și ridică spre agent ochii săi de culoare brun-închis.

— Sunt de prea mult timp în această profesie pentru a crede orbește ceea ce mi se spune. Chiar dacă asta vine de la niște oameni care nu ar trebui să mă mintă.

— Dar, de ce v-ar minți cei de la CIA?

— Iată întrebarea potrivită, recunoscu Frank Capistrano. O întrebare pe care mi-o pun și eu însumi. Nu pot să-mi imaginez nici măcar o secundă că operațiunea ar fi putut fi dirijată de „Company" fără ca eu să fiu la curent cu aceasta. Dar „simt" ceva care nu este normal. Iată de ce m-am decis să apelez la dumneavoastră. Vă dau un „finding" din partea președintelui, care vă va deschide toate porțile, pentru că am toată încrederea în dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Malko, dar, totuși este ceva ce nu înțeleg. De ce vă interesează să știți dacă membrii tuți au doborât acel avion?

Frank Capistrano bău o înghițitură de Otard XO, lăsând-o să alunece voluptuos pe limbă și îi spuse cu un vag surâs, coborând vocea pentru ca ocupanții mesei vecine să nu audă:

— Îți voi spune o butadă. Un cuplu, așezat pe spinarea

unui elefant, făcea o plimbare. Animalul care-i transporta întâlnește un alt elefant – o femelă. Cei doi elefanți „își vorbesc” și turiștii îl întreabă pe conducătorul elefantului „Ce își spun?” „El o întreabă dacă este vaginală sau clitoridiană”, răspunse călăuza. „Ce importanță are?”. Conducătorul elefantului nu avu timp să răspundă, elefantul făcu deja o mișcare pentru a se urca pe elefăntiță, și de îndată, toți trei se treziră aruncați la pământ. Ridicându-se, călăuza spuse: „Dacă ea ar fi fost clitoridiană, elefantul și-ar fi folosit trompa pur și simplu, și noi am fi rămas la locul nostru pe spinarea lui”.

Malko zâmbi fără să vadă „cu adevărat” vreo legătură cu istoria atentatului din 6 aprilie 1994. Capistrano spuse și mai șoptit:

— Contează mult, explică el. Căci dacă ar fi fost tuți, ei ar fi putut lua aceste SAM-16 numai din Uganda. Trebuie spus că „noi” am echipat armata ugandeză, și deci ar fi o adevărată dezordine în afacerea asta.

— Dar nu s-a găsit încă proveniența acestor SAM-16?

— Nu, făcu americanul, și nici nu e prea ușor de dovedit. Mai întâi, acestea se găsesc ușor pe piața liberă, provenind din țările de est sau din Libia. Au pătruns deja în Ciad, Angola și în alte țări din Africa. În plus, le-am reperat chiar și în Irak, în timpul războiului din Golf; apoi am echipat anumiți clienți, printre care armata ugandeză.

— Ruandezii nu aveau așa ceva?

— Oficial, ugandezii nu le-au dat, după cunoștința stației noastre de emisie din Kampala, dar, totuși. FPR deținea rachete sol-aer, foarte probabil SAM-7 sau SAM-16, a căror proveniență ne este necunoscută. Stația noastră din Kampala jură că nu știe nimic referitor la acest subiect.

„Un înger trecu cu aripile încărcate de rachete”.

Malko începu să înțeleagă mai bine îngrijorarea Consilierului special al Casei Albe. În fond, i se cerea să ancheteze „peste” CIA, ceea ce nu era o poziție de invidiat. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Frank Capistrano se grăbi să adauge:

— Probabil, nu este nimic adevărat în acuzațiile aduse

de Jean-Pierre Mugabé. Dar moartea colonelului Lizindé m-a alertat. Aș fi mai liniștit dacă această acțiune s-ar clarifica.

— Cu ce vreți să încep?

— Cu Nairobi. Șeful stației de emisie este prevenit, ca și ceilalți din regiune. Vă vor răspunde la întrebări, dar aș dori să aprofundați mai mult. Aparent, lichidarea colonelului Lizindé nu este politică. Așa sună raportul COS[12] din Nairobi. Dacă-mi confirmați aceasta, ancheta se va termina și voi dormi liniștit.

Mulțumit, Capistrano[13] trase din havană, bău puțin coniac și luă ultima bucățică de ciocolată care se mai afla pe masă. Cel puțin îngrijorarea nu-i tăia pofta de mâncare.

— Șeful stației de emisie din Nairobi nu a fost schimbat de anul trecut? întrebă Malko.

— Nu, nu. De ce?

— Întrebam numai într-o doară. Ne-am văzut în legătură cu afacerea „calan”.

— Ah, este adevărat. Vă cunoașteți puțin..

De fapt, se cunoșteau mai mult decât ar fi crezut Capistrano. Căci Malko se gândea în special la secretara șefului de stație, sculpturala Priscilla Clearwater, o negresă americană de toată splendoarea, cu temperament vulcanic. Frank Capistrano își agită brațul pentru a cere nota de plată.

— Aveți noroc! zise cu amabilitate puțin forțată. Kenya este țara marilor animale – „Big Five”. Sunt oameni care plătesc pentru așa numitele „safari-fotografii”.

Malko vru să-i spună că mai erau și alți prădători în Africa în afara leilor și rinocerilor, cu două picioare și mult mai periculoși.

---

[12] *Șeful stației de emisie — CIA*

[13] *A se vedea SAS nr. 135. „Contra PPK".*

Capitolul III

Era imposibil să treci pe lângă noul sediu al Ambasadei americane și să nu-l observi. De departe, semăna cu un penitenciar. Clădirea se afla în Mombasa Road, la aproximativ o milă de centrul orașului Nairobi.

Era împrejmuită de un gard din fier forjat, luminat noaptea de lampadare puternice. Grilajul înconjura un imens povârniș, fără urmă de vegetație, în centrul căruia se înălța clădirea nou-nouță cu trei etaje. În timpul nopții, proiectoarele erau fixate atât pe fațadă, cât și pe gardul exterior, iluminând, totodată, întreaga clădire.

Malko își parcă mașina închiriată în parkingul exterior din fața gardului de fier forjat, și se îndreptă spre poarta încadrată de două gherete blindate și climatizate, în care se aflau soldați din marina americană, cu căști, înarmați, îmbrăcați cu veste antiglonț și separați de lumea exterioară prin geamuri blindate.

Era imposibil să comunici cu ei, altfel decât prin interfon. Malko se așeză în fața camerei de control și apăsă pe butonul interfonului, spunându-și numele și cerând să vorbească cu Mark Spencer, șeful stației de emisie a CIA din Nairobi.

— Așteptați aici! ordonă cu o voce răgușită un sergent de marină. Rămâneți în zona camerei de luat vederi.

Soarele bătea puternic, dar Malko nu obiectă nimic. Aici, americanii aveau motivele lor să fie puțin paranoici. În august 1998, un camion-capcană transformase în pulbere clădirea precedentei Ambasade americane, situată în plin centrul orașului, în Mailé – Sélassié Road, doborând cu aceeași lovitură și clădirea vecină. Atentatul a făcut două sute șaptezeci de morți și cinci mii de răniți, toți kenieni. Americanii n-au pierdut decât unsprezece oameni.. Aceasta fusese opera rețelei lui Ussama Bin Laden.

În același timp avusese loc un alt atentat asupra Ambasadei americane din Dar-Es-Salaam. Când Malko sosise la Nairobi pentru afacerea „calan”, CIA și celelalte

servicii ale Ambasadei americane stăteau provizoriu într-o clădire din Parklands Road, într-o nemaipomenită harababură.

Vocea soldatului îl smulse din starea de meditație.

— Sir, înaintați până la postul de pază și rămâneți în interiorul liniilor galbene.

Poarta se deschise cu o trosnitură seacă și Malko pătrunse în „sanctuarul" supravegheat de un marinar ce-și ținea strâns degetele pe trăgaciul armei sale M16. Părea o scenă din Coreea de Nord.

Dacă Malko nu ar fi avut întâlnire cu șeful stației de emisie CIA, probabil ar fi fost doborât pe loc. Atât de dură îi păru paza.

Trecu pe sub poarta magnetică, ce se deschise sub privirea suspicioasă a pazei. Malko trebui să-și golească buzunarele, să-și scoată totul, până la catarama centurii, înainte de a fi, în sfârșit, escortat până la clădirea principală de către un soldat cu ceafa rasă. Acesta i-l dădu în primire unui alt soldat de la marină, care-l însoți până la ascensor. Cabina ascensorului coborî, ușile se deschiseră și apăru o tânără negresă splendidă, îmbrăcată cu o bluză roșie la baza gâtului, și cu pantaloni negri extrem de mulați. Tânăra se numea Priscilla Clearwater și era secretara lui Mark Spencer; Malko o întâlnise la Belgrad[14] cu trei ani înainte, când avusese cu ea o aventură scurtă și fierbinte, o revăzu apoi în anul precedent la Nairobi.

Privirile li se întâlniră. Malko schiță un surâs, dar cu o expresie neutră, secretara șefului stației de emisie îi întinse mâna cu niște unghii interminabile, lăcuită în aceeași culoare cu rujul.

— *Your I.D. please, Sir*[15].

Își stăpâni micul acces de furie și îi întinse pașaportul. Această splendidă creatură pe care o posedase ca un nebun la Belgrad și la Nairobi, avea acum tupeul să-l întrebe cine era, cerându-i actele.

Priscilla Clearwater aruncă o privire pe pașaport, i-l

[14] *A se vedea SAS nr. 124 „Îți vei ucide aproapele".*

[15] *Actele dumneavoastră, Sir, vă rog.*

dădu lui Malko și-i spuse soldatului:

— Este O.K., serge[16].

Marinarul salută regulamentar și se îndepărtă țeapăn ca un robot.

De îndată ce Priscilla și Malko rămaseră singuri în ascensor, acesta – se aruncă asupra ei cu o energie care zgâlțâi cabina ascensorului.

— Ticăloaso! Nu m-ai recunoscut!

— Ba da! protestă tânăra, dar aici toți sunt paranoici. Sergentul ar fi făcut un raport dacă aș fi fost prea familiară cu tine. Liniștiți-vă, ajungem imediat.

Agentul explora deja curbele trupului care-l făcuse să viseze. Priscilla remarcă, și fără să se ascundă, zise:

— Nu v-ați schimbat deloc.

— În seara asta cinăm împreună! spuse repede Malko. Ne întâlnim la Grand Regency, la orele nouă, mai avu el timp să precizeze înainte ca ușa cabinei să se deschidă.

— Dar mai ales, nu telefonați, totul este ascultat. Îi suflă Priscilla.

Mark Spencer traversă culoarul pentru a-l întâmpina și îi strânse mâna, cu forță.

— *Welcome back la Nairobi!* spuse el, trăgându-l pe Malko într-un birou nou și gol, glacial precum Polul Nord și ale cărui ferestre blindate ofereau cât vedeai cu ochii o panoramă asupra savanei fierbinți.

— Directorul General m-a înștiințat de sosirea dumneavoastră și de motivele călătoriei. Iată dosarul asasinatului în cazul Lizindé. Sectorul „Special Branch” al Serviciului CID kenian l-a alcătuit pentru mine la cererea colonelului Makuka, trimițându-mi-l. Ancheta a fost rapidă și vinovații sunt sub pază, la închisoare. Vă mai amintiți de colonelul Makuka?

— Bineînțeles! făcu Malko cu un surâs blând. Sper că a fructificat cele cinci milioane de dolari.

Mark Spencer schiță un surâs, fără să răspundă. Se simțea jenat. Colonelul John Makuka conducea Național Security Intelligence– Serviciile keniene. Acest colonel era

[16] *Sergent*

un ticălos fără margini, cu sufletul tot atât de negru ca și pielea sa. În timpul episodului „calan”, pe lângă colaborarea cu CIA, s-a mai distins încercând să-și însușească cele cinci milioane de dolari aduse de către un „curier” kurd pentru a-i „cumpăra” o nouă identitate leader-ului. Colonelul, asistat de unul dintre adjuncții săi, aruncase cu sânge rece, de la al zecelea etaj al hotelului Grand Regency, pe kurdul cu cele cinci milioane de dolari. Din nefericire pentru kenian, bietul kurd avea asupra sa banii, în momentul căderii. Elko Krisanten, reușit să-i recupereze, dar pentru a obține ajutorul efectiv al colonelului Makuka, în arestarea finală a lui „calan”, Malko fusese obligat oricum să-i predea colonelului banii.

„Un înger trecu în zborul său, îngreunat de povara banului”.

Pentru a-și da importanță, Mark Spencer își aprinse o țigară cu bricheta sa Zippo, purtând însemnele CIA și o așează tacticos în tocul de piele agățat de curea.

— În tot cazul, zise el. Colonelul Makuka s-a dovedit a fi foarte cooperant în afacerea Lizindé.

— Da’ colonelul Lizindé pentru ce a fost omorât? interogă Malko.

— Ei, o poveste murdară… cu bani, explică americanul.

— Pe cât se pare, Lizindé îl escrocase în Ruanda pe tatăl unuia dintre asasini, care s-a răzbunat cu ajutorul a doi prieteni. Povestea este clară ca apa de izvor. Spencer schiță un surâs vag. Prietenul dumneavoastră Frank Capistrano va fi dezamăgit. Vede comploturi peste tot.

Malko surâse la rândul său. Era evident că CIA nu aprecia prea mult această anchetă paralelă, ordonată de Casa Albă; de aceea el încercă să-l destindă puțin pe Mark Spencer, vizibil „prost dispus” din cauza situației.

— Nu aș fi putut refuza în niciun fel această misiune care-mi oferă plăcerea de a vă revedea, explică Malko. Am impresia că la acest sfârșit de mandat, Bill Clinton este puțin paranoic. Apropo, îl cunoșteați pe acest colonel Lizindé?

— Puțin. Kenienii mi-au semnalat sosirea lui în Kenia și

de aceea am cerut stației noastre din Kigali „niște informații” despre el. Îl cunoșteam puțin, dar mi-au spus că spera să fie numit de Paul Kagamé director la DMI – Directorate of Military Intelligence – în Ruanda, și că a plecat dezamăgit, fiind dat la o parte.

— Ce făcea înainte?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Conducea cabinetul „afacerilor speciale” al lui Kagamé. Afaceri mai delicate. Nu avem nimic precis despre asta. La ordinele lui Langley, l-am convocat și am cinat împreună. Am crezut că voi afla câteva mici secrete despre Paul Kagamé, dar n-am scos nimic de la el. A fost mut ca peștele. După aceea, nu am mai auzit vorbindu-se nimic despre el până săptămâna trecută, când a cerut să mă vadă înainte de a pleca la convocarea Tribunalului Internațional de la Arusha.

— Știți de ce voia să vă întâlnească?

Mark Spencer dădu din cap.

— Nu. Cred că dorea un sfat în orice caz..

Malko se ridică și șeful stației făcu același lucru.

— Sper că vom avea plăcerea să cinăm împreună înainte de plecarea dumneavoastră, sugeră americanul. Și dacă aveți chef să faceți o plimbare în parcul Amboselli, spuneți-mi. Vă voi pune la dispoziție o mașină și un ghid.

— Mulțumesc, dar mai întâi doresc să citesc acest dosar. Așa cum știți, stau la hotelul Grand Regency, camera 1212. Vă voi chema mâine

— Sunt la dispoziția dumneavoastră.

Își luă rămas bun cu o strângere călduroasă de mână. Din nefericire, Priscilla Clearwater dispăruse din biroul secretarului.

*

* *

Lungit pe un „chaise longue” lângă piscina hotelului Grand Regency, Malko închise dosarul stabilit de poliția kenianâ. La primă vedere, afacerea era clară.

Vinovații își recunoscuseră crima și se găseau în închisoare. Nu se găsise arma crimei – un kalașnikov –, dar

nimeni nu părea îngrijorat de acest amănunt. Malko își spuse că Frank Capistrano începea să îmbătrânească și devenea prin urmare, tot mai suspicios.

Puse dosarul de-o parte. Aproape ațipise, cam un sfert de oră, când îi veni în minte un amănunt. Erau „trei" persoane în mașina lui Lizindé. după depoziția polițistului care asistase la asasinat. Or, procesele-verbale nu menționau această a treia persoană. De ce? Își întrerupse siesta, se îmbrăcă și urcă în cameră să telefoneze.

La Nairobi, celularele erau o specie pe cale de dispariție. Mark Spencer își luă celularul de îndată și rămase fără răspuns la întrebarea lui Malko. Dar nu pentru mult timp.

— Nu pot să vă răspund, mărturisi el, dar firește, există o explicație. De ce nu-l întrebați pe John Makuka? O să-l chem să-i spun să vă primească mai repede. Are biroul la doi pași de hotelul în care stați.

Efectiv, biroul lui Makuka era în Nyati House, în Loita Street, la câțiva metri de Grand Regency.

Abia puse receptorul jos, că telefonul sună din nou.

— John Makuka la telefon, spuse o voce gravă: sunt fericit să vă revăd, domnule Linge.

Era, desigur, o fărâmă de sinceritate în aceste urări, din cauza celor cinci milioane de dolari.

— Și eu sunt încântat domnule colonel, îl asigură Malko. Doresc să vă cer o mică informație.

— Veniți imediat, îi propuse kenianul. Azi este o zi liniștită și voi face tot ce pot să-l ajut pe prietenul meu Mark Spencer.

Clădirea dublă în care își aveau sediul Serviciile keniene se învecina cu Grand Regency. Pe trotuarul din față nu era nimeni. Colonelul Makuka și zbirii săi aveau o reputație proastă. Cei câțiva opozanți ai regimului își sfârșiseră viața fără speranță în temnițele imobilului. Principala misiune a colonelului era să vegheze asupra faptului ca președintele Arap Moi să se mențină la putere cât mai mult timp posibil, cu un program unic și simplu: „cât mai multă corupție".

Ajutoarele internaționale erau deturnate, nefericiții

kenieni erau oprimați, iar țara era într-o stare de ruină din ce în ce mai mare.

În acest sfârșit de iunie 2000, foametea amenința populația din cauza unei secete cumplite și mai ales din cauza neglijenței totale a statului. Corupția atingea proporții inegalabile, drumurile erau numai gropi, electricitatea era întreruptă douăsprezece ore pe zi. Dar cum opoziția era prin închisori, grație colonelului Makuka, președintele Arap Moi își putea petrece liniștit zilele acuzând numai cerul de toate relele din Kenya.

Un polițist în uniformă se repezi spre Malko, afișând un rânjet sălbatic, și-l duse până la ascensor. Era așteptat, mai ales că muzungus[17] nu veneau foarte des la Nyati House. Colonelul Makuka îl întâmpină cu un surâs larg până la urechi, strângându-l la piept. Era negru din cap până-n picioare – piele și costum – în afară de o minunată cravată roz și de ceasul Breitling de aur, gros ca o grenadă: părul ras, pleoapele grele ca de șopârlă. Îl conduse pe Malko până la biroul cu storurile trase, cu pereții plini de hărți și cu un imens portret în culori al lui Arap Moi tânăr.

Mobilierul era schimbat. Vechea mobilă ce se clătina, fusese înlocuită de un superb birou Louis XV. Un dulap cu oglinzi și margini aurite, o masă joasă din sticlă, pe care stătea o panteră, încadrată de două canapele de piele de culoare bordo.

Un catalog al arhitectului de interioare Claude Dalle trona la vedere. O parte din cele cinci milioane de dolari furate kurzilor, fusese bine întrebuințată.

— Bravo, remarcă Malko cu un surâs subînțeles, v-ați schimbat decorul.

— Am adus totul de la Paris, recunoscu cu modestie colonelul Makuka. Președintele m-a trimis să comand mobile pentru el și mi-am luat și eu câte ceva…

O sticlă de Defender „Cinq ans d'âge", un vas pentru gheață și niște pahare tronau pe măsuța joasă, pe lângă o sticlă de vodcă Stolychnaya.

[17] *Albii*

Malko era un oaspete de marcă. Kenianul îi turnă un pahar plin cu vodcă, își umplu paharul său cu scotch și-l ridică, făcând o urare:

— Pentru prietenia dintre țările noastre.

Malko gustă cu plăcere vodca de cinci milioane de dolari..

Colonelul Makuka își puse paharul pe masă.

— Cu ce vă pot fi de folos? Am scos dosarul morții colonelului Lizindé, cu mărturisirile celor vinovați. Este o crimă „importantă”, explică el. O poveste ruandeză. Lizindé l-a furat pe tatăl unuia dintre vinovați și după aceea l-a asasinat în Ruanda. Fiul s-a răzbunat. În prezent este în închisoare cu complicii săi. Va fi judecat ulterior.

Malko scutură din cap și surâse.

— Văd că poliția kenianâ a lucrat bine. Totuși există un amănunt care mă intrigă. Polițistul care a asistat la asasinat menționează prezența a trei persoane în Toyota. Cei doi și o femeie. Nicăieri, apoi, nu a mai apărut această mențiune.

Caninii colonelului străluciră câteva secunde precum dinții unui rechin.

— Asta pentru că noi suntem niște gentlemeni! explică el.

— A, da?

La prima vedere, acest lucru nu era prea evident. Kenianul își lărgi surâsul:

— Da, era o tânără în mașină! explică el. Amanta colonelului Lizindé; cum acesta era căsătorit, nu am dorit să facem necazuri văduvei sale. De altminteri această tânără nu știa nimic despre afacere și nu-i cunoștea pe asasini.

— Înțeleg, zise Malko. Era o kenianâ?

— Nu, o ruandeză.

— Îi cunoașteți numele?

Colonelul își scutură ceasul enorm cu o undă de enervare și spuse cu un gest definitiv:

— Nu. Numele ei nu apare în procedura acțiunii. Ați putea întreba probabil la Ambasada Ruandei. Pot să vă

recomand și să vă înlesnesc intrarea. Cunosc acolo un maior care este atașat militar. Chemați-l din partea mea. Maiorul Emile Gatabazi. Cred că-i cunoaște pe toți ruandezii exilați, de aici.

— Nu merită osteneala. Răspunsul dumneavoastră m-a edificat suficient. Era o simplă curiozitate.

Malko se ridică, iar colonelul făcu la fel. Își strânseră din nou mâinile. În ochii săi cu pleoape de șopârlă, de obicei inexpresivi, apăru o undă de blândețe:

— Dacă mai rămâneți la Nairobi, zise colonelul, chemați-mă. Vă voi duce să luați masa la „Carnivore”.

*

* *

Malko privea cerul plin de stele, când cineva bătu la ușă. Aici, se întuneca devreme. Își aruncă privirea spre ceasul său, un „Breitling Crosswind”. Dacă era Priscilla Clearwater, sosea la fix. Merse să deschidă, simțind deja parfumul tinerei femei prin ușa batantă.

Cu o mișcare lascivă a șoldurilor, negresa îi adresă un surâs ambiguu și suspină.

— Sunt cu adevărat o cretină că vă ascult orbește!

Când nu făceau dragoste, cei doi foloseau forma de politețe, vorbindu-și cu „dumneavoastră”. Malko o privi cu nesaț. Pieptul ei era mulat sub o bluză neagră care îi descoperea spre talie o fâșie de piele catifelată de culoarea cafelei cu lapte; pantalonul din satin negru părea pictat pe ea, atât era de întins O adevărată bombă sexi. Malko o mângâie ușor pe șolduri, în timp ce se sărutară rapid.

Tânăra se depărtă.

— Să mergem: nu aș vrea să se creadă că sunt o târfă care a urcat în camera dumneavoastră. Aveți o mașină?

— Da.

În ascensorul a cărui cabină era din sticlă. Malko fu obligat să se abțină. Orgolioasă, Priscilla traversă holul hotelului precum regina din Saba.

— Unde mergem?

— Există un restaurant italian foarte bun, la Village, nu departe de ONU. O să vă conduc.

De îndată ce se așezară în mașină, negresa scoase un mic pistol din geantă și-l armă, punându-l apoi între cele două locuri.

— Aveți intenții ucigașe? se neliniști Malko.

— Sunt atacuri tot timpul, explică Priscilla, mergem destul de departe. Dl. Spencer m-a autorizat să port o armă.

Efectiv, străzile erau pustii ca într un oraș părăsit. Merseră cam douăzeci de minute. Malko își puse mâna pe coapsa îmbrăcată în satin a vecinei sale, anticipând momentele agreabile. De îndată ce parcă în Village, un centru comercial destul de sinistru, Malko o prinse în brațe și se sărutară îndelung. Atât cât putu să verifice dacă sânii îi erau la fel de tari ca odinioară.

Patronul restaurantului „Café latin” o îmbrățișă cu entuziasm pe Priscilla și le dădu cea mai bună masă. Era puțină lume, numai „expatriați”. Malko îi ceru patronului o sticlă de Taittinger Comtes – șampanie albă millésimé 1994. Avea un ritual cu Priscilla. În fața bulelor de șampanie, tânăra se înveseli puțin și privirea îi deveni strălucitoare.

— Câte femei ați avut de anul trecut și până acum? întrebă ea cu o ușoară ironie.

— Nu m-am gândit decât la dumneavoastră, replică Malko. Nu speram să vă revăd atât de repede.

Priscilla se strâmbă.

— Mincinosule!

Malko o servi cu Taittinger. Priscilla îl observă, amuzată.

— Și dumneavoastră? o atacă Malko. Nu aveți un amant?

Priscilla îl privi drept în față:

— Ba da! Un masai! Un războinic masai!

Malko aproape că scăpă paharul din mână.

— Credeam că nu vă plac africanii..

Priscilla își coborî privirea

— M-am îndrăgostit de el. Nu am văzut niciodată un bărbat mai frumos! Cu o fâșie de blană de leopard înfășurată peste talie, cu torsul musculos și trăsăturile regulate, părea un actor de film. Era aproape de Mombasa

în rezerva masai.. Avea o lance adevărată și chiar vâna leii și bivolii cu ea. Eram în transă. Chiar din prima seară am făcut dragoste cu el.

— Și apoi?

Priscilla zâmbi trist.

— Mi-au trebuit câteva săptămâni pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Mă duceam în toate weekendurile la Mombasa. Trăiam în tribul său. Ne spălam în apa râului. Făceam câte două ore pe jos, sub soarele torid. Dar..

— Dar ce?

— Era prea diferit! suspină ea. Mai întâi era îngrozitor de gelos. Dorea să locuiesc cu el și să nu mai ies din rezervație. Apoi la masai, sexul nu este prea nostim. Nu se sărută niciodată, nu se ating. Se cuplează și asta-i tot. A fost totuși o experiență extraordinară. Ne-am despărțit cu greutate. Voia să se căsătorească cu mine și să mă excizeze. După legile tribului său. Era fermecător.

— A rămas, deci, în savană?

— Da. Dar mi-e frică să nu-l întâlnesc aici, făcu ea, cu un surâs vag.

Din cauza secetei, populația masai se mută spre nord cu animale cu tot.

— Știe unde locuiți?

— Da. Dar nu vorbește engleza. Este un timid. Ei, haideți să vorbim despre altceva.

Priscilla începu să mănânce cu poftă. Privind-o, Malko își spuse că într-adevăr Priscilla ar fi devenit o superbă prințesă masai… așa cum și-ar fi dorit frumosul ei războinic.

Priscilla întrerupse liniștea.

— Cum merge ancheta? L-ați văzut pe colonelul Makuka?

— Da, a fost foarte cooperant.

El îi povesti întrevederea cu kenianul. Tânăra încruntă sprâncenele.

— Ei, mi se pare curios. Mi se pare că un ziar a vorbit despre această fată din mașină dându-i și numele. Era chiar și o fotografie. Cred că era „The Nation”. S-a vorbit

mult despre moartea colonelului.

— Poate colonelul Makuka a uitat. Această fată, se pare că nu a avut nicio legătură cu asasinarea colonelului.

— Nu, bineînțeles, recunoscu Priscilla: dar poliția a interogat-o, cu siguranță.

Privirile li se întâlniră și ceea ce Malko văzu în privirea tinerei, alungă din mintea lui fantoma misterioasei amante a colonelului Lizindé.

Malko își puse mâna pe cea a Priscillei.

— Priscilla, sunt cu adevărat fericit că te-am regăsit.

— Și eu la fel, zise ea.

*

* *

Drumul înapoi până la Loita Street nu le luă mai mult de un sfert de oră, pe străzile cu desăvârșire pustii. Malko se opri în fața numărului 8.

— Vedeți, am memorie bună!

Priscilla nu răspunse și coborî din mașină. El o urmă. Ajuns în apartament, măsură camera dintr-o privire. O canapea Louis XV acoperită cu o cuvertură roșie de brocart ocupa în întregime un perete: în fața ei era un bar lăcuit cu negru, iar prin ușa întredeschisă zări în dormitor un pat romantic, după moda veche, cu marginile din fier forjat.

— V-ați mobilat în întregime apartamentul, ca și colonelul Makuka.

Priscilla se îmbujoră.

— Nu s-a întâmplat așa! explică ea. Într-o zi colonelul Makuka a venit la ambasadă să mă întrebe ce i-ar face plăcere lui Mark Spencer. Pentru a-l mulțumi pentru atitudinea sa înțelegătoare în afacerea „calan”.

— Voia să-i dea bani?

— Nu. Mobile. Pleca la Paris să-și comande pentru el: chiar de la decoratorul Claude Dalle. Desigur, i-am spus că dl. Spencer nu va accepta nimic. El a adus totuși acest bar, canapeaua „Tanganyka” și patul. Le-a livrat fără să mă întrebe. Vă rog să nu-i spuneți d-lui Spencer: s-ar înfuria. Oricum, nu puteam să le pun în fața Ambasadei din Nyati

House!

— Nu voi spune nimic, jură Malko.

Liniștită. Priscilla deschise barul care ascundea o combină, luă un CD și de îndată ritmul îndrăcit de N'dombolo făcu să tremure pereții. Femeia începu să se onduleze pe loc, răsucindu-și șoldurile, agitându-și crupa sa somptuoasă precum un shaker, aruncându-i lui Malko ocheade precise.

— Ador muzica asta! îi zise ea.

Dacă masai-ul ei ar fi văzut-o, ar fi țintuit-o de perete cu lancea sa... Malko se mulțumi să o apuce și să o strângă la piept, mângâindu-i șoldurile, fesele de vis, apoi sânii. Languroasă, Priscilla se cambră în brațele lui. Îl sărută îndelung, folosindu-și vârful limbii și strivindu-i pieptul. Nu uitase nimic. Mâna lui Malko îi mângâia abdomenul și realiză imediat că nu purta nimic pe sub pantalonii din satin negru. O lipi de perete și începu s-o maseze de sus până jos. Simți satinul umezindu-se sub degetele sale și partenera începu să geamă

— Oprește-te. Mă exciți prea tare.

Îl tutuia, deci însemna că trecuseră spre raporturi mai intime. Malko căuta cureaua pantalonilor și suflă:

— Te voi excita și mai mult.

Deodată, degetele îi atinseră un mic bloc de metal rectangular. Coborî privirea și descoperi un încântător lăcățel auriu, care închidea cele două capete ale curelei din piele de șopârlă.

Privirea sa întâlni pe cea a Priscillei, care îi zise cu ironie:

— Trebuie o cheie, și nu-ți spun unde este.. În seara asta, eu comand. Nu te vei atinge de mine.

Furios, Malko o târî în camera alăturată și o trânti pe pat. După foarte puțin timp, trebui să renunțe. Era imposibil să-i dea jos pantalonii de satin. Imposibil chiar să-și strecoare un deget între pantaloni și piele. Priscilla pregătise bine totul. Aceasta, lungită pe burtă, cu o expresie sarcastică îl provocă.

— Dacă vrei, pot să-mi folosesc gura.

Malko își rumegă umilirea. Privirea îi căzu pe două pumnale masai, fixate pe perete și întrezări soluția.

— Este o idee bună, spuse el, dar înainte, mai este o mică formalitate.

Se ridică, merse la fereastră și reveni cu un șnur de perdea. Priscilla înțelese prea târziu. Malko îi trecuse deja șnurul peste încheietura mâinii, legând-o de marginile frumosului său pat romantic. Tânăra se zbătu în zadar, căci Malko o legă și de cealaltă mână în același fel. Priscilla se zbătea, sărind în pat ca un pește pe uscat, absolut înfuriată.

— Dezleagă-mă imediat! strigă ea, sau nu o să mă mai atingi niciodată! O să-i spun d-lui Spencer!

Malko luă cel de-al doilea șnur pentru a-i lega picioarele. După câteva minute de luptă feroce, reuși să o lege pe tânără de glezne. În așa fel încât picioarele erau larg desfăcute. Apoi se dădu înapoi să-și admire opera. Priscilla îi aruncă o privire întunecată.

— Desfă-mă imediat sau...

— Sau ce?

Liniștit, Malko se dezbrăcă și se apropie de ea. Totul era foarte excitant și el era deja pregătit.

— Mi-ai propus ceva! sugeră el cu blândețe.

Priscilla scuipă ca o pisică în călduri.

— Dacă te apropii, îmi voi folosi dinții.

Era capabilă s-o facă.

— Ești sălbatică ca un masai! făcu el.

— Ticălosule! Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc niciodată despre asta!

Malko se apropie și se culcă gol, peste ea, așezându-și sexul chiar în mijlocul crupei ei. Cum tânăra se zbătea, involuntar se frecă de el, ceea ce îl excită.

Priscilla își dădu seama și îi spuse cu dispreț.

— N-ai decât să te freci de mine! Știi, cum fac câinii.

Malko se ridică și se duse să ia un pumnal de pe perete Răsuci lama cuțitului în fața Priscillei.

— O să fac ceva mai mult, spuse el. Cred că tânărul masai nu te-a sodomizat. Nu era destul de civilizat pentru

asta..

— Ba da! A făcut-o! protestă Priscilla.

Malko nu crezu un cuvânt. Se aplecă și cu o precizie chirurgicală, așeză vârful pumnalului pe cusătura pantalonului, acolo unde era mai întins și îl băga câțiva milimetri. Apoi îi dădu o lovitură ușoară din încheietura mâinii și pantalonii se descusură pe vreo zece centimetri, descoperind exact ceea ce căuta. Mări deschizătura în așa fel, încât să-și strecoare mâna, în ciuda protestelor furibunde ale femeii.

Degetul lui atinse sexul tinerei.

— Ticălosule! urlă americanca.

În câteva mișcări, Malko își așeză sexul peste deschizătura făcută și începu să facă mișcarea de penetrare. Priscilla rezistă, contractându-și mușchii. În ciuda eforturilor sale, își împinse sexul între fesele cambrate, salutat de Priscilla cu un urlet sălbatic.

Sufla încet, savurându-și victoria. Negresa suspina de furie adresându-i vorbe injurioase. Malko începu să se miște. Progresiv, simți că nu mai era dificil să culiseze între fesele ei. Priscilla încetă să mai suspine. Ritmul respirației se modifică puțin câte puțin. Apoi crupa sa somptuoasă începu mișcarea spre partea din față a lui Malko. O posedă total și într-o perfectă armonie explodară împreună. Mai rămase câteva momente în interiorul ei, când tânăra se întoarse și îi spuse cu o voce perfidă:

— Speram să faci asta!

*

* *

Înfășurată într-o rochie de casă de mătase galben-canar, cu ochii marcați de plăcere, Priscilla fuma o țigară, privindu-l pe Malko. Care stătea cu un pahar de șampanie în mână. Taittinger Comtes, scoasă de la frigider.

— La ce te gândești? o întrebă

Ea zâmbi.

— Ai avut dreptate. N’goro nu mi-a făcut niciodată asta…

Câteodată micile victorii sunt mai valoroase decât cele

mari. Malko se întinse.

— Din nefericire, nu voi rămâne mult timp la Nairobi. Ancheta mea s-a terminat înainte să înceapă. Nu-mi rămâne decât acest maior ruandez, pe care îl voi vedea.

Priscilla surâse.

— M-ar mira să te poată ajuta. La Nairobi nu sunt decât două feluri de ruandezi. Cu rare excepții: hutu care au comis genocidul și tuții certați cu Kagamé… Ruandezii hutu nu au mai rămas prea mulți. Înainte, președintele Moi era foarte apropiat de Habyarimana și a dat azil ruandezilor hutu „asasini”. Apoi, Kagamé a venit aici și cei doi s-au apropiat. Moi i-a expulzat pe ruandezii hutu pentru a-i face plăcere lui Kagamé și de atunci, guvernele celor două țări sunt foarte legate.

Malko își puse deoparte paharul de șampanie.

— Vrei să spui că oamenii Ambasadei ruandeze se împacă bine cu puterea locală?

— Absolut.

Agentul își aminti de ochii de șopârlă ai colonelului Makuka, licărind cu blândețe și se întrebă deodată dacă această afacere foarte clară și simplă nu ascundea cumva vreo capcană. De ce un ofițer kenian l-ar fi mințit în legătură cu această negresă dispărută? Avea o memorie prea bună pentru a nu-și aminti de fotografiile apărute în presă.

Capitolul IV

Priscilla Clearwater, obișnuită cu sensurile duble ale serviciilor de informații, simți tulburarea lui Malko. Își termină paharul de șampanie și îl sfătui:

— Ar trebui să te duci la „The Nation”. Au scris o mulțime de articole despre întreaga afacere, sau, mai degrabă, cere-i lui Mark Spencer să te pună în legătură cu șeful postului de poliție din Gigiri. Cu o sticlă de Defender „Succes” veche de doisprezece ani, poți să obții tot ce vrei. Ei au interogat-o pe fată, dacă-mi amintesc bine.

— Aș prefera să nu trec pe la Mark Spencer, zise Malko.

Tânăra îl privi, sincer uimită.

— De ce? Nu lucrezi bine cu el?

— De data asta, lucrez mai întâi pentru Casa Albă, precizează agentul. Pentru un „Special Advisor” al președintelui, Frank Capistrano. Să spunem că este o anchetă peste CIA, deci, prefer să am surse de informații independente.

— Vrei să spui că cei de la Casa Albă se interesează de moartea colonelului Lizindé? întrebă Priscilla, intrigată.

Malko zâmbi.

— Ei, nu chiar așa. Ăsta nu este decât un element dintr-o problemă mai vastă. Dacă această crimă nu are zone neclare, ancheta mea se va termina rapid și mă vei pierde din nou..

Tânăra izbucni într-un hohot de râs.

— Oh, ce groaznic! Ce-aș putea face să te mai rețin?

— Mai întâi, să juri că nu vei spune nimic din conversațiile noastre lui Mark Spencer.

— Nu riști nimic în acest sens, pentru că nu am voie să te văd.

— Totuși, nu cunoști pe cineva care ar putea să mă ajute?

— Bineînțeles. Un reporter de la „The Nation”, Stephen Muiruri. Este specialist în fapte diverse. Vine mereu la cocktail-urile noastre și bănuiesc că mă simpatizează

foarte mult. Dacă îl suni din partea mea, va veni într-o clipă, și-ți va mânca din mână.

— Sau mi-ar mânca mâna.

— Oh nu!

Priscilla îi aruncă o privire întunecată lui Malko și își strânse halatul în jurul taliei, ceea ce o făcu și mai excitantă, mătasea halatului mulându-se pe vârfurile sânilor.

— Nu cred că te interesează numai asta. îi zise ea. Așa cum te cunosc eu...

— Ai înnebunit? protestă Malko. Crezi că nu-mi ești de ajuns?

— Bine, bine. Ai grijă, că voi afla oricum de la Stephen. Dacă nu te comporți bine, nu o să mă mai vezi vreodată.

Priscilla luă sticla de „Taittinger" și umplu cele două pahare. Terminară de băut șampania, legănați de ritmurile sacadate de N'dombolo. Apoi Malko se apropie de negresă, forțând-o ușor să se lungească pe pat, alături de el. Aceasta se întinse pe spate, el îi desfăcu halatul și se așeză peste ea, punându-și picioarele peste ale ei. Priscilla închise ochii, în timp ce Malko îi mângâia sânii cu gingășie, mulțumindu-se să se joace cu sfârcurile-i negre. Tânăra se lăsă prinsă de jocul voluptuos al dragostei, bărbatul penetrând-o fără efort.

Priscilla începu să respire din ce în ce mai repede. Ajunse apoi la final cu un suspin adânc, iar când deschise ochii, își înfipse unghiile în spatele lui și îi spuse:

— Dacă faci dragoste cu fata asta, te omor!

*

* *

Cu colecția ziarului „The Nation" deschisă în față, Malko contempla meditativ o fotografie enormă a unei tinere negrese, al cărui T-shirt se mula peste niște sâni ascuțiți, dar și grei totodată. Nu era prea frumoasă, dar expresia sa jumătate – stupidă, jumătate – vicioasă, ar fi avut desigur, un anumit efect asupra bărbaților, indiferent de culoare pielii lor. Legenda fotografiei era foarte explicită: „Bicuzi Kihubo se afla în mașina colonelului când acesta a fost ucis

de niște necunoscuți. Nici ea nu înțelege cum de a scăpat vie din acel atentat”.

Articolul, datat a doua zi după atentat, era semnat de Stephen Muiruri, prietenul Priscillei. Malko îl citi cu mare atenție, fără să afle nimic în plus asupra crimei, dar descoperi că Bicuzi Kihubo era refugiată tuți, la Nairobi, din 1994. Așa cum scria ziarul, Bicuzi lucra într-o agenție de turism și era foarte sportivă. Privi îndelung fotografia. Priscilla intuise bine, Bicuzi Kihubo avea un cap superb, o gură cărnoasă și o privire fără prea multă jenă.

Un ziarist sosi. Se aplecă peste cutia cu documentații și-l anunță:

— Stephen Muiruri a sosit chiar acum. Dacă doriți să-l vedeți, se află aici.

Malko îl urmă la un alt birou, la celălalt capăt al etajului. Reporterul faptelor diverse de la „The Nation” avea părul ras. Nasul turtit și o privire sclipind de inteligență.

— Ce face Priscilla? întrebă el dintr-odată.

Agentul îl liniști în maniera cea mai neutră posibilă și îi explică ce căuta.

— Îmi amintesc foarte bine de această fată! zise imediat jurnalistul. Am fost nevoit s-o văd de mai multe ori. Are un trup grozav, dar nu este prea inteligentă. Era amanta colonelului Lizindé, bineînțeles. Dar nu cred că este amestecată în asasinat.

— Se află încă la Nairobi?

— Da, cred că da. Lucrează într-o agenție de turism de pe Standard Road, în Lohro. Iar seara merge deseori într-un bar care se numește Gipsy.

— Un bar unde vin târfele?

Ziaristul se strâmbă puțin:.

— Oh, găsești acolo câte puțin din toate! Africani, expatriați. Acolo mergi să privești la televizor, să bei câte o bere sau să agăți vreo fată. Mai sunt prin zonă trei sau patru ca Bicuzi. Nu sunt tocmai niște târfe, dar dacă sunteți pe gustul lor și eventual le-ați rezolva și micile probleme de bani… (îi făcu semn cu ochiul lui Malko și îl sfătui). Duceți-vă să dați o raită pe la Gipsy. Veți vedea,

Bicuzi asta are un corp grozav și este și foarte „înțelegătoare”. Poate aflați ceva despre atentat. Și dacă nu aveți nimic de făcut..

Ziaristul își privi ceasul și se scuză cu un surâs.

— Am de terminat un articol. Dacă aveți nevoie de mine, iată cartea mea de vizită.

Malko părăsi sediul ziarului, înveselit. Se hotărî să meargă la Gipsy, bineînțeles fără ca Priscilla Clearwater să știe.

*

* *

Barul Gipsy nu spunea mare lucru: era mic. Cu o terasă modestă. În colțul străzilor Chiromo și Santana, chiar în fața hotelului Landmark, în nordul orașului.

Un televizor, suspendat deasupra barului, transmitea cu sonorul la maximum un meci de fotbal alert și ritmat, în strigătele unor mulatri agățați de berea lor ca naufragiații de colacul de salvare.

Erau puține femei. Reperă una, lângă intrare, care stătea de vorbă cu trei tineri negri.

Cu părul împletit în codițe, foarte machiată, gura cărnoasă și roșie, bărbia voluntară, nasul destul de drept, nu prea frumoasă, dar atrăgătoare. T-shirt-ul albastru și fusta mini nu ascundeau prea mult din corpul superb. Malko se simți brusc inundat de idei îndrăznețe. Fata merse până la bar și apoi își reluă locul la masă. Se mișca bine, cu gesturi senzuale. O frumoasă floare de savană...

Agentul intră și se instală într-un separeu, trecând pe lângă ea. În afară de el, în bar erau numai „expatriați”, mai atrași de bere decât de „fetele proaspete”, fiind mai degrabă obosiți de tropice. Îi zări și pe cei câțiva bețivi obișnuiți ai barului.

Fata cu părul împletit în codițe îl urmări cu privirea și când Malko se instală în fața ei, îi surâse. Un adevărat surâs de târfă: supus și provocator totodată. Malko îi întoarse zâmbetul, fiind sigur că se află în fața amantei de foc a colonelului Lizindé.

Își bău berea pe îndelete, supraveghind-o pe Bicuzi

Kihubo cu colțul ochiului. Îi era pe plac lui Bicuzi, în mod vizibil. De fapt, era o față nouă pentru ea. Schimbară câteva zâmbete și în cele din urmă când cei trei negri cu care vorbise părăsiră barul, tânăra se apropie de separeul lui Malko, cu un mers unduitor și decis.

— Bună seara, spuse ea cu o voce de copil. Veniți pentru prima oară la barul Gipsy?

— Într-adevăr! recunoscu Malko. Pot să vă ofer o bere?

— Un scotch, mai degrabă. Berea îngrașă.

Bicuzi chemă un ospătar, care îi aduse un Defender „Very classic Pale" cu un cub de gheață; apoi se strecură lângă bărbat, oferindu-i o panoramă a corpului său, dar mai ales asupra sânilor dezgoliți pe jumătate.

O examină. Când nu se controla, Bicuzi avea o privire absolut golită, ca a unui animal. Din fericire, avea un corp splendid.

— Mă numesc Beatrice, spuse ea. Dumneavoastră cum vă numiți?

— Malko. Sunteți kenianã?

— Nu. Ruandeză. Am părăsit țara după evenimentele din 1994 și nu m-am mai întors... Mi-e frică să nu reînceapă.

— V-ați pierdut familia?

— Pe toți, spuse cu o voce egală, fără cea mai mică urmă de animozitate. Mai întâi, „l-au tăiat" pe tatăl meu și frățiorul meu în fața ochilor mei. Fratele meu a strigat foarte mult. I-au tăiat mai întâi picioarele și mâinile, apoi au violat-o pe mama și i-au spintecat pântecele cu lovituri de suliță. În cele din urmă le-au aruncat pe cele două surori ale mele într-o fântână, de vii.

Bicuzi își cânta litania de grozăvii cu o voce calmă, ca și cum ar fi înșirat niște catastrofe naturale.

— Dar dumneavoastră?

— Eu am avut noroc, spuse ruandeza cu mândrie. Șeful acestor „interatiamwe" fusese înainte vecinul meu. Totdeauna dorise să se culce cu mine. M-a târât în casă și m-a violat. Apoi mi-a spus: „O să te ucid. Dar dacă ai bani, nu te voi ucide imediat, voi veni mâine". Aveam o sută de franci pe care i-am dat. În clipa aceea a fost destul de

„blând” cu mine. M-a lovit cu un cuțit, făcându-mi o rană la gât – ea îi arătă o cicatrice lungă ce îi marca gâtul – apoi m-a lăsat în pace. Bineînțeles, nu am mai așteptat până a treia zi. M-am deplasat până la liceul Rugunga. Acolo era multă lume, dar m-au acceptat. Am rămas două luni. Când unul dintre ei a plecat, m-a luat cu el în Tanzania, apoi aici.

Bicuzi îl privi cu un surâs confuz, ca și cum s-ar fi scuzat că ar fi supraviețuit genocidului. Greu început pentru viața unei tinere. Bău puțin Defender și se strâmbă.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta. Acum este reconciliere națională, adăugă ea cu emfază comică. Voi reveni poate la Kigali, dacă totul decurge cum trebuie. În schimb aici, la Nairobi, mă simt fericită. Dar dumneavoastră, ce faceți?

— Lucrez în domeniul ceaiului, zise Malko.

— Merge bine?

— Destul de bine.

Se lăsă liniște. Bicuzi nu era o intelectuală.

— Doriți să mergem în altă parte să bem altceva? sugeră Malko. La „Florida”?

Bicuzi Kihubo își încruntă sprâncenele, jenată.

— Da, dar nu imediat. Îmi aștept „unchiul”. Nu va fi mulțumit dacă nu mă găsește aici.

— „Unchiul”?

— Da, precizează ea cu gravitate. Este un prieten de familie, pe care l-am găsit aici. Veghează asupra mea și îmi plătește apartamentul. Este foarte bun cu mine și îl respect mult.

— Este ruandez?

— Bineînțeles. În timp ce-l văd, puteți să mai beți o bere. După aceea mergem la Florida.

Părea nervoasă, pândind terasa. Deodată, tresări.

— Iată-l!

Malko o văzu părăsind separeul în mare grabă și o urmări cu privirea. Ea întâmpină un negru atletic, cu părul foarte scurt, cu trăsături regulate și fine: purta ochelari și era îmbrăcat cu o cămașă albastră și niște pantalon de pânză.

Bicuzi îl sărută pe obraz și se îndepărtară spre piațeta unde parcase mașina. Malko îi văzu instalându-se în interiorul unei mașini Toyota, albă. Se aștepta ca farurile să se aprindă și mașina să pornească, dar nu se întâmplă așa. Intrigat, continuă să-i observe, dar mașina nu se mișca din loc. Uimit, lăsă pe masă o bancnotă de o sută de șilingi și ieși, ajungând în piață printr-un mic ocol, tocmai pentru a trece în spatele mașinii. Se apropie, protejat de întuneric și aruncă o privire în interiorul mașinii.

„Unchiul” așezat pe locul șoferului, își scosese ochelarii negri și părea că privește cerul, ținându-și gura întredeschisă.

Înțelese repede de ce. Îngenuncheată pe locul alăturat, blânda Bicuzi făcea sex oral cu tenacitate. Negrul îi mângâie în treacăt sânii, din pură politețe. Malko se retrase în întuneric. Relațiile familiale africane erau întotdeauna complexe și pline de ciudățenii. Bicuzi manifesta efectiv un respect enorm pentru „unchiul” său.

Amuzat, agentul ajunse lângă mașina lui. Parcată în spatele Toyotei și se așeză. Cinci minute mai târziu, farurile mașinii „unchiului” se aprinseră și Toyota porni. Malko puse și el contactul. Așteptă ca celălalt să ia puțin avans, și aprinse farurile și începu să-l urmărească, ceea ce era ușor pe aceste străzi pustii.

Dar reacționase puțin irațional. De acum știa unde s-o găsească pe Bicuzi?! De fapt. „unchiul” i se păru mai interesant.

*

* *

Mașina „unchiului” rula pe străzile pustii ale cartierului rezidențial Park-lands. Malko ținându-se la o anumită distanță. În capătul străzii Massana, mașina dispăru din fața ochilor lui. Peste câteva clipe, descoperi că întorsese pe o alee plină de vile. Era cât pe ce să-l lovească la o sută de metri mai încolo, după un nou viraj. Toyota era oprită de-a curmezișul străzii. În timp ce un „ascari”[18] deschidea o poartă albastră.

[18] *Paznic*

În lumina farurilor, zări un drapel și o inscripție: EMBASSY OF REPUBLIC OF RWANDA. Malko își continuă drumul fără să încetinească, de data asta intrigat cu adevărat. „Unchiul” lui Bicuzi Kihubo, amanta de foc a colonelului Lizindé, era un diplomat ruandez.

În sfârșit, nu-și pierduse seara în van. Se gândi să se întoarcă la Gipsy, dar în ciuda fizicului apetisant al tinerei, nu se mai simțea în stare să o curteze pe ruandeză. Dimpotrivă, cel de-al șaselea simț îi spuse că descoperise ceva foarte interesant, care trebuia cercetat.

*

* *

— Maiorul Gatabazi vă va primi la prânz, îl anunță colonelul John Makuka. Este încântat să vă cunoască.

Malko îi mulțumi lui Makuka pentru acest serviciu. Nu-și pierduse timpul, ci acționase rapid, chemându-l pe șeful NSI încă de pe la orele nouă dimineața. Kenianul reacționase rapid.

După ce își luase micul dejun, Malko dădu o raită prin oraș, reperând locul atentatului, dar nu se lămuri prea mult. Un soare puternic strălucea peste Nairobi, iar pietonii abia se mișcau, moleșiți de căldură, la adăpostul unor umbrele mari și multicolore.

Seceta devenea dramatică și grupuri imense de masai își părăseau teritoriul, îndreptându-se spre nord, încercând astfel să-și salveze turmele de animale flămânzite. Toate aceste lucruri erau pe primele pagini ale ziarelor.

Malko se plimbă puțin, pentru a nu ajunge prea repede la întâlnire.

Paznicul era la postul său, în fața porții albastre. Un soldat îi verifică ora de întâlnire și apoi îi deschise. Abia reuși să parcheze în grădină, că un negru înalt coborî și veni în întâmpinarea lui, cu un zâmbet larg pe buze.

— Sunt maiorul Emile Gatabazi.

Malko îi răspunse tot cu un zâmbet. Era „unchiul” lui Bicuzi.

*

* *

Li se aduse Coca-Cola călduță. Ambasada din Ruanda era într-o stare jalnică: fire electrice ce atârnau erau risipite peste tot, mobilierul se clătina, dar maiorul Gatabazi părea doritor să-l ajute.

— Prietenul meu, John Makuka, mi-a spus că vă interesați de cazul colonelului Lizindé. Cu părere de rău, trebuie să vă spun că era un element corupt. A furat mult în Ruanda. Mai întâi a furat de la prieteni și apoi de la armată. Și-a însușit banii destinați cumpărării de materiale. Dar cum adusese multe servicii pentru țara lui, pentru care, de altminteri, a luptat, generalul Kagamé nu l-a pedepsit prea rău, ci s-a mulțumit să-l alunge din armată. După aceea a venit aici, dar trecutul său l-a ajuns și aici..

— Justiția își face datoria, aprobă Malko.

Maiorul Gatabazi dădu din cap cu tristețe.

— Bine, conchise Malko, cred că nu mai am nimic să vă întreb. Voi scrie raportul în sensul în care mi l-ați descris.

Maiorul ruandez îl însoți până la mașină și se despărțiră cu o strângere de mână foarte amicală. Agentul se îndreptă spre centru și parcă în Kimathi Street, chiar în fața oribilelor turnuri identice care adăposteau ziarul „The Nation”. Stephen Muiruri se afla la birou.

— Aveți noroc, zise el, tocmai mă pregăteam să iau masa.

— Ei bine, vă conduc, îi propuse Malko. Unde am putea mânca?

— Nu am prea mult timp, îl avertiză jurnalistul.

— Nu este niciun restaurant în colțul străzii?

Stephen Muiruri ezită un moment.

— Ba da, există restaurantul hotelului Stanley, dar este foarte scump. Este cel mai bun din oraș.

— Nicio problemă, afirmă Malko.

— Atunci să mergem pe jos.

Cei doi coborâră în zgomotul străzii Kimathi. Hotelul Stanley, unul dintre hotelurile cele mai vechi din Nairobi, se înălța în colțul Kenyatta Avenue. Ajunseră la primul etaj, într-o sală de mese pustie, salutați milităreste de un gardian îmbrăcat tot în roșu.

— Aveți timp să luați un aperitiv? întrebă Malko.

Stephen Muiruri comandă un Defender „Succes” dublu, cu gheață. Decorul aproape luxos îl intimida în mod vizibil. La Stanley, dejunul costa o săptămână din salariul său.

Malko așteptă ca jurnalistul să-și bea jumătate din scotch, pentru a ataca discuția ce-l interesa.

— Am văzut-o pe Bicuzi Kihubo, îl anunță el. La Gipsy

Privirea ziaristului se aprinse.

— Este atrăgătoare, nu?

— Foarte, recunoscu Malko.

— V-a spus lucruri interesante?

— Nu. Nu chiar, dar vă mulțumesc. Am văzut că sunteți foarte bine informat, aș vrea să vă mai pun o întrebare.

— Vă rog.

— Îl cunoașteți pe maiorul Emile Gatabazi, de la Ambasada ruandeză? Este atașatul cu problemele de apărare, cred.

Stephen Muiruri surâse cu subînțeles.

— Asta-i acoperirea lui, în orice caz.

Pulsul lui Malko începu să se accelereze.

— Adică?

Înainte de a răspunde, jurnalistul kenian privi în sala pustie, ca și cum zeci de spioni s-ar fi ascuns sub mese.

— Gatabazi face parte dintr-o mică structură secretă care depinde de DMI-ul ruandez. Se numește „Network” și este direct subordonată lui Paul Kagamé. Acest serviciu „Network” este însărcinat cu toate misiunile clandestine și ilegale.

— Aici, în Kenya?

Surâsul jurnalistului se accentuă.

— Este secretul lui Polichinelle că acest Gatabazi a fost trimis în Kenya de către Kagamé pentru a-i lichida pe opozanți – ceea ce a și făcut, de două ori. A lichidat prin specialiști un ruandez, Bosco Akalayaha și pe fostul său ministru de interne, Seth Sendashonga. Era cât pe ce să fie expulzat și poate ar fi fost, fără îndoială, dacă nu ar fi intervenit generalul Kagamé în persoană. De atunci, s-a mai liniștit.

— Comandăm ceva de mâncat?

Ospătarul apăru cu listele-meniu. Malko luă lista, dar nu avea poftă de mâncare. Deci al doilea amant al lui Bicuzi era un ucigaș sub comanda președintelui Ruandei.

Toată lumea mințise: John Makuka, Mark Spencer și poate Bicuzi. Dacă Lizindé era a treia victimă a lui Gatabazi, asta ar fi schimbat mult lucrurile. Nu ar mai fi fost o crimă odioasă oarecare, ci o crimă politică deghizată. Adică ceea ce bănuise Frank Capistrano.

Era o coincidență stranie și tulburătoare faptul că Paul Kagamé a comandat asasinarea colonelului, chiar înainte ca acesta să compară în fața Tribunalului Penal Internațional, ca martor al atentatului din 6 aprilie 1994. Numai dacă nu avea ceva să-și reproșeze.

Capitolul V

Stephen Muiruri se concentra asupra fripturii sale, de altfel destul de tare, ca și cum nu ar fi mâncat de opt zile. Ambianța din această sală imensă și pustie amintea de castelul din Marienbad. Șase ospătari supravegheau o singură masă. Stând la o anumită distanță. Jurnalistul își puse furculița de-o parte și răsuflă mulțumit.

— Toate restaurantele sunt goale: oamenii nu mai au bani. Apropo, de ce vă interesați de maiorul Gatabazi?

— Din cauza morții colonelului Lizindé. Nu credeți că ar fi putut fi implicat?

— Ne-am gândit la asta, recunoscu Stephen Muiruri. Dar vinovații au fost arestați și nu l-am mai învinovățit. Nu are totuși iz politic afacerea. Pe de altă parte, Gatabazi mi se pare liniștit. Președintele Arap Moi este mai susceptibil, în schimb.

— Ați întâlnit-o pe văduva colonelului Lizindé? întrebă Malko luându-l prin surprindere.

Stephen Muiruri își termină de băut paharul de Defender, în care gheața se topise deja, înainte de a răspunde:

— Nu. Nu a vrut să vadă pe nimeni. Am vorbit puțin la telefon. Vreți numărul ei de telefon?

Scoase un carnețel jerpelit și căută numărul.

— Iată-l. Soția lui lucrează la ONU – are numărul: 623256.

Malko notă numărul și apoi gustară cu plăcere două porții de cremă de zahăr ars. Dup ce luară la sfârșit două cafele mizerabile și plătiră o sumă imensă pentru ceea ce consumaseră, ieșiră în căldura toropitoare din Kimathi Street și se despărțiră în fața sediului ziarului „The Nation”.

O idee nu tocmai plăcută se fixase în mintea agentului. Mark Spencer, șeful antenei CIA nu putea să nu știe adevăratul rol al maiorului Gatabazi. De ce nu-i spusese nimic? Nu găsi niciun răspuns la această întrebare și își

propuse s-o sune pe văduva colonelului Lizindé, chiar din camera sa de hotel.

— Sunt Cyrié Lizindé. Cu cine am onoarea să vorbesc?

Mereu stilul protocolar al africanilor.

— Anchetez atentatul asupra soțului dumneavoastră, îi spuse Malko, din partea guvernului american. Aș dori să ne întâlnim.

Văduva colonelului Lizindé rămase câteva momente fără cuvinte, înainte de a-i răspunde cu o voce plină de mirare:

— Guvernul american? Dar…

— Putem să ne întâlnim? insistă, este mai bine decât să vorbim la telefon…

— Bineînțeles! veni răspunsul fără ezitare. Astăzi, după ora cinci, la mine. În Muthaiba Road 105, chiar în fața stației Kobil. O poartă galbenă.

Malko închise telefonul, încântat. Fusese mai ușor decât își imaginase. Datorită Priscillei Clearwater. Din nefericire, nu putea nici măcar s-o sune pe Priscilla și trebuia deci să aștepte ca aceasta să-l contacteze. Se întrebă dacă văduva colonelului îl va lămuri în vreun fel.

*

* *

— Bineînțeles că Paul Kagamé a ordonat asasinarea soțului meu, spuse cu o voce calmă doamna Cyrié Lizindé. Am presimțit acest lucru.

Cu mâinile încrucișate peste genunchi și trăsăturile calme, văduva colonelului Lizindé vorbea cu o voce dulce, foarte controlată, având un excelent accent englezesc.

Era o femeie foarte drăguță, cu părul strâns la spate, cu trăsături foarte fine, pielea deschisă, drapată într-o rochie lungă de interior cu imprimeuri, de culoare mov. Pe măsuța joasă se afla o carafă cu ceai glacé, iar Malko stătea față-n față cu doamna Lizindé, într-un salon cu mobilier de palmier.

Casa era destul de mare. În mijlocul unei grădini umbroase, cu niște ficuși magnifici. Pe toate mobilele se aflau fotografii cu colonelul Lizindé, soția și cei trei copii ai lor.

Malko bău puțin ceai, apoi întrebă:

— De ce?

Pe fața doamnei Lizindé trecu o umbră de tristețe.

— Nu știu exact, dar Charles și Paul Kagamé dețineau secrete extrem de importante. Soțul meu juca un rol important în sistemul lui Kagamé. Mai întâi, Charles a organizat echiparea cu armament a APR-ului, începând cu stocurile armatei ugandeze.

— Știți dacă aveau rachete SAM-16? îi tăie vorba Malko.

Un zâmbet ușor lumină pentru o clipă trăsăturile femeii.

— Da. câteva. S-au servit de ele pentru doborârea unui elicopter și a unui avion ale forțelor FAR. Înțeleg unde vreți să ajungeți. Și eu m-am gândit. Dar când avionul președintelui Habyarimana a fost doborât pe 6 aprilie 1994, trupele APR-ului se aflau la o depărtare de patruzeci de kilometri la nord de Kigali. În oraș nu mai era decât un contingent de șase sute de oameni foarte supravegheați de MINUAR și de FAR.

— Deci, dumneavoastră înlăturați implicarea lui Kagamé în acel atentat?

Văduva lui Lizindé bău, la rândul său, puțin din ceașca de ceai și spuse:

— Nu știu. Vă relatez numai faptele. Extremiștii hutu Interahamwe[19] voiau moartea lui Habyarimana, mai mult decât Kagamé. Și chiar anturajul apropiat al președintelui... acei Akazu.

Malko ascultă cu mare atenție, pentru a reține toate firele afacerii.

— Este simplu, spuse ea. Mai întâi au avut loc mai multe asasinate stranii la Kigali, înaintea plecării sale, neelucidate. Era vorba tot de apropiați ai lui Kagamé, implicați în operațiuni secrete. Ca și soțul meu. Dar el nu credea că se află în pericol. Apoi, într-o seară, cineva a aruncat o grenadă acoperită de linii încrucișate. Charles a avut prezența de spirit de a o lua și de a o arunca peste zid. Dacă nu, cu toții am fi fost morți sau grav răniți. Atunci, a înțeles pericolul. În două luni, ne-am pregătit

[19] *Literal: cei care luptă împreună*

plecarea fără să spunem nimănui.

Văduva tăcu. Apoi mai bău puțin ceai.

— Îl cunoașteți pe maiorul Gatabazi? întrebă Malko.

O lucire stranie apăru în privirea văduvei colonelului Lizindé.

— Văd că sunteți bine informat, remarcă ea. Eu îl cred responsabil de moartea soțului meu. A fost trimis la Nairobi de către Paul Kagamé pentru a-i lichida pe toți cei care l-ar fi putut deranja pe noul președinte al Ruandei. Aparține unui grup din care făcea parte și soțul meu: „Network”

— De ce nu ați spus nimic?

— Cui? întrebă Cyrié Lizindé cu un surâs dezamăgit. Imediat după asasinatul împotriva soțului meu am primit vizita unuia din responsabilii Serviciilor Secrete Keniene. Colonelul Makuka. A venit să mă prevină „oficial” că dacă aș fi pus în cauză guvernul ruandez, aș fi fost expulzată din Kenya! Președintele Arap Moi este apropiat de Kagamé: acum nu pot să mă întorc în țara mea. Am trei copii și o slujbă la ONU. Deci i-am promis ceea ce voia.

„Un înger trecu cu aripile frânte sub povara rațiunilor politice. Cu vocea dulce, văduva colonelului Lizindé precizâ:

— Nu trebuie să spuneți nimănui că v-ați întâlnit cu mine. Dar am acceptat să discut cu dumneavoastră pentru că doream totuși ca cineva să știe. Mai ales că lucrați pentru Guvernul american. Poate. într-o zi, acesta va face să se afle adevărul. Iată tot ce pot să vă spun.

Văduva se ridică, punând capăt discuției.

Malko mai avea de pus încă o întrebare.

— Știați că soțul dumneavoastră trebuia să depună mărturie în fața Tribunalului Penal Internațional de la Arusha cu privire la atentatul din 6 aprilie 1994?

— Bineînțeles! Am chiar scrisoarea avocatei lui Jean-Bosco Sagatwa prin care i se cerea mărturia.

— Pot s-o văd?

După o scurtă ezitare, Cyrié Lizindé ieși din cameră și apăru apoi cu o scrisoare pe care i-o întinse. Agentul își

notă numele: D-na Renée Vernon, baroul din Montreal, apărător al lui Jean-Bosco Sagatwa.

— Unde o pot găsi pe această avocată?

— La Arusha, lângă clientul ei.

— Cine este Jean-Bosco Sagatwa?

— Unul dintre cei mai importanți responsabili ai genocidului, îi explică văduva lui Lizindé. Are pe conștiință sute de mii de morți. El a dat semnalul de început al genocidului, în zorii zilei de 7 aprilie 1994. Mai înainte, susținuse sus și tare în mai multe rânduri, că toți cei din etnia tuți trebuiau uciși. Ca șef al Gărzii prezidențiale, a angajat milițiile și le-a înarmat! Din nefericire, nu riscă nici măcar pedeapsa cu moartea.

— De ce a cerut avocata audierea soțului dumneavoastră?

— Cred că vrea să dovedească că APR-ul a doborât avionul lui Habyarimana. Declanșând genocidul „spontan" al forțelor hutu însetate de răzbunare asupra etniei tuți. Ceea ce ar diminua responsabilitatea clientului său.

— Deci, credeți că soțul dumneavoastră a fost asasinat pentru a nu spune Tribunalului Penal Internațional ceea ce știa despre acest atentat?

Cyrié Lizindé îl privi pe Malko susținându-i privirea, fără să clipească.

— Da, așa cred, spuse ea cu simplitate.

Cyrié Lizindé îl însoți până la mașină. Înainte de a se despărți de ea, Malko îi dădu cartea sa de vizită, precizându-i și adresa lui de la Nairobi.

— În caz că vă mai amintiți și altceva… îndrăzni Malko.

Aceasta înclină din cap fără să spună nimic. În drum spre centru, se simți foarte singur. Pentru prima oară, risca să numere CIA printre adversarii săi. Fără a mai vorbi de complicii ruandezi și kenieni. Era cam multă lume amestecată în această afacere.. Desigur, avea susținerea Casei Albe, dar Washington-ul era atât de departe..

La recepția hotelului Grand Regency găsi un mesaj. Priscilla Clearwater îi dădea întâlnire la ea pe la ora nouă.

Malko dorea să lămurească un aspect al afacerii. Bicuzi

Kihubo era complice sau era manipulată? Singura modalitate de a afla era s-o revadă. Ceasul său Breitling îi indica șapte și cinci minute, atât cât să facă o vizită la barul Gipsy înaintea întâlnirii cu Priscilla. Cu condiția ca ruandeza Bicuzi să fie deja la bar.

*

* *

Bicuzi Kihubo era la bar. Singură la o masă de pe terasă, îmbrăcată cu același T-shirt și aceeași fustă. De îndată ce Malko apăru, Bicuzi se ridică și se repezi spre el.

— Bună seara! Nu m-ați așteptat, ieri seară! Nu este frumos din partea dumneavoastră.

— Eram puțin obosit, pretextă Malko. Dar acum putem bea un pahar împreună.

— Bună idee!

Bicuzi făcu un semn ospătarului și îi comandă un Defender dublu cu gheață. Porția ei obișnuită.

— „Unchiul" dumneavoastră nu vine în seara asta? întrebă agentul zâmbitor.

— Oh, nu vine în fiecare seară. Are mult de lucru. Și apoi, are familie.

— Cu ce se ocupă?

— Cu afaceri. Cumpără și vinde.

O privi cu coada ochiului. Privirea ei goală era perfect limpede. Bicuzi era deci incapabilă să mintă. De acum, aflase ceea ce dorea: tânăra ruandeză fusese manipulată de către maiorul Gatabazi. Ceea ce nu era prea dificil. Malko își privi ceasul insistent și suspină.

— În seara asta, nu am prea mult timp...

— Nu cinăm împreună?

Bicuzi era atât de dezamăgită că Malko se simți jenat.

— Altădată, îți promit.

Tânăra se resemnă tot atât de repede pe cât se impacientase.

— Bine! Dar puteți să mă conduceți până în centru? Trebuie să mă întâlnesc cu niște prieteni.

— Bineînțeles.

Malko lăsă o bancnotă de o sută de șilingi pe masă și

Bicuzi îl urmă până la mașină. Nu merseră nici cinci sute de metri că tânăra se aplecă spre el, lipindu-și un sân de umărul lui și punându-i mâna lungă și neagră între picioare.

— Ne putem opri un moment, sugeră ea.

Dacă Priscilla i-ar fi surprins, i-ar fi scos ochii, cel puțin. Așa că rămase ca de piatră la avansurile lui Bicuzi.

— S-o lăsăm pe mâine, zise el. Vom cina și dansa la „Florida”.

— Ah, bine! zise Bicuzi. Liniștită, ignorând în candoarea ei că promisiunile nu privesc decât pe cei ce cred în ele.

Malko, senin, o abandonă în colț la Kenyatta și Uhuru, fără probleme. Acum, agentul era ferm convins. Intuiția lui Frank Capistrano i se părea justă, cel puțin asupra unui punct: colonelul Lizindé era în posesia unor informații compromițătoare pentru președintele Kagamé privind atentatul contra predecesorului său. Habyarimana.

Dar ce rol avea CIA în acest imbroglio africano-african? Era de neînchipuit ca CIA să fi organizat acest atentat.

*

* *

Priscilla Clearwater, strălucitoare în taiorul de mătase roz, sub care nu purta în mod vizibil mare lucru, îl întâmpină cu un zâmbet fermecător de pervers.

— Sper că nu ți-am stricat seara!

— De ce?

— Poate te gândești să te întorci s-o vezi pe Bicuzi, sugeră ea, ironic. Se pare că o găsești extrem de provocantă. Stephen mi-a telefonat.

„Ticălosul” gândi Malko. Iată unde duce gelozia.

— Am văzut-o o dată și mi-a fost suficient, afirmă Malko. În seara asta, ești mai frumoasă ca de obicei.

Se apropie de Priscilla, îi descheie haina costumului purtat direct pe piele, descoperind un sutien negru ce-i susținea bine sânii. Tânăra ocoli răspunsul.

— Am avut un motiv special să te văd, preciză ea. Conversația mea cu Stephen a fost ascultată de domnul Spencer. A fost furios și m-a convocat. I-am jurat că nu te-

am văzut

— Nu voi dezminți, promise Malko.

Priscilla dădu din umeri.

— Nu-mi pasă! Peste șase luni sarcina mea aici va lua sfârșit. Dar mai este ceva. Imediat după ce a descoperit contactele tale cu Bicuzi, l-a sunat pe John Makuka.

— De unde știi?

— Makuka nu era la birou, și l-a sunat mai târziu prin mine. Mi s-a părut straniu.

— Într-adevăr este „foarte" ciudat.

Malko era din ce în ce mai încurcat. De ce șeful antenei CIA îl prevenise pe Makuka? Pe cine voia de fapt să protejeze? Și de ce? Se gândi să trimită repede un prim raport lui Frank Capistrano în cazul în care lucrurile se dovedeau adevărate. Era mai bine să fructifice aceste detalii.

Malko o prinse pe Priscilla în brațe și o sărută.

— Mulțumesc. Ești formidabilă. Unde vrei să mergem să cinăm?

— Putem să încercăm la bistroul lui Allan Bobby. În Kinangé, sugeră negresa. E aproape și mergem pe jos.

— Perfect.

— O să iau pistolul la mine. Nu se știe niciodată.

Ieșind din Loita Street, Priscilla privi în jurul ei și pufni.

— Am primit un telefon ciudat astăzi, la ambasadă. Cred că a fost o glumă. Un tip a cerut să vorbească cu mine din partea lui Ngoro; vorbea prost englezește.

— Din partea „logodnicului" tău masai?

— Da. După cum am înțeles, era un membru al tribului lui. Spunea că sunt pe drum între Mombasa și Nairobi, cu turmele de animale.

— Va veni să stea la tine...

Priscilla îl luă de braț și-l trase.

— Nu spune prostii. Nu l-am mai văzut de un an. Cu siguranță m-a uitat.

— Nimeni nu te poate uita! afirmă Malko mângâindu-i șoldurile. Vamos!

*

* *

Atmosfera de la Allan Bobby's Bistrot era foarte plăcută. Era restaurantul cel mai șic din Nairobi, cu o ambianță sclipitoare, o mâncare bună și un serviciu ceremonios. Cei doi luară loc într-un mic separeu tapițat cu catifea roșie; serviră languste aproape proaspete și o garnitură de sparanghel de dimensiuni minuscule. Priscilla își descheiase haina costumului și de fiecare dată când ospătarul venea să-i toarne puțin Taittinger Comtes de Champagne Rosé millésimé 1995, acesta nu putea să-și ia ochii de la sânii magnifici ce se întrezăreau din dantela neagră. Ar fi rămas cu plăcere lângă masă, în picioare, turnându-i în pahar... Chiar și lui Malko îi lăsa gura apă... Nu mai vorbiră despre incidentul cu Mark Spencer, dar Malko continuă să se gândească. Avea impresia că pusese degetul pe o rană destul de urâtă... Și periculoasă.

— Plecăm? sugeră Priscilla, după ce înghiți cu mare plăcere crema de zahăr ars până la ultima bucățică.

În ochii săi castanii se ivi o licărire ciudată. Era evident că dorea să-l facă să uite chiar și amintirea lui Bicuzi Kihubo.

Kinangé Street era pustiu, cu excepția câtorva gardieni înarmați cu bastoane și cu căști pe cap, semănând parcă cu cei ai defunctului Wehrmacht. Pe stradă mai erau câteva târfe obișnuite și un grup de copii prinși în jocurile lor. Nu aveau de făcut decât câțiva metri până în Market Street pentru a ajunge în Loita Street, paralelă cu Kinangé. Nu se vedea nicio mașină. Niciun pieton „normal". Nu era decât ora unsprezece seara. Loita Street era la fel de pustie ca și celelalte. Merseră cei cincizeci de metri care îi separau de imobilul Priscillei ținându-se de mână. Înainte ca ea să scoată cheia, Malko o înlănțui și o sărută îndelung, ceea ce făcu să îi crească procentul de adrenalină. Femeia scotocea în geantă, când, deodată îi văzu expresia schimbată a feței.

— Ne urmărește cineva! îi suflă ea. Acolo, în față.

Malko se întoarse și zări doi oameni nemișcați pe trotuarul opus. Erau doi negri, prea îndepărtați pentru a fi

se vedea chipurile. În Africa, poți găsi mereu oameni care întârzie seara pe străzi, și nu neapărat vagabonzi.

Nervoasă, Priscilla nu reușea să-și găsească cheile. Malko o liniști cu un surâs.

— Nu te îngrijora! În cartierul ăsta nu ai de ce să te temi.

Nyati House, sediul Serviciilor Secrete, era chiar în față. Nu terminară bine de vorbit că cei doi bărbați traversară șoseaua, venind drept spre ei. Priscilla scosese în sfârșit cheile și le-băgă în broască.

— Dă-mi pistolul tău, zise Malko cu vocea calmă.

Cum tânăra nu reacționă rapid, își băgă mâna în geanta ei, în căutarea armei. Priscilla îl prinse de braț, trăgându-l în interiorul imobilului.

— Vino! făcu ea cu o voce speriată.

În acel moment, cei doi necunoscuți înțeleseră că Malko nu va pleca, după ce o însoțise pe tânără acasă. Unul dintre ei făcu un pas înainte, scoase rapid un pistol mare din haină, îndreptându-l spre agent. Acesta nu avu timp să reacționeze. Detonarea asurzitoare străpunse liniștea și zări lucirea galbenă a glonțului, dar nu simți nimic. Individul îl ratase.

Febril, Malko cuprinse cu degetele pistolul și îl smulse din geantă. Cu brațul întins, îl îndreptă spre agresorii săi, care făcură un salt înapoi, fără a fugi. Malko apăsă pe trăgaci. Nimic. Nu avea niciun cartuș pe țeavă. Dădu înapoi chiulasa și un cartuș țâșni din încărcător, dar în loc să se îndrepte spre țeavă, se prinse în fereastra de ejecție. Era pe cale să deblocheze arma, când unul dintre cei doi negri reveni cu un pistol în mână. Îi putu vedea privirea fierbinte și dinții puternici și lungi. Era un ucigaș drogat.

Priscilla scoase un urlet ascuțit.

— *Don’t shoot!*

Asasinul își strânse gura groasă și cu calm îndreptă pistolul spre Malko, ținându-l cu ambele mâini. La această distanță era imposibil să rateze.

Capitolul VI

Cu colțul ochiului. Malko zări, în momentul în care Priscilla strigase, o siluetă ce țâșni din umbra unui colț, din dreapta lor. Totul se petrecu în câteva fracțiuni de secundă. Aruncă pistolul inutil în direcția ucigașului, în momentul în care acesta se pregătea să tragă din nou. Lovit în umăr de pistol, ucigașul făcu o mișcare greșită și-și rată din nou ținta. Furios, se apropie mai mult de Malko, înghesuindu-l spre zid. Silueta ascunsă în colț apăru în lumina serii. Agentul crezu că are o halucinație. Era un negru pe jumătate gol, cu brățări și coliere peste tot, cu o blană de leopard peste tors, picioarele goale și o lance în mâna dreaptă!

— N'goro! Ajutor!

Priscilla strigă pentru a doua oară. Bărbatul cu lancea făcu un pas înainte, chiar în momentul în care ucigașul se apropie și mai tare de Malko. Bărbatul cu pistol nu văzu lancea pe care masaiul o aruncase. Lancea se plantă chiar în pieptul asasinului, străpungându-l. Acesta lăsă pistolul din mână. Scoase un urlet cumplit și încercă să-și extragă sulița, smulgând-o.

Se clătină câteva momente, căzu din nou în genunchi, apoi pe spate. Cu un salt sprinten, masaiul ajunse lângă el, îi puse un picior în piept și, calm, scoase lancea.

Era o scenă halucinantă. Africa profundă țâșnise la momentul potrivit, chiar în plin centrul orașului Nairobi. Priscilla Clearwater se întoarse către Malko.

— Nu ai pățit nimic? întrebă ea cu vocea sugrumată.

— Nu. Totul e bine! făcu el, încă buimăcit.

Complicele ucigașului dispăru. N'goro, războinicul masai, îi fixa alternativ când pe Priscilla, când pe Malko, cu lancea în mână. Era o scenă impresionantă. Priscilla îi spuse câteva vorbe în limba swahili și el dădu din cap între timp. O mașină a poliției apăru, atrasă probabil de împușcăturile care se auziseră în noapte. Din mașină coborâră doi polițiști, priviră pe cel care zăcea mort la

pământ, apoi pe masai, și rămaseră împietriți. Priscilla Clearwater înaintă, agitându-și legitimația de diplomat.

— Bărbatul acesta ne-a atacat! explică ea. A vrut să ne ucidă cu pistolul ăsta.

Negresa le arătă arma căzută pe pământ.

— Și el? întrebă polițistul, arătându-l pe N'goro.

— El ne-a salvat, lovindu-l cu lancea. Este un prieten.

N'goro și polițistul începură să discute în swahili. În timp ce celălalt polițist chema întăriri, a doua mașină a poliției sosi, câteva minute mai târziu, apoi o furgonetă și o ambulanță. N'goro începu să se zbată când fu introdus în furgonetă, încât Priscilla trebui să intervină pentru a-l calma. Unul dintre polițiști se apropie de Malko și de ea puțin încurcat, dar politicos și ferm.

— Trebuie să ne însoțiți până la „police station" le spuse el. Să depuneți plângere și să explicați ce s-a întâmplat cu adevărat.

*

* *

Linia de comunicare era remarcabil de bună, datorită satelitului. La Washington era ora opt dimineața și Malko îl prinse cu ușurință la telefon pe Frank Capistrano, care era deja la birou. Firește, nu era indicat să discute la telefon un subiect atât de delicat pe o linie neprotejată, dar nu avu de ales. Nici vorbă să utilizeze sistemul de comunicare „protejat" al CIA. Astfel că fu obligat să-i spună cât mai puțin posibil, nedându-i niciun nume, ceea ce îl împiedică pe Consilierul special al Casei Albe să înțeleagă în totalitate situația.

— Mergeți la Arusha, îl sfătui Frank Capistrano cu vocea sa răgușită. Trebuie să descoperim partea cea mai delicată a acestei afaceri.

— Ar fi putut „Company" să acționeze „ès qualités" și apoi să folosească un „cover-up"[20]'? îl întrebă Malko.

— Nu. No way! afirmă consilierul. „Altceva" trebuie să descoperiți. Poate fi ceva „foarte" grav. Voi începe chiar eu o anchetă în interior, în măsura posibilului. Vă felicit încă o

[20] *Disimulare*

dată și vă rog să mă țineți la curent de îndată ce ajungeți în Tanzania.

După ce puse receptorul în furcă, nici nu avu timp să răsufle, că telefonul sună. De data asta era Priscilla Clearwater, pe care Malko o lăsase la poliție împreună cu N'goro, pentru a nu mai complica lucrurile.

Masaiul nu-l slăbise din ochi pe agent în timpul reținerii la poliție și dacă nu i s-ar fi confiscat lancea, l-ar fi ucis cu siguranță.

— Ești singură? o întrebă.

Americanca suspină ușurată.

— Da. Nu a fost prea ușor. Voia să vină să se instaleze la mine. După aceea mi-a propus să-l însoțesc la tribul său, de-a lungul străzii Mombasa. În cele din urmă, o mașină a poliției l-a însoțit la tribul său. De altfel, polițiștilor nu le-ar fi convenit să vadă o hoardă de războinici masai venind să-și elibereze șeful. Sunt oameni primitivi, violenți și mândri.

— În orice caz, mi-a salvat viața, recunoscu Malko. Fără el, ucigașul m-ar fi nimerit cu siguranță.

Priscilla Clearwater râse încetișor și sec.

— Dacă ar fi înțeles „înainte" ce făceai acolo, pe tine te-ar fi străpuns. De fapt, el a crezut că eu sunt amenințată. Apoi am aflat de la traducător că ar fi vrut să te omoare.

Gelozia nu este apanajul civilizației.

— Voi pleca la Arusha mâine dimineață, o anunță Malko. Mi-ar plăcea să te revăd înainte de plecare, bineînțeles dacă nu-mi pui viața în pericol…

— Nu mai spune prostii! Vin la hotel să te iau în seara asta! Vei vorbi cu Mark Spencer?

— Bineînțeles. Îi voi spune că am fost atacați de niște tâlhari, replică cu o voce șoptită Priscilla Clearwater. Polițiștii Comisariatului au fost foarte încurcați când au văzut actele mortului: o legitimație CID[21]. De fapt, era un polițist în afara serviciului.

Asta confirma ceea ce credea Malko. NSI care depindea de CID lucra mână în mână cu maiorul ruandez Gatabazi. Acesta ceruse eliminarea lui Malko. După vizita la văduva

[21] *Criminal Investigation Department*

colonelului Lizindé, sau Bicuzi vorbise. Rămânea să lămurească rolul ambiguu pe care șeful antenei CIA – Mark Spencer – îl juca. În mod vizibil, Company nu aprecia ancheta lui Malko.

*

* *

Cu ziarul „The Nation” deschis în față, era pe cale să-și înceapă micul dejun, când telefonul sună. Surprins, recunoscu vocea dulce de copil a văduvei Cyrié Lizindé.

— Am citi ziarele, spuse ea, sunt fericită că nu ați pățit nimic!

Incidentul din Loita Street era știrea zilei în toate ziarele din Nirobi, cu o superbă fotografie a lui N’goro, războinicul masai și a mortului, lungit în Loita Street. Fără a mai vorbi de Priscilla care, deși imprimată pe o foaie de hârtie de proastă calitate, era încântătoare.

— Mulțumesc, zise Malko. Se mai întâmplă astfel de lucruri.

— Aș dori să-mi mai faceți o vizită, zise văduva colonelului Lizindé. Pe la cinci, în același loc.

— Cu plăcere, acceptă surprins.

Cu o oră mai devreme, Mark Spencer îl sunase pentru a se interesa de ceea ce se întâmplase. Malko trebuia să treacă pe la Ambasada americană. Din păcate, fără s-o vadă pe Priscilla. Mai rămânea să-și pregătească plecarea la Arusha. Din fericire, erau curse zilnic pentru Kilimandjaro Airport, care se află la o oră distanță de micul oraș tanzanian.

*

* *

— Ați scăpat ca prin urechile acului!

Mark Spencer nu mai contenea să-i strângă mâna lui Malko. De parcă era lipită de a lui, sau poate avea ceva pe conștiință și căuta iertarea.

Această primire caldă excesivă îl convinse pe Malko de implicarea șefului de stație CIA în tentativa de disimulare a uciderii colonelului Lizindé. Chiar dacă americanul nu recomandase – în mod sigur – eliminarea fizică a agentului,

părea chiar ușurat că acesta nu avusese nici măcar o zgârietură.

Pentru câteva momente, Malko chiar încercă să-l facă să vorbească, dar renunță imediat. În 1994, Mark Spencer nu se afla nici la Nairobi, nici la Kigali. Se găsea la Cairo. Ceea ce însemna în cazul unei disimulări, că era fie o operațiune keniană, fie una comandată de Langley. Ceea ce era îngrijorător.

— Grație acestui masai! precizează Malko.

Mark Spencer se întunecă la față.

— Este neplăcut, foarte neplăcut, spuse el ca un membru al CIA să fie implicat într-o „aventură" cu un individ de teapa lui. Vă dați seama! Un războinic masai care umblă în picioarele goale și trăiește în savană…

— Nu-i vorbiți de rău pe masai! făcu Malko, așezându-se. Fără el, aș fi fost mort.

— Nairobi este plin de tâlhari, gata să vă omoare pentru o mie de șilingi, suspină americanul. Nimeni nu mai iese seara. În ce punct sunteți cu ancheta?

— Am terminat-o. L-am întâlnit pe maiorul Gatabazi. Este foarte simpatic. Mi-a confirmat ceea ce mi-ați spus. Lizindé nu era o persoană de încredere.

— Și v-ați întâlnit și cu amanta lui, nu-i așa?

— Sigur! Dar nu am aflat nimic de la ea: am văzut numai frumoasa panoramă a decolteului ei. Colonelul Lizindé avea gust.

Cei doi schimbară un surâs complice. Șeful stației CIA era vizibil mai ușurat, ceea ce îi confirma bănuielile.

— Vă întoarceți în Europa? întreba americanul.

— Nu. La Arusha. Mă duc totuși să mă întâlnesc cu avocata care a cerut audierea colonelului Lizindé. Tocmai pentru a închide dosarul, așa încât voi face și un tur în Serengeti.

— Excelentă idee! Mi-ar plăcea să vă însoțesc, aprobă cu multă căldură Mark Spencer. Anunțați-mă în momentul întoarcerii.

Mark Spencer îl conduse până la parter, lăsându-l apoi pe mâna pazei care-l escortă până la ieșirea din ambasadă.

Malko nu mai avea decât două întâlniri înaintea plecării de a doua zi dimineață spre Arusha: cu văduva colonelului Lizindé și cu Priscilla, cu condiția ca aceasta să se fi debarasat de războinicul masai.

*

* *

Cyrié Lizindé arăta la fel de demnă, îmbrăcată în aceeași rochie de interior. Alături de carafa cu ceai glacé pusă pe masă, se mai găsea un plic. Înainte să deschidă gura, văduva zise:

— Și pe dumneavoastră au încercat să vă omoare! Sunt aceiași.

Malko se așeză fără să îndrăznească s-o contrazică. Pe măsuța joasă, erau etalate toate ziarele cu detalii și fotografii ale atacului asupra lui.

— Este foarte posibil, recunoscu Malko.

— Sunt convinsă, întări văduva colonelului. De aceea v-am chemat.

— Vă sunt obligat.

Văduva zâmbi cu blândețe.

— Ieri, când ați venit să mă vedeți, nu știam bine cine sunteți. Putea fi și o capcană. Sunt foarte abili. Acum, sunt convinsă că faceți cu adevărat o anchetă. Deci, doresc să vă ajut.

Pulsul lui Malko se acceleră serios.

— Cum? întrebă el.

Văduva luă plicul maro și i-l întinse.

— Dându-vă acest document. Charles trebuia să-l ducă cu el la Arusha. A fost în seiful băncii până în acel moment. Puteți să-l citiți.

Malko deschise plicul. Nu conținea decât o foaie albă plină de inscripții.

I: 9–M 322 1 01
04–87
04835
C
LOD COMP
3 – M 519–2

3555 406
II. 9 M 322 1 01
04–87
04814
9 M 3131
04–87
04814
C
LOD COMP
9 M 519–2
5495107

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Malko, după ce le citi.

— Numerele celor două rachete SAM-16 Gimlet folosite pentru doborârea avionului președintelui Habyarimana, zise simplu Cyrié Lizindé.

Privi coloanele cifrelor, total uluit.

— Cum a obținut soțul dumneavoastră această informație?

— Sunt rachetele ieșite din stocurile armatei ugandeze pentru a fi puse la dispoziția FPR-ului. Soțul meu se ocupa de echipamentul militar al FPR-ului.

— El a organizat acest atentat?

— Nu. Dar știa ce se întâmplă. A tăcut tot timpul, dar cred că modul în care Paul Kagamé l-a tratat, l-a făcut să reflecteze. Acestea sunt rachete de fabricație rusească, livrate Irak-ului. Fac parte dintr-un lot capturat de trupele americane în timpul războiului din Golf; apoi au fost donate aliaților lor ugandezi. Aceștia au dat o parte APR-ului, pentru a lupta împotriva avioanelor și elicopterelor guvernului lui Habyarimana.

— Cine mai este la curent cu aceste numere?

— Nimeni, cred. Folosiți-le cum credeți mai bine.

— Mulțumesc, zise Malko, punând foaia de hârtie în plic.

Își imagina figura lui Frank Capistrano, aflând că rachetele utilizate pentru atentat tranzitaseră Statele Unite, fiind, foarte probabil, date ugandezilor de către CIA…

Iată de ce Company era destul de stânjenit de această afacere..

— Aveți grijă să nu vi le fure, îi spuse cu atenție Cyrié Lizindé. Și vă rog să nu spuneți „niciodată” cine vi le-a dat. Mă vor ucide.

— Aveți toată încrederea, promise Malko.

În momentul ieșirii, agentul se întoarse:

— Pot să telefonez?

— Bineînțeles.

O urmă până în camera alăturată, care era un birou, și formă numărul lui Mark Spencer. Îi răspunse Priscilla Clearwater.

— Dați-mi-l pe dl. Spencer, ceru foarte profesional.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko obținu legătura cu șeful stației CIA. Acesta îi răspunse neliniștit.

— Aveți vreo problemă? spuse îngrijorat americanul.

— Nu încă, dar cred că sunt urmărit. Puteți să-mi trimiteți o pază pentru a mă escorta până la hotel?

— Bineînțeles! Unde sunteți?

Malko îi explică și se întoarse către Cyrié Lizindé:

— Am învățat de ieri seară să fiu mai prudent. Va dura cam o jumătate de oră.

Agentul s-ar fi simțit liniștit numai în momentul înmânării documentului lui Frank Capistrano.

*

* *

Instalat în „business center” din hotelul Grand Regency, privea foaia de hârtie plină de cifre pe care Cyrié Lizindé i-o dăduse, dispărând în fax și gândindu-se că se imprima instantaneu la câteva mii de kilometri de aici, în aparatul lui Frank Capistrano, la Casa Albă. Nu se liniști decât în momentul terminării transmiterii. Bineînțeles un fax putea fi interceptat, dar de acum înainte, dacă i se întâmpla ceva, măcar nu lucrase degeaba...

De-abia urcă în cameră, că telefonul începu să sune. Era Cyrié Lizindé.

— Scuzați-mă, zise ea. Am uitat să vă spun că persoana pe care o veți întâlni la Arusha știe „multe” lucruri... Mult

noroc!

Doamna Cyrié închise telefonul înainte ca Malko să poată întreba dacă era vorba de avocată sau de clientul ei… Dar cum avocatul era o femeie… Malko formă numărul de telefon al lui Frank Capistrano. Acesta nu părea prea vesel după tonul vocii.

— Am hârtia în fața ochilor, spuse el. Este un document de cea mai mare importanță, îl voi autentifica. Mult noroc în continuare.

Din nou, sună telefonul. Priscilla Clearwater, puțin speriată, îi spuse:

— Am ieșit mai devreme de la serviciu! îl anunță ea. Aș vrea să vin acum pe la tine, îmi este frică să rămân acasă cu acest nebun de N'goro prin preajmă..

— Te aștept! zise simplu Malko.

Nu dură prea mult. Priscilla își făcu apariția îmbrăcată într-un taior de mătase roz. Pe care-l purtase cu o seară înainte. Dar nu mai avea picioarele fără ciorapi, ci își pusese unii negri.

— Când degetele lui îi atinseră jartelele peste fusta taiorului, Priscilla îi adresă un surâs complice.

— Îți plac?

— Mult. Unde vrei să mergem să cinăm?

— Aici. Cred că au un „room service", nu? Apropo, am adus ceva care te va interesa. Prin legăturile sale la Ministerul Apărării, Mark Spencer a aflat astăzi că maiorul Gatabazi a fost chemat la Kigali…

— Este chemat la ordine, trebuie să dea socoteală, se gândi Malko.

*

* *

Sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1994, care însoțea langustele, era golită până la ultima picătură.. Priscilla, aplecată peste radio, căută un post, până când, triumfătoare, găsi unul ce transmitea un N'dombolo îndrăcit, ce umplu camera. Ondulându-se lasciv, dansă până în dreptul lui Malko și-și puse mâinile lungi pe cămașa lui subțire. La rândul său, Malko îi

descheie nasturii taiorului, rapid, punând stăpânire pe frumoșii ei sâni. În două secunde, cămașa-i deveni o amintire…

Încălzit de unghiile demoniace ale Priscillei, începu să-i tragă fusta strâmtă de mătase roz. Descoperindu-i picioarele îmbrăcate cu ciorapi negri ce urcau până sus spre coapsele de culoarea cafelei cu lapte. Cei doi nu mai aveau chef de vorbă. Puțin câte puțin, o împinse spre masă și-i ridică total fusta peste șolduri. Mătasea scârțâia ușor și senzual, iar Priscilla respira din ce în ce mai repede. Malko îi trase ușor chiloțeii de dantelă neagră de-a lungul picioarelor, o împinse spre pat și o domină însuflețit, ținându-i picioarele pe verticală și fusta rulată în jurul taliei.

— Îmi place așa, total îmbrăcată, murmură Priscilla. Am impresia unui viol.

— Te voi viola, făcu Malko, retrăgându-se din ea.

Priscilla se întoarse în genunchi, cu bazinul cambrat, cu picioarele acoperite de ciorapii negri ce urcau până la încheieturi, subliniindu-i conturul. Admirând-o în oglindă, își spuse că semăna cu o fotografie sofisticată făcută de celebrul Helmut Newton. Negresa fremătă ușor când Malko o forță cu blândețe. Era atât de pregătită, încât acceptă cu destulă ușurință. După aceea, totul se desfășură într-un mod foarte plăcut, ca de fiecare dată.

Rămaseră apoi un timp unul lângă altul, legănați de muzică.

— Mai comandă șampanie! ceru Priscilla. Nu mi-e somn.

Cu regret, bărbatul se despărți de trupul femeii, pentru a cere room-service-ului o nouă sticlă de Taittinger.

Priscilla se întoarse către Malko. Oferindu-i abdomenul dezgolit și-l anunță:

— Voi dormi la tine. Iar mâine dimineață te-voi însoți la Wilson Airport.

— Nu te temi că o să te considere o târfă?

Negresa se întinse, cambrată ca o pisică, cu coapsele deschise, într-o poziție destul de impudică.

— Tot orașul Nairobi știe că tu ești amantul meu, de ieri.

*

* *

Prin hubloul oval al avionului Twin – Otter, căptușit ca o șosetă, Malko o privea pe Priscilla Clearwater până ce clădirea aerogării îi ascunse imaginea. Cei doi făcuseră și în zorii zilei dragoste, într-un mod mult mai tandru. Fără jurăminte de revedere, pentru că erau amândoi lucizi și realiști.

Pilotul secund îi întinse Iu Malko un coșuleț cu bomboane, pe care trebuia să-l lase să circule din mână în mână, din cauza lipsei însoțitoarei de bord. Micul bimotor începu apoi să tremure din toate încheieturile, la capătul pistei, luându-și zborul și ridicându-se cu greutate deasupra savanei. Traversă, cu greu, un strat de cumulus, apoi spre nord, intră într-o zonă de cer imaculat.

Așezat în primul rând, urmărea cu privirea acele altimetrului. Încet, încet, avionul ajunse la cincisprezece mii de picioare altitudine. Pilotul se întoarse și îi strigă lui Malko:

— Priviți la stânga, este Kilimandjaro!

Agentul remarcă că acesta avea același tip de ceas ca și el, un Breitling Crosswind. Era un tânăr englez blond și simpatic. Un „kenian alb”. În stânga avionului, un platou alb, aproape orizontal, strălucea în depărtare. Zăpezile din Kilimandjaro; cel mai înalt munte din Africa. Vârfurile de cinci mii șase sute de metri erau mereu ascunse de nori. Așa că nu se puteau admira decât din avion.

Trecură frontiera și se găseau de acum deasupra Tanzaniei, zburând peste o savană pustie de culoare ocru.

Malko nu-și dezlipea privirea de la masa impresionantă a muntelui Kilimandjaro, întrebându-se ce va găsi la Arusha, un insipid orășel african, devenit prin hazardul istoriei, sediul Tribunalului Penal Internațional, însărcinat cu judecarea celor responsabili de genocidul ruandez. Va putea oare, după șase ani, să pătrundă secretul atentatului din 6 aprilie 1994?

Capitolul VII

Un marabu maiestuos, gri, în echilibru pe un picior stătea în fața clădirii aerogării și contempla cu un aer furios micuțul avion Twin-Otter, pe cale să-i invadeze domeniul. Când avionul liniilor Kenya Airways se apropie mai mult, pasărea își luă zborul, demnă, în direcția muntelui Kilimandjaro.

Construit în mijlocul unei zone pustii, Kilimandjaro Airport, un proiect grandios, dar niciodată terminat, al fostului președinte tanzanian Julius Nyerere, nu avea decât o singură clădire, deja într-o stare jalnică neîntreținută, prin care suflau vânturile savanei.

Numai câteva curse ajungeau în acest aeroport, aducându-i pe vizitatorii diferitelor parcuri de animale din Tanzania de Nord.

Cei câțiva lucrători, cufundați într-o siestă continuă, se înșirară în aceste momente pentru un control succint al pasagerilor micuțului aparat.

La ieșirea din avion. Malko zări în holul aproape gol, cu toate magazinele închise, un negru cu părul grizonat, mișcând ușor un panou cu numele său.

— Jambo[22], zise negrul luându-i valiza. Lion Safari mi-a spus să vă conduc la Arusha.

Malko luă loc într-un minibuz deghizat în zebră care rula pe unica rută ce deservea aeroportul, tăind savana în două. La dreapta Moshi, la stânga Arusha, la optzeci și cinci de kilometri. Niciun viraj, în savana netedă ca palma cât vezi cu ochii. Șoferul conducea cu viteza melcului, deși circulația era aproape inexistentă.

Atât de încet, încât agentul se întrebă dacă nu cumva adormise la volan. Făcură aproape o oră și jumătate până la maiestuosul munte Meru care domina Arusha cu cei patru mii cinci sute șaptezeci de metri.

Șoseaua Nairobi – Moshi, după podul peste râul Thami

[22] *Bine ați venit!, în swahili*

devenea strada principală a acestui orășel tropical, adormit, mărginit de mici magazine cu acoperișurile din tablă și zidurile laterale acoperite cu laterit roșu.

Inima Africii… Novatel Meru se afla într-un loc mai retras, ca un pachiderm alb și fără grație. După ce intră în hol, Malko avu impresia că se află într-un azil de bătrâni. Pensionari deghizați în „vânători abi", așteptau următorul zbor spre Ngoro-Ngoro, Serengeti sau lacul Manyara.

Drumurile erau din ce în ce mai înfundate: trebuia să se plece cu mult timp înainte, pentru a ajunge la timp.

Instalat în „suita" rezervată, care într-un loc civilizat ar fi fost pe post de dulap, Malko formă pe celularul său numărul lui Renée Vernon, avocata lui Jean-Bosco Sagatwa. În mod miraculos, la Arusna celularele funcționau. Îi răspunse robotul. Îi lăsă un mesaj, spunând că vine din partea doamnei Lizindé, și coborî să-și cumpere o hartă a orașului.

Orașul părea minuscul în ciuda celor trei sute de mii de locuitori, un mic târgușor fără interes, salvat de renumele Tribunalului Penal Internațional.

O mulțime de avocați din diferite țări se abătuseră ca niște vulturi pentru a apăra, pe banii O.N.U., vreo cincizeci de persoane din etnia hutu, responsabile de organizarea genocidului în care au pierit câteva sute de mii de oameni din etnia tuți.

Avocații făceau naveta între cabinetele lor răspândite cam peste tot în lume și Arusha, pentru interminabile discuții de procedură, în timp ce „vinovații" se îngrășau în închisoarea tanzaniană renovată total, sub paza armatei locale.

— Unde se află Tribunalul Internațional? întrebă Malko pe singura tanzaniană încântătoare de la recepția hotelului.

— În Simon Bulevard.

— Este departe?

— O mie cinci sute de șilingi. Din cauza acestor persoane prețurile s-au mărit, se scuză ea. Sumeți avocat?

— Nu. Observator

Tânăra păru surprinsă. La Arusha, un alb nu putea fi decât avocat, pensionar în safari sau criminal de război. Malko luă un minibus botezat taxi. Bulevardul Simon, perpendicular pe șoseaua Nairobi – Moshi, începea cu schelele unor clădiri neterminate. Trotuarele pietruite cu laterit erau pline de obișnuiții pietoni africani.

Tribunalul Penal Internațional nu era la mai mult de cinci minute de hotel.

Un drapel ONU, albastru spălăcit era înălțat pe fațada a ceea ce lui i se păru că seamănă cu un hotel sovietic din prima perioadă. O clădire din beton gri, cu ferestre murdare și sparte, cu un aspect general de totală delăsare, în contrast de altfel cu vegetația care o înconjura. Trecu pragul ușii de la intrarea clădirii păzită de un soldat tanzanian în plină siestă. Acesta nici măcar nu-și deschise ochii când trecerea lui Malko pe sub poarta magnetică declanșă o sonerie infernală.

Era în inima Africii.

Un soldat din garda ONU de naționalitate nedeterminată dar negru, precum cărbunele încins, într-o uniformă nou-nouță îl întrebă pe Malko ce anume căuta.

— Doamna Renée Vernon, zise Malko, avocata lui Jean-Bosco Sagatwa.

În mod vizibil toate aceste informații nu tulburară creierul interlocutorului său.

— Aici, sunteți în „Kilimandjaro”, bâigui el; avocații se află în „Serengeti”, la al patrulea etaj. Poftim o insignă.

Îi întinse o insignă violetă. Având în vedere nivelul de securitate Malko o băgă în buzunar.

Douăzeci de metri mai încolo, zări o tablă indicatoare, „Presa”, și se hotărî să se informeze. Se ciocni, aproape, de o tânără elegantă în pantaloni, cu pieptul mare. Cu ochii de un albastru porțelan ce străluceau cu un licăr malițios, semăna mai degrabă cu o oiță, din cauza părului blond auriu ce-i cădea în cascadă, în bucle, ca un îngeraș.

Îl evaluă pe Malko cu un surâs devastator și-l întrebă:

— Căutați pe cineva?

— Da. Pe doamna Renée Vernon.

— Canadianca?

— Da. Așa cred.

— Este o ședință, dar nu știu dacă este acolo. Știți unde se află sala?

— Nu.

— Bine. O să vă conduc.

Tânăra îi întinse mâna.

— Mă numesc Helen Steel și lucrez pentru agenția Hirondelle. Acoperim toate procesele.

— Sunteți avocat?

— Nu. Anchetator.

— Ah, sunt destui aici. Veniți.

Malko urmări fundulețul rotund al tinerei de-a lungul unui culoar din beton, murdar, plin de gunoaie și resturi. La capătul culoarului ascensorul era defect. Se opriră la etajul doi pentru a intra într-o sală lungă rezervată ziariștilor și observatorilor, separată de sala unde se desfășoară procesele de un perete lung din sticlă, blindat.

De cealaltă parte, era tribunalul. În față, președintele și asesori, solemni precum lorzii coroanei Angliei, la dreapta procurorii, la stânga avocații și în față vinovații.

Helen îi arătă lui Malko cinci bărbați așezați, dar care erau cu spatele la ei.

— Iată, aceștia sunt „asasinii”! Din cinci, patru sunt foarte, foarte vinovați și unul „numai vinovat”.

— Ce înseamnă „numai vinovat”?

— Că nu este acuzat de mai mult de câteva sute de morți. Ceilalți au pe conștiință zeci de mii de morți – mă rog, dacă într-adevăr au conștiință

Cei cinci nu păreau prea tulburați. Dădea impresia unui proces al Mafiei. Cei cinci acuzați, toți îmbrăcați în costume închise la culoare, cravate și cămăși albe, masivi, grași, cu părul ras, râdeau și glumeau între ei. Procurorul chemă pe unul dintre ei la ordine.

— Domnule Sagatwa, tăceți, *you are a bucher!*[23]

Malko întoarse capul. Era clientul lui. Îl examină mai atent. Avea o față brutală, inexpresivă, umflată, ochii mici

[23] *Sunteți un măcelar!*

înfundați în grăsime, gâtul masiv și mâinile grăsuțe.

Acesta se aplecă spre vecinul său și îi spuse ceva la ureche, făcându-l să se umfle de râs.

Helen se strâmbă cu dezgust.

— Ăsta, este unul dintre cei mai răi! Am citit actul acuzării. El a declanșat genocidul la Kigali, în dimineața de 7 aprilie 1994. El comanda garda prezidențială. El a ordonat distribuirea cuțitelor și grenadelor acelor „Interahamwe” și oamenii săi i-au încadrat pe aceștia. El s-a angajat să omoare o mie de tuți pe oră. Și și-a ținut din plin cuvântul.

Remușcările nu l-au împiedicat pe Jean-Bosco Sagatwa să se îngrașe. Sau poate inactivitatea… Iată un adevărat candidat pentru „cuțitul de aur”. Helen se întoarse către Malko.

— Nu o zăresc pe Renée; nu este decât asistenta. Să mergem la biroul ei.

Abandonară sala „asasinilor” pentru a merge pe alte culoare. Etajele aveau mici boutique-uri ce vindeau puțin din toate, ca în vechile hoteluri sovietice. Cele trei mari clădiri constituiau un triunghi imperfect ce adăpostea administrația locală tanzaniană, deasupra TPI-ului.

Ascensorul ce ducea la „Serengeti” nu era în pană, dar nu se oprea la etajul patru. Ori la trei, ori la cinci. Aleseră etajul cinci. Soldați în ținută de luptă patrulau pe culoare, cu ochii stinși, cu armele kalașnikov în bandulieră. Etajul patru nu avea un aspect mai bun: toaletele erau-mai mizere ca la închisoare, iar birourile erau prost mobilate.

O carte de vizită lipită pe camera 420 desemna biroul doamnei Renée Vernon, baroul din Montreal.

Biroul era gol, computerul debranșat, un scaun rupt trona în mijlocul încăperii, geamurile erau negre de mizerie, ziare vechi zăceau pe jos.

Malko ridică receptorul telefonului: nu avea nici ton. Helen avea o expresie descurajată.

— Nu va reveni astăzi.

— Știți unde locuiește?

— Nu chiar. Într-o vilă în Thami Hill, nu departe de

mine.

Ajunseră din nou în „Kilimandjaro” și Helen îl duse pe Malko în sala presei, unde televiziunile retransmiteau în direct dezbaterile.

— Avocații sunt furioși, explică Helen. ONU a întârziat mai multe luni plata salariilor, așa că ei amenință cu grevă.

Ziarista engleză surâse amar.

— Aici totul este pe dos! Personalul african este plătit de o sută de ori mai mult decât ar fi câștigat la ei în țară. În felul ăsta, nu îndrăznesc să ia nicio inițiativă, de frică să nu piardă slujbele. Prin urmare, nu mai rămân bani pentru a plăti pe avocați.

Helen își aranjă câteva hârtii și-și privi ceasul.

— Am terminat, pot să vă las undeva?

— La Novatel.

Ajunseră în parkingul din partea cealaltă a bulevardului Simon și Helen se strecură la volanul unei enorme 4×4 Nissan. Se lăsă seara. Era de-abia ora șase și jumătate.

Ajuns în față la Novatel, îi propuse ziaristei:

— Doriți să bem ceva împreună?

— Da, de ce nu?

Barul dădea în piscină și grădină. Nu era nimeni. Helen Steel părea încântată de această întâlnire.

— Îmi face plăcere să întâlnesc fețe noi! suspină ea. Aici este o văgăună oribilă. Un adevărat ghetou. În afara sedințelor, nu mai este nimic de făcut.

Helen comandă un Defender „Cinq ans d’âge” pentru ea și Malko luă o vodcă. Un grup de vârsta a patra invadă barul. Helen începu să tremure.

— În plus, este frig și a plouat toată săptămâna trecută.

Era deprimant. Malko încercă din nou celularul avocatei fără niciun succes.

— Mobilele funcționează foarte prost, iar telefonul nu sună deloc, spuse ziarista. Nu primim ziare, iar televizoarele merg prost. Parcă am fi pe altă planetă.

— Ce riscă acești „asasini”? întrebă Malko.

— Închisoarea pe viață. Pedeapsa cu moartea nu există la O.N.U. În plus, pot să-și ispășească pedeapsa în Europa.

Mai bine o închisoare olandeză, decât una ruandeză. Se pare că în Ruanda, deținuții mor ca muștele. În plus, din când în când, unii mai sunt împușcați

— Cum se apără, acuzații?

Helen surâse cu tristețe.

— Nu regretă nimic. Politicienii au puterea peste militari în închisori și sunt foarte bine organizați. Mai ales, sunt convinși că hutu vor reveni la putere în Ruanda și că își vor lua revanșa. Un tip ca Jean-Bosco Sagatwa a spus totdeauna că trebuiau uciși toți tuți ca pe niște gândaci. Și de altfel, a și făcut-o. Iar acum sunt gata să reînceapă.

Liniștitor pentru viitorul Ruandei..

Malko se întrebă ce ar fi putut avea în comun Jean-Bosco Sagatwa și colonelul Lizindé, care era un tuți sadea. De ce Sagatwa făcuse apel la Lizindé, în principiu, dușmanul său de moarte, înainte ca Lizindé să fie asasinat?

Ce legătură era între cei doi bărbați? În analiza făcută de Frank Capistrano – care era cea a CIA – tuții nu jucau niciun rol. Acest fapt îl făcu pe Malko să-și pună altă întrebare.

— Ruandezii noului guvern sunt reprezentați aici?

— Nu sunt deoarece sunt convinși că Tribunalul este prea indulgent cu „asasinii”, răspunse Helen. De trei luni, au trimis un diplomat de la ambasada lor de la Dar-Es-Salaam cu o mică echipă: diplomatul se numește Stephen Ngiga. Asistă la ședințe și cred că se ocupă și cu strângerea informațiilor.

Malko ascultă cu mai multă atenție.

— Despre ce?

— Mulți extremiști hutu se ascund și speră să strângă elemente pentru dosarele lor. Ngiga are un birou în „Serengeti”.

Barul se umpluse încetul cu încetul. Mai ales turiști. Malko mai comandă un „Defender” pentru ziaristă, îi era de folos „rezumatul” femeii.

— S-a vorbit despre atentatul din 6 aprilie 1994 în timpul dezbaterilor? întrebă el.

— Tribunalul nu a fost învestit pentru această afacere.

— Este păcat, pentru că acesta a fost momentul de început al genocidului.

— Ce se spune despre responsabilii atentatului?

Helen surâse.

— O.N.U. este foarte discret în această privință. Ei au anumite rapoarte, dar refuză să le dea publicității. Evident, aici. Hutu pretind că FRR-ul a doborât avionul. Și, deci, genocidul nu este revanșa etniei hutu care dorea numai să-și răzbune președintele asasinat.

— Credeți asta?

Helen înălță din umeri.

— Sunt niște mincinoși. Toți. Este imposibil să cunoști adevărul. Acum, cred că o să plec, este târziu.

— Pot să vă invit la cină? propuse Malko.

Helen se învioră ca și cum nu ar fi așteptat decât această invitație.

— Ar fi simpatic! Da, de ce nu? Dar trebuie să trec pe acasă, să mă schimb și să-mi previn colegul. Mobilul lui este stricat. Trec să vă iau peste o oră

— Sunt restaurante la Arusha?

— Nu prea multe. Cel mai bun este Redd's, pe șoseaua Dodomo, la ieșirea din oraș. Se poate mânca o friptură bună și toată lumea vine acolo.

*

* *

Se dârdâia! Cine ar fi crezut așa ceva? În Africa!

Un ospătar tocmai dusese o cafea la masa vecină. Helen, prudentă, purta un pulover cu guler pe gât și un pantalon de ski. Oricum, Redd's era locul „in" din Arusha. Cam o sută de mașini 4×4 erau parcate pe drumul de acces.

În ciuda temperaturii siberiene – la o altitudine de o mie cinci sute de metri – toate mesele erau în aer liber. Puțin mai izolat, barul era luat cu asalt de către „expatriați" și de angajații O.N.U. care se încălzeau cu bere.

Orchestra interpreta o muzică zgomotoasă și vag africană.

Li se aduse o carafă de vin și comandară fripturi la grătar, specialitatea casei. Helen luă o țigară, pe care

Malko i-o aprinse de îndată cu bricheta sa Zippo, având emblema CIA.

Helen îl scrută pe Malko câteva secunde, suflă fumul apoi îl întrebă.

— Ce faceți la Arusha?

— Guvernul american mi-a încredințat o misiune de observare, zise agentul evaziv.

Helen surâse ironic.

— Într-adevăr, aveți ce observa aici! Procesul ăsta este absurd. Vinovații ar merita să fie pur și simplu spânzurați rapid, după câte orori au comis. Dar O.N.U. vrea să-și spele păcatele pentru acest genocid pe care l-a lăsat să se comită, printr-un show mediatic. Uite-o și pe fata care lucrează cu Stephen Ngiga!

Ziarista îi arătă o negresă sexi, cu trăsături fine, îmbrăcată cu o rochie mulată, cu un decolteu foarte mare, arătându-și pieptul frumos și care se îndrepta lasciv spre ringul de dans.

Fata începu să tremure în ritmurile muzicii.

— Șeful ei nu este aici?

— Nu. Nu iese niciodată. S-ar putea spune că duce o viață de militar..

Malko simți o mică înțepătură neplăcută pe șira spinării.

După ce i se întâmplase la Nairobi, trebuia să fie foarte prudent. Aici, la Arusha, nu avea nici armă, nici aliat. Iar C.I.A. și Casa-Albă erau prea departe.

Cei doi mâncară fripturile. Delicioase. Serviciul era perfect, atmosfera destinsă. Grupurile de expatriați făceau o gălăgie infernală la bar, unde berea curgea în valuri…

Malko mai avea puțin de mâncat, când Helen îi puse mâna pe braț.

— Uite-o pe Renée Vernon!

Se întoarse și văzu pe alee o femeie tânără, blondă cu părul scurt, foarte sexy, într-o rochie de catifea grena mulată ca o mănușă pe un trup superb, încadrată de doi bărbați: un negru și un alb. Negrul, foarte tânăr avea un cap rotund și bineînțeles părul creț; albul era slab, ridat ca o babă, cu aspectul unui hippy.

— Cu cine este? întrebă Malko.

— Cu „anchetatorii” ei. Unul este un bătrân hippy american, susținător al „drepturilor omului” convins că genocidul nu a avut loc, iar negrul, un ruandez. Pe jumătate hutu, jumătate tuți.

Un trio ciudat. Helen se ridică de la masă.

— O să vă prezint.

Femeia merse până la noii sosiți și reveni cu avocata.

— Bună seara, m-ați căutat? întrebă ea.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse Malko. Vin de la Nairobi și am un mesaj pentru dumneavoastră din partea văduvei colonelului Lizindé.

— Lizindé? Oh, mă interesează foarte mult! exclamă canadianca.

Apoi, se întoarse spre cei doi însoțitori ai săi, care așteptau foarte atenți.

— Puteți aștepta până mâine?

— Bineînțeles, aprobă Malko, care nu dorea să-i vorbească în fața atâtor oameni.

— Bine, atunci luăm mic-dejunul împreună, mâine dimineață, la piscină, pe la nouă, înainte de a mă duce la tribunal, sugeră avocata. Locuiesc la Novotel. Dumneavoastră la fel?

— Da. Foarte bine.

Agentul se așeză din nou la masă, încântat.

Începuse bine. Apoi îi spuse lui Helen:

— Ce zici dacă am lua un ultim pahar la Novotel? Cred că-i mai puțin frig ca aici.

— O idee excelentă, aprobă femeia.

Ziarista conduse cu viteză pe străzile pustii și întunecate din Arusha. Iluminatul public era aici o noțiune necunoscută.

În momentul în care Helen oprea mașina în fața hotelului, Malko zări un negru care ieșea din clădire și urcă deîndată într-o mașină. Helen se întoarse spre Malko.

— Vorbim de lup… Era Stephen Ngiga, reprezentantul guvernului de la Kigali. Trec rar pe aici. Cred că a venit să facă lobby cu un avocat.

În momentul în care treceau pe lângă recepție, simpatica tanzaniană îl strigă pe Malko.

— Domnule!

Agentul se apropie.

— Da?

— Nu v-ați întâlnit cu prietenul dumneavoastră?

— Prietenul meu?

— Da. Un domn a întrebat chiar adineauri dacă ați sosit.

— Sunteți sigură?

— Nu sunteți dumneavoastră domnul Malko Linge?

— Da.

— De dumneavoastră m-a întrebat.

— Mulțumesc, făcu Malko puțin crispat, ajungând-o pe Helen care-l așteptase în fața unui baobab artificial din carton, ce decora barul.

Erau singurii clienți ai barului. Vodca dublă comandată fu băută într-o clipită, în timp ce Helen își încălzea între degete un pahar de coniac Otard XO.

— Sunteți îngrijorat? întrebă ziarista.

— Totul este bine, o asigură Malko.

O singură persoană în afară de Priscilla Clearwater știa că el se afla la Arusha. Mark Spencer, șeful stației de emisie CIA la Nairobi. Acesta îi spusese lui John Makuka. Care la rândul lui îi prevenise personal pe ruandezi.

Desigur, Stephen Ngiga nu venise până aici să-i aducă un buchet de flori…

Se simți dintr-odată foarte singur în acest orășel din inima Africii. Prezența ruandezului în hotel însemna că de acum înainte va fi urmărit de către cei din „NETWORK”. Cunoscând soarta celor care îi precedaseră, nu era prea liniștitor pentru el. Malko se gândi cum ar fi putut să-și procure o armă.

Capitolul VIII

O ceață ușoară se, lăsase peste micuțul golf ce prelungea grădina hotelului. Era chiar răcoare și aveai impresia că te afli în Elveția.

Malko parcurse cu privirea zona piscinei și nu zări decât o femeie cu ochii negri, în costum de baie – două piese – dintr-un material ce imita blana panterei. Trebui să se apropie pentru a o recunoaște pe Renée Vernon. Avocata își pusese dosarele pe masa alăturată, care avea umbrelă de soare, iar ea se bronza.

Tresări când Malko îi pronunță numele. Își scoase ochelarii și îi zâmbi cu căldură.

— Ah, bună-ziua! Profit pentru a mă bronza puțin. Stau toată ziua în locul acela sinistru.

Avea accentul cântat al canadienilor francezi: era o femeie seducătoare, cu o față frumoasă, nasul mic, cu pistrui și ochii albaștri. Costumul de baie îi accentua corpul bine făcut, subțire, atletic, cu pieptul apetisant.

După privire, își dădu seama că este o femeie căreia îi plac bărbații. Probabil, sexul avea un loc important în viața ei. Modul cum se mișca, expresia corpului, privirile pătrunzătoare și senzuale în același timp, toate demonstrau că era o seducătoare.

— Deci, veniți de la Nairobi, suspină ea; acolo este totuși civilizație!

Totul era relativ.

— Nu vă place Arusha?

Renée își scutură buclele blonde în sens negativ.

— Nu vin aici decât la sesiuni: am mult de lucru la Montreal. Am cabinetul meu și în plus militez în O.N.G. pentru ajutorarea lumii a treia.

— Sunteți căsătorită?

— Divorțată. De două ori. Nu reușesc să rețin pentru mult timp un bărbat, adăugă ea râzând.

Sau poate, bărbații nu erau în stare s-o rețină.

— Ia-ți cerut colonelului Lizindé să depună mărturie aici,

zise Malko. După cum știți, a fost asasinat. M-am întâlnit cu văduva lui și am aflat lucruri foarte interesante.

Renée Vernon se strâmbă.

— Mă tem că nu sunt aceleași lucruri... Colonelul Lizindé putea confirma implicarea FRP-ului în atentatul din 6 aprilie 1994. Ceea ce v-a spus ea, îl poate ajuta cumva pe clientul meu?

— Nu-mi dau seama de acest lucru, mărturisi Malko. Uimitor este că cei doi bărbați se cunoșteau, deși făceau parte din părți adverse.

Renée Vernon nu păru deloc surprinsă.

— Deloc. În Ruanda, este un război civil. Oamenii care au fost masacrați erau vecini, colegi unii cu alții. Știau că Lizindé făcuse parte din FAR. înainte de sciziune. De altfel, ca și clientul meu. Deci, ce v-a spus văduva colonelului?

Deschise gura să răspundă, când un tânăr negru, cu ochelari de soare, un T-shirt roșu și un geans țâșni silențios și întinse mâna lui Malko spunându-i cu o voce calmă:

— Bună ziua, mă numesc Emile Nubaha. Sunt anchetatorul doamnei Renée Vernon.

Era unul dintre cei doi bărbați, cu care o văzuse cu o zi înainte la Redd's.

— Ia loc, Emile, îi răspunse avocata. Vorbeam de Jean-Bosco Sagatwa.

Negrul dădu din cap aprobator.

— Ah da! Nu este chiar așa de rău pe cât s-a spus...

— Sunteți ruandez? întrebă Malko.

— Da. Sunt jumătate tuți și jumătate hutu după mamă. Eram acolo în timpul evenimentelor. Am plecat numai în iunie de acolo, apoi am revenit câteva luni și după aceea am venit să trăiesc în Tanzania, unde am întâlnit-o pe doamna Vernon. Și cum căutam de lucru...

— Erați la Kigali la începutul genocidului?

Emile Nubaha surâse palid.

— Oh. Nu trebuie să-l numim genocid! A fost o revoltă populară ca urmare a asasinatului președintelui nostru, de către forțele tuți – FPR. Știu că acest colonel Sagatwa a

salvat mulți tuți, care îi erau prieteni. De aceea trebuie să-l apărăm. Toată această poveste a genocidului a fost inventată de către belgieni, care doreau să dea puterea etniei tuți.

Lui Malko nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

Renée Vernon sorbea cuvintele anchetatorului său. Ceea ce era neliniștitor pentru echitatea procesului.

— Care este rolul dumneavoastră, exact? întrebă el.

— Anchetez. Caut martori, documente pentru a completa dosarul doamnei Vernon. Toți avocații de aici au anchetatori. Suntem plătiți de către Națiunile Unite.

— Înțeleg, spuse Malko gânditor.

Emile Nubaha se așeză la masă sub umbrela de soare, jucându-se distrat cu bricheta nou-nouță „Keeper of Flame", probabil oferită și aceasta de Națiunile Unite. Cu siguranță, totul era bizar în acest proces. Să negi genocidul ruandez, era totuși culmea tupeului. Opt sute de mii de morți. Doar nu s-au sinucis..

Malko ezită să vorbească în fața ruandezului și Renée Vernon îl scoase fără să vrea din această încurcătură sărind de pe scaun, după ce își privi ceasul.

— Dumnezeule! Nouă și jumătate! Ședința începe la zece.

Era deja în picioare, drapată într-un paréo asortat la costumul său de baie, așezat în jurul șoldurilor înguste.

— Când pot să vă revăd? insistă agentul. La dejun?

Renée ezită câteva secunde.

— De acord. Ne întâlnim la Oasis. Puteți întreba pe oricine unde este.

Emile Nubaha îl salută pe Malko și se îndepărtară spre hotel. Malko se întreba de unde să înceapă. La Arusha nu exista nicio reprezentanță americană. Un ambasador „at large" venea din când în când să vadă ce se mai întâmplă și apoi pleca.

Nu exista nicio structură de primire. Niciun mijloc să-și procure o armă. Prezența reprezentantului din Kigali la hotelul la care era cazat, cu o seară înainte, îl neliniștea, însemna că este supravegheat.

Ținând cont de metodele radicale practicate de oamenii de la Kigali, nu era deloc îmbucurător.

Neavând ce face până la prânz, își spuse că Helen Steel ar putea să-i dea câteva informații. Și apoi se gândi să-l revadă pe clientul său, Jean-Bosco Sagatwa.

*

* *

„Kilimandjaro” era plin de animație, oameni care-și dădeau importanță se încrucișau pe culoarele de beton gri: avocați, personal ONU, militari.

Malko o găsi pe Helen lipită de un ecran de televizor retransmițând în direct sesiunea în curs de desfășurare. În sala presei se aflau vreo doisprezece ziariști. Helen își părăsi locul pentru a-l întâmpina

— V-ați întâlnit cu Renée?

— Da, dar era flancată de „anchetatorul” său.

— Care dintre ei?

— Ruandezul.

— Preferatul ei... Trebuie spus că celălalt este mereu lăsat deoparte. Nu are aceleași atuuri ca primul.

Helen însoți remarca sa de un gest total obscen.

Malko surâse intrigat.

— Vreți să spuneți că...

— Așa se zvonește, afirmă ziarista. Se pare că Renée este destul de zgomotoasă... Locuiește la Novotel și pereții despărțitori sunt subțiri. Într-o zi, niște vecini s-au plâns.

Atracția pentru lumea a treia lua câteodată forme extreme.

— Se pare că ea îl consideră pe Sagatwa aproape inocent, remarcă Malko.

Helen Steel râse galben și aduse de pe biroul ei un document stufos.

— Iată actul de acuzare... Citiți-l. Eu am treabă, dar dacă doriți să asistați la sesiunea în curs, are loc la etajul doi, în sala din partea stângă.

Agentul plecă cu un document de patruzeci de pagini și ajunse în sala ziariștilor. La audiență. Jean-Bosco Sagatwa era pe cale să explice cum a salvat sute de oameni, după

părerea lui.

Malko o zări pe Renée Vernon, foarte sexy în roba sa neagră de avocat. Aceasta îl văzu la rându-i și îi zâmbi.

Malko se adânci în lectura actului de acuzare. Pe măsură ce citea, avea impresia că sângele curge dintre pagini: era o litanie de orori, povestite de către martori supraviețuitori, de către ofițeri ai – MINUAR și civili belgieni. Jean-Bosco Sagatwa pusese el însuși umărul la aceste crime, izolând zeci de tuți într-o biserică, aruncându-le apoi grenade în interior prin ferestrele sparte, în timp ce oamenii săi îi stropeau pe supraviețuitori cu benzină pentru a-i arde de vii. Și aceasta era numai povestirea a câtorva ore. Fuseseră o sută de zile de acest fel.

La Nuernberg, ar fi fost spânzurat de zece ori. La Arusha risca numai să moară de obezitate. Își întoarse capul, simțind prezența cuiva. O negresă cu o figură foarte plăcută venise să se așeze lângă el. Mai întâi, nu-i văzu decât ochii cu privire malițioasă, apoi decolteul adânc din care se zăreau sânii impozanți. Era asistenta lui Stephen Ngiga. Tânăra îi adresă un surâs de „ticăloasă” tropicală și-l întrebă în franceză:

— Am sosit acum: ce s-a mai întâmplat?

— Nu mare lucru, răspunse Malko. Povestește cum i-a salvat pe tuți.

Gura negresei se strâmbă într-un gest de dezgust.

— Nemernicul ăsta, ar trebui să fie tăiat de viu! Promisese un premiu pe fiecare cap de tuți. El l-a asasinat pe primul ministru a doua zi după atentat.

— Sunteți ziaristă? întrebă Malko.

— Nu. Lucrez cu delegația ruandeză. Dar dumneavoastră?

— Am fost trimis de guvernul american pentru o misiune de observare, explică Malko.

— A, bine! Trebuie să veniți să ne vedeți. Suntem la etajul trei, în „Serengeti” La biroul 233. Este ușor de reținut. După-amiaza suntem acolo. O să vă dau niște documente. Mă numesc Agathe.

— O să vin să vă văd, promise Malko.

Agathe îl părăsi, după ce îi mai aruncă o ultimă ocheadă. Agentul o privi îndepărtându-se și legănându-și șoldurile generoase.

Agathe venise cu siguranță să facă „lipeala”, trimisă de șeful ei.

De cealaltă parte a geamului blindat, ședința se întrerupsese. O văzu pe Renée Vernon ridicându-se și vorbindu-i clientului ei. Începură să discute examinând niște hârtii. Apoi, avocata se întoarse, căutându-l pe Malko cu privirea. Îi spuse ceva la ureche lui Jean-Bosco Sagatwa care își întoarse încet silueta corpolentă pentru a-l observa în mulțime.

Privirile li se încrucișară și asasinul ruandez îi adresă un surâs ce se voia prietenos.

Jean-Bosco Sagatwa avea aerul unui crocodil pândindu-și prada, ceea ce îl făcu pe Malko să simtă fiori pe șira spinării. De fapt, Jean-Bosco semăna cu ceea ce era de fapt: un ucigaș crud, cu sânge rece. Malko se întrebă ce putuse Renée să-i spună acestuia. În orice caz, Sagatwa era la curent deja cu prezența lui la Arusha. Își privi discret ceasul: orele unsprezece și zece minute. Renée îi dăduse întâlnire la ora unu. Mai avea suficient timp să citească actul de acuzare.

*

* *

„Oasis” își merita numele, cu mesele sale risipite în grădina tropicală populată cu păsări minunate și stranii. Unele dintre ele își suceau ghearele din articulație ca niște jucării. O egretă făcea turul meselor pentru a primi de mâncare. Renée Vernon veni cu zece minute mai târziu decât Malko. În sfârșit era neînsoțită, îmbrăcată în T-shirt mulat, roz și fustă mini din piele albă. Se așeză pe scaun și comandă un Defender dublu „Very Classic Pale” cu gheață.

— Era atât de cald acolo! suspină ea. Ar trebui să îmbrac roba fără nimic pe dedesubt...

În fapt, se îmbrăca așa... Comandară salată locală și pește la grătar. Renée Vernon atacă imediat subiectul:

— I-am vorbit despre dumneavoastră lui Jean-Bosco. Înainte de toate, ar dori să știe „pe cine” reprezentați și ce doriți de fapt.

— Este normal, recunoscu Malko. Reprezint guvernul american. Mai exact Casa-Albă.

Avocata își încruntă sprâncenele.

— De ce v-au trimis aici? Ambasadorul Schaeffer vine o dată la cinsprezece zile aici și sunt perfect informați.

— Asupra genocidului, poate, explică Malko. Eu anchetez atentatul din 6 aprilie contra președintelui Habyarimana, care a fost momentul declanșării genocidului. De aceea m-am interesat de colonelul Lizindé. După părerea soției sale, el deținea informații încă secrete despre acest atentat, Cred că sunteți la curent, pentru că i-ați cerut să depună mărturie.

— Este exact, recunoscu Renée Vernon, dar a murit înainte de a veni. Asasinat de cei din Kigali.

— De ce ați făcut apel la el?

— Îi cunoștea pe autorii atentatului.

— Tuții?

— Da.

— De unde știți?

— De la clientul meu Jean-Bosco Sagatwa.

— Cum? El știa?

Renée Vernon ezită un moment.

— O să vă spun mai târziu, poate. Pe mine mă interesează un singur lucru: ce puteți face pentru clientul meu?

Malko tăcu, așteptând ca ospătarul să plece.

— Înțeleg, dar „el” ce poate face pentru mine?

— Ce căutați?

— Adevărul. Guvernul american – de fapt Casa-Albă – vrea să știe cine este vinovat de atentat.

— De ce? Nu știu încă acest lucru?

— Nu au certitudini, iar recent au apărut elemente noi.

Doar nu putea să-i spună că însăși Casa-Albă bănuia CIA de a fi amestecată în această afacere. Renée Vernon începu să-și mănânce salata în liniște, apoi își ridică capul.

— Ce împuternicire aveți?

— Adică?

— Dacă Sagatwa colaborează, ați putea să obțineți un tratament favorabil pentru el?

— Dacă mi-ar da informațiile pe care le caut, adică: pregătirea atentatului și numele vinovaților, Casa-Albă va fi cu siguranță gata să facă un „deal”.

În Statele-Unite, procedura este curentă. Dacă recunoști vinovăția denunțându-ți complicii, ai dreptul la un tratament de favoare, o sentință convenită dinainte, inferioară sentinței inițiale.

Renée Vernon părea perfect informată de această procedură.

— O, să-i vorbesc.

Ospătarul le aduse peștele prăjit, mai degrabă carbonizat. Malko încercă o nouă întrebare:

— În ce mod mă poate ajuta clientul dumneavoastră?

Renée îl privi drept în ochi:

— El știe „totul” despre acest atentat.

— În ce calitate?

— Nu sunt autorizată să vi-o spun, în stadiul ăsta.

— Dar dacă se acuză, nu riscă nimic?

Renée surâse ironic.

— Ați citi actul de acuzare? Nu scrie „nimic” despre atentat și nici nu poate fi modificat. Dimpotrivă, dacă adevărul iese la iveală, responsabilitatea sa privind genocidul va fi atenuată.

— Bine, concluzionă Malko. Casa-Albă are brațul foarte lung, chiar și aici în acest tribunal, prin intermediul ONU. Cred că pot să obțin ceva interesant pentru clientul dumneavoastră. Numai că, înainte de a-mi începe demersul, aș vrea o dovadă că are într-adevăr aceste informații.

— Perfect. Îi voi vorbi imediat. Nu se separă deloc de dosarele lui. Poate ne întâlnim la hotel, la sfârșitul zilei. Acum, trebuie să plec la tribunal. Emile a venit să mă însoțească.

Renée deveni deodată febrilă. Malko se întoarse și-l văzu

pe tânărul ruandez care se îndrepta spre masa lor. Renée Vernon bău paharul de Defender dintr-o sorbitură și se ridică fără să se fi atins de pește.

Când aceasta se îndepărtă, Malko dădu peștele unei egrete, spunându-și că avea o meserie ciudată. După ce citi actul de acuzare contra lui Jean-Bosco Sagatwa, era sigur de un lucru: acesta era unul dintre cei mai cruzi asasini ai secolului. Or, în cazul ăsta, ar fi riscat să-l ajute să scape de pedeapsa cuvenită.

Tristă etică...

Malko lăsă o grămadă de șilingi pe masă și plecă pe jos Nu avea de mers decât cinci sute de metri pe un drum desfundat și ajungea chiar în fața hotelului. Parcurse cam trei sate de metri, când zări un 4 x 4 – Suzuki parcat într-o răspântie a drumului, ce se termina într-o fundătură.

Deși imobilă, mașina părea clătinată de o mână invizibilă.

Intrigat, se apropie. Locul șoferului era gol și fereastra deschisă. O voce de femeie scoase un mic strigăt, apoi exclamă:

— Ah da, da. E bine așa...

Malko își aruncă o privire în interiorul mașinii. Renée Vernon, avocata, cu fusta mini albă răsucită peste șolduri, era așezată pe genunchii „anchetatorului" ei instalat pe locul mortului. Emile îi ridicase T-shirtul și îi ținea sânii cu mâinile. În timp ce Renée Vernon urca și cobora cu toată viteza.

Un mod ca oricare altul să-și prepare pledoaria.

Malko se retrase fără zgomot. Helen avea informații exacte, în cele din urmă. Renée Vernon nu făcea altceva decât să militeze pentru apropierea culturilor.

*

* *

Cei care scăpaseră teferi din „safari-foto" la Ngaro-Ngaro se plimbau prin hol. Moleșiți, enervați, buimăciți.

O ploaie rece cădea de două ore peste Arusha, iar muntele Meru nu mai era vizibil. Malko își petrecuse cea mai mare parte a zilei în cameră, uitându-se pe un catalog

al decoratorului Claude Dalle, rătăcit prin aceste locuri, cine știe cum.

Pentru a-l suna pe Frank Capistrano, trebuia să aștepte să aibă ceva concret. Înainte de a-și comanda cea de a doua vodcă, privi neliniștit la ceas. Era șase și zece minute. Sesiunea se terminase de mult timp.

Ce făcea Renée Vernon? Doar nu-și petrecea tot timpul cu frumosul ei anchetator ruandez.

În cele din urmă, o văzu venind la intrarea în bar, cu părul în dezordine, hainele ude, vizibil enervată. Îi spuse lui Malko:

— Vehiculul care îi conducea pe acuzați la închisoare a avut pană. La fel și „4 x 4” al meu. Niciun taxi. Am venit pe jos. Pot să iau un coniac?

Poate din cauza zdruncinăturilor celor doi, Suzuki 4×4 rămăsese în pană..

Oricum, Malko îi comandă un coniac Otard XO în timp ce Renée scotocea în servietă.

— Iată un document pe care Jean-Bosco Sagatwa mi l-a dat pentru dumneavoastră, spuse ea întinzându-i un plic maro. Eu nu l-am citit. Mi-a spus că veți înțelege că este „bine” informat.

Ospătarul sosi cu coniacul pentru Renée: aceasta îl bău practic dintr-o sorbitură și îi spuse lui Malko:

— Voi face o baie caldă. Dacă nu, cred că voi face o angină mâine. Citiți-l și apoi îmi spuneți ce credeți. Ne vedem mai târziu.

Agentul așteptă ca Renée să se îndepărteze, pentru a deschide plicul. Acesta nu conținea decât o foaie de hârtie cu cifre și litere.

Își aminti imediat: erau numerele celor două rachete SAM-16, care doborâseră avionul președintelui Habyarimana.

Aceleași pe care i le comunicase văduva colonelului Lizindé. Deci Jean-Bosco Sagatwa deținea „într-adevăr” informații despre atentat. Malko nu venise la Arusha degeaba.

Capitolul IX

Ajuns în cameră, Malko puse una lângă alta cele două foi de hârtie ce reproduceau inscripțiile găsite pe cutiile rachetelor SAM-16. Cifrele și literele erau absolut identice, astfel se înlătura o problemă importantă. Putea presupune că Jean-Bosco Sagatwa recuperase documentul „după" atentat, pentru că acesta avusese loc în zona controlată de FAR. Dimpotrivă, colonelul Lizindé nu avusese acces la această zonă înainte de iulie 1994, ceea ce însemna că Lizindé era implicat direct în atentat.

Deci, versiunea oficială a CIA care atribuia faptele extremiștilor hutu era falsă. Iar CIA știa acest lucru. Atitudinea lui Mark Spencer, care frâna cu toate forțele sale ancheta lui Malko, era semnul evident al unei „acoperiri" la cel mai înalt nivel. Singurul motiv era implicarea secretă a CIA în acest atentat, confirmându-se astfel bănuielile lui Frank Capistrano, privind „eroarea" ascunsă, de fapt, guvernului american. Era deci posibil ca Jean-Bosco Sagatwa, criminal de război hutu să posede informații asupra eventualei implicări a CIA.

Era evident că Sagatwa nu le-ar fi comunicat decât în schimbul modificării situației sale de deținut. Ceea ce depășea misiunea lui Malko. Prima grijă a agentului era să afle cu exactitate ce dorea „asasinul" ruandez: formă numărul de telefon din camera avocatei Renée Vernon. Aceasta îi răspunse cu o voce ciudată, după mai multe apeluri și Malko își spuse că probabil o deranjase din luna de miere.

— În legătură cu documentul de care mi l-ați dat, spuse el. Aș vrea să știu ce așteaptă clientul dumneavoastră de la mine. Trebuie, de altfel, să ne vedem.

— Bineînțeles, aprobă numaidecât Renée Vernon. Acum lucrez, căci mâine dimineață este o ședință importantă. După aceea voi lua masa cu anchetatorii mei. Și dacă nu sunt prea obosită, mă voi duce la „Cristal". Cunoașteți locul?

— Nu.

— Este o discotecă la modă. Toată lumea merge acolo.

— O.K. zise Malko.

Nu-i mai rămânea decât să-i telefoneze lui Frank Capistrano. Pentru asta coborî în grădină unde comunicarea telefonică mergea mai bine. Ploaia încetase, dar mai picura încă. Încercă de patru ori înainte de a-l prinde pe Frank Capistrano la telefon, dar cel puțin de data asta comunicarea era perfectă. Singurul inconvenient: marile antene ale NSA-ului puteau să capteze conversația și să o comunice CIA. Ori așa, ori nimic. În plus, era obligat să dea nume, cel puțin pe cel al lui Sagatwa Reuși totuși să-l facă pe interlocutorul său să înțeleagă, cu ajutorul perifrazelor, în ce stadiu al anchetei se afla, cerându-i să se informeze asupra posibilităților de acțiune.

— Vă voi suna imediat după ce voi analiza problema, îi promise Frank Capistrano.

În drum spre bar, Malko era cât pe ce să se lovească de Helen Steel, care era însoțită de un bărbat brun cu părul creț, cu inel în ureche și un mic diamant încrustat în nara stângă, îmbrăcat ca un cerșetor și neras. I-l prezentă cu numele de Bruce, interpret simultan de swahili – engleză. Bruce părea destul de îmbibat de alcool, cu ochii roșii și un miros neplăcut al gurii.

— Salut amice! zise Bruce. Vino cu noi, s-o facem lată în împuțitul ăsta de oraș. Mergem să halim la „Tandoor” marfă indiană.

— Veniți să luați cina cu noi? propuse imediat Helen vizibil încântată de compania lui Malko.

Agentul nu ezită.

— Cu plăcere.

Pe lângă faptul că nu avea chef să-și petreacă seara singur, ziarista era o excelentă sursă de informații...

Se instalară toți trei în bătrâna „4 x 4” care cunoscuse și zile mai bune, condusă de Bruce cu frâne și claxon.

*

* *

Restaurantul indian era minuscul, dar delicios, format din trei mese și un recipient metalic cu cărbuni încinși, pus în fața ușii pentru a opri aerul rece al nopții. Bruce bău mult și vorbi fără întrerupere.

— Am văzut-o pe frumoasa Agathe, îi anunță el. Asistă la toate ședințele procesului Sagatwa. După părerea mea, Kigali îi pregătește ceva lui Jean-Bosco Sagatwa. Nu cred că cei din Kigali ar suporta ca acesta să iasă cu fața curată din proces.

— Ce vă face să credeți asta? întrebă Malko.

Traducătorul zâmbi.

— Nu uitați că eu vorbesc swahili... Îmi ciulesc urechile peste tot. Stephen Ngiga este un tip dur. Nu a venit aici să danseze. Ați auzit vorbindu-se de o organizație „Network”?

— Nu, se prefăcu Malko.

— Ei bine, seamănă puțin cu situația israelienilor care îi urmăreau pe responsabilii atentatului de la München, explică Bruce. Guvernul de la Kigali nu vrea să-i scape pe marii responsabili ai genocidului. Ngiga a fost trimis aici pentru asta. Locuiesc chiar lângă el. Acum cincisprezece zile, a sosit o camionetă cu niște colete de la Ambasada Ruandei la Dar-Es-Salaam. Au fost descărcate niște cutii marcate CD. După părerea mea, având în vedere forma și greutatea acestor colete, nu cred că erau pline cu sticle de șampanie. Ruandezii sunt oameni duri și bine organizați. Un tip ca Sagatwa se va trezi transformat în praf și pulbere și cred că nu e rău. De altfel, cred că el nu regretă nimic. Dacă mi s-ar da un cuțit, l-aș tăia în fâșii.

Malko îi sorbea cuvintele. Pentru a-l încuraja să continue, comandă patronului o sticlă de coniac Otard XO. Lupta era pierdută: Bruce bău coniacul dar nu mai avu chef să vorbească.

Totuși, Malko întrevăzu, datorită povestirii lui Bruce, o dificultate în plus.

Dacă ruandezii îl eliminau pe singurul om care-l putea informa, atunci totul se dărâma înainte de a fi început.

Bruce sări brusc în picioare.

— Să mergem la „Cristal”!

Era la două străzi distanță. Mașina „4 x 4” se angajă pe un drum atât de îngust încât agentul avu impresia că vehiculul o să atingă zidurile din cele doua părți. Dar chiar și amețit, Bruce știa să conducă. Parcară într-un spațiu îngust, între o moschee și o clădire neterminată. Restaurantul „Cristal” se afla la parter. Interiorul era verde-albăstrui. Un subsol vast cu un ring de dans mărginit de un zid de oglinzi, un bar mare. Niște mese atât de joase încât păreau făcute pentru pitici, semiobscuritate propice dezlănțuirii, batalionul obișnuit de târfe și o muzică bună formau atmosfera restaurantului. Bineînțeles, inevitabilul ritm N’dombolo întrerupt din când în când de muzica săltăreață tanzaniană. Bruce sări imediat pe ringul de dans, urmat îndeaproape de o tânără negresă, atrăgătoare, într-un T-shirt cu însemnele ONU și niște jeans colanți, machiată puternic și cu părul întins.

Bruce o înlănțui numaidecât și începu să se atingă de ea, ca și cum ar fi vrut s-o aprindă. Helen se aplecă la urechea lui Malko și îi spuse:

— Este simpatic, nu? Cunoaște bine Africa. Este pe meleagurile astea de ani de zile...

— Și fata?

— Este o târfuliță din Nairobi, venită aici să exploateze clienții ONU. În zonă, este oarecare criză. Din când în când Bruce se culcă cu ea.

Malko privi în jurul lui. Într-o altă parte a sălii, la un nivel mai sus, niște persoane jucau biliard, între care și o negresă sculpturală, cu umeri impresionanți. Helen se ridică.

— Dansăm?

Cei doi se lansară în ritmul unui N’dombolo. Erau puțin albi dar nimeni nu le dădea atenție. După cinci minute, Helen se apropie cu perfidie de Malko. Acesta îi simți abdomenul atingându-l pe al său și îi întâlni privirea umedă. Prinzând curaj, femeia începu să danseze cu suplețe, înlănțuindu-i brațele în jurul gâtului, lipită de la genunchi până la umeri, ceea ce îi permise lui Malko să-i sufle în ureche:

— Uite-o pe Renée cu bărbații ei!

Avocata canadiancă tocmai debarcase cu cei doi „anchetatori”. Fără să piardă o secundă, se transferă pe ring și se lipi ca o ventuză de ruandezul ei, fiind singurul cuplu care dansa în modul ăsta, în afară de Bruce și târfa sa kenianâ. După un timp, Bruce întrerupse dansul și o aduse pe tânără la masă.

— Vi-o prezint pe Moko! anunță el Fata asta a venit aici să-și caute norocul. Este plină de calități.

Moko râse prostește, în timp ce Bruce îi mângâia sânii. Moko se strecură lângă Malko, aruncându-i priviri dulci, provocatoare. La „Cristal” ambianța era mai degrabă „sex”…

Cuplurile flirtau în colțuri, târfele mergeau de la o masă la alta, propunându-și cu politețe serviciile. Helen se bâțâia pe umărul cavalerului său. Renée Vernon nu mai vedea pe nimeni.

— Ieșiți cu Bruce? o întrebă el pe Helen.

Aceasta tresări puternic.

— Sunteți nebun! nu se spală niciodată și face dragoste cu toate negresele, neprotejat. A adus-o de mai multe ori pe tânăra de la Nairobi la el acasă. După cum vedeți este drăguță, blândă, iar ziua îi gătește și îi face menajul. Dacă doriți s-o cunoașteți mai bine...

— Mulțumesc, zise Malko.

Pe lângă Priscilla, Moko nu era cine știe ce. În ciuda ofertei tacite a lui Helen, avea alte treburi de rezolvat… Dansau de câtva timp, la o oarecare distanță unul de altul, ceea ce îi permitea ziaristei să se legene lasciv, când un cuplu țâșni în ringul de dans.

Un negru înalt care-și rotea ochii ca un nebun, dansa cu Agathe, ruandeza, care își mișca șoldurile ca și cum ar fi dansat pe rotile. Agathe îl zări pe Malko, se întoarse spre el, o împinse pe Helen de-o parte și începu să danseze la câțiva centimetri distanță de el, șold lângă șold.

— Bună seara! urlă ea. Ce mai faceți?

— Bine, răspunse Malko.

Agathe se mai învârti puțin, apoi îi spuse pe un ton de

reproș:

— Nu ați venit să mă vedeți!

— Mâine, îi strigă Malko, recuperat de Helen.

Când reveniră la masă, Bruce și Moko erau cu adevărat înlănțuiți. Totuși negresa găsi un moment să-i arunce o privire incendiară agentului.

— Să mergem, sugeră Bruce, care avea în mod clar, chef să o conducă pe Moko acasă...

— Veniți să bem un pahar, propuse Helen lui Malko. Apoi vă conduc la hotel.

Malko nu avea de ales. La această oră târzie, nici pisicile nu mai erau pe străzile orașului. Se instalară toți în bătrâna mașină „4 x 4”, pe care o conducea americanca.

Bruce și prietena sa erau îmbrățișați pe bancheta din spate. Când se opriră în fața vilei lui Helen, Moko nu mai avea pe ea decât pantalonii. Sânii ei mici și ascuțiți cu sfârcurile tari se etalau fără nicio pudoare. Bruce o trase într-o cameră, în timp ce Helen și Malko se instalară pe o canapea veche într-o cameră care semăna cu un living sumar. Micuța casă avea un confort succint. Helen se ridică și se duse să aducă niște Coca-Cola, scuzându-se că nu are alcool. Din camera vecină se auzeau niște zgomote elocvente. Cei doi, Moko și Bruce începură să lucreze imediat. Helen îi adresă lui Malko un surâs complice.

— Probabil vi se pare puțin „wild” ambianța de aici. Dar oamenii nu se gândesc decât la asta! Nu este nimic de făcut și fetele parcă au foc. În Africa se trăiește foarte liber.

Femeia se așeză puțin pieziș în așa fel încât Malko putu să-i zărească o parte din chiloții albi. În același timp. Mobilul sună. Agentul tresări și privi numărul: era Frank Capistrano.

— Duceți-vă în grădină, sugeră Helen, se aude mai bine.

Malko acceptă rapid. Ieși din cameră și declanșă comunicarea. Vocea răgușită a consilierului special îi încălzi sufletul.

— Nu v-am trezit? întrebă Frank Capistrano. Ce oră este în țara dumneavoastră de sălbatici?

— Este unu și jumătate noaptea, dar nu dormeam.

— Am vești proaste, îl anunță americanul. Mi s-a transmis dosarul clientului dumneavoastră. Nu cred că merită nici măcar să meargă-n iad.

— Nu tratăm cu diavolul.

— Nu, dar cei de la Secretariatul general ONU cu care am vorbit preferă să sară pe fereastră decât să ceară cea mai mică măsură în favoarea lui. Este un dosar foarte „greu”. L-am parcurs și îi înțeleg.

— Deci, să las totul baltă?

Mai întâi se lăsă un moment de liniște la celălalt capăt al firului, la câteva mii de kilometri distanță, apoi se auzi un nechezat vesel:

— Dragul meu Malko, ați îmbătrânit.

— Adică?

— Trebuie să vă gândiți la alte măsuri. Vă aduc aminte un vechi proverb cunoscut. Când aveți vreo problemă, oferiți bani. Dacă nu merge, oferiți mulți bani. Și dacă nici așa nu merge, oferiți mai mulți bani. Și dacă în continuare nu merge oferiți mulți, mulți, mulți bani. Vreau să aflu cu tot dinadinsul ce știe acest tip.

Liniștea se prelungi atât de mult încât Malko crezu că s-a întrerupt comunicarea. Apoi, Frank Capistrano precizează:

— Esențial este să obținem ce vrem. Dispun pentru această afacere de un buget nelimitat. Pot să vă virez direct oricât doriți. Sunt bănci în acea localitate izolată?

— Bineînțeles, făcu Malko, gândindu-se că ar fi fost la fel de bine să-i trimită și un pistol.

— Altceva? întrebă consilierul special.

— Nimic. O să vă țin la curent.

Malko își închise mobilul și rămase în penumbră, contemplând cerul înstelat. Era dezgustat de ceea ce trebuia să facă. I se cerea să acopere în mod vizibil un monstru abject, fără remușcări, cu banii contribuabililor americani. În aceste momente simțea nevoia nebună să se retragă la castelul său din Liezen…

Intră în casă. Livingul era gol și realiză că vorbise câteva momente bune cu Frank Capistrano. Nu mai dorea decât

să se ducă la culcare.

Înaintă în culoarul dintre camere și împinse o ușă întredeschisă. Bruce dormea pe burtă pe o saltea, gol ca un vierme, cu hainele împrăștiate peste tot. Unde era oare Helen? Doar nu se dusese la culcare... În momentul în care ce întoarse, auzi un scârțâit. O altă ușă se deschise și o zări pe Moko. Negresa era și ea complet goală, neavând pe ea decât pantofii. Se apropie de Malko, punându-și un deget pe buze, se lipi rapid de el, îl trase de mână, împingându-l în camera de unde ieșise. În semiîntuneric, zări un corp întins pe pat: nu putea fi decât Helen. Fără niciun cuvânt Moko îl dezbrăcă iute, cu abilitatea unei infirmiere. Apoi cu dexteritatea unei profesioniste îl prinse cu gura și în câteva minute Malko se excită total... Lipindu-și apoi gura de urechea lui îi spuse

— Du-te repede, Helen abia așteaptă să te culci cu ea!

Moko se dovedea a fi o bună camaradă. În același timp îl împinse spre pat. Malko simți pielea caldă și curbele șoldurilor lui Helen. Lungită pe burtă, aceasta se prefăcea că doarme. Moko îl împinse peste Helen, îndepărtându-i picioarele și strecurându-și o mână între cele două corpuri. Cu o precizie admirabilă Moko îi plasă sexul lui Malko lângă cel al lui Helen.

— Aici, murmură ea.

Malko făcu o mișcare și Helen gemu ușor. Tânăra britanică începu să se miște la rândul ei, cambrându-se pentru a-l prinde mai bine. Mulțumită, Moko părăsi camera în vârful picioarelor.

Helen se deschidea tot mai mult, gemând și ondulându-se. Când simți că bărbatul termină, se ridică aproape pentru a-l reține încă în ea, apoi se lăsă ușor pe pat până ce Malko explodă...

Capitolul X

Câteva momente de liniște se lăsară în camera mică, cufundată în obscuritate totală, cu excepția capătului de țigară a lui Helen și a acelor luminoase supradimensionate ale ceasului lui Malko. Acesta îi puse o întrebare care îi stătea pe vârful limbii:

— Cum a aflat „Casa” dumneavoastră de prezența mea aici?

Helen trase un fum de țigară înainte de a răspunde.

— Nu sunt sigură, dar cred că prin Nairobi. Noi mai avem aici multe contacte, în mesajul pe care l-am primit se menționa trecerea dumneavoastră prin Nairobi și plecarea la Arusha.

— Chiar și scopul călătoriei mele? întrebă Malko cu o undă de ironie în glas.

— Nu, mărturisi ea. Aparent, este o misiune de evaluare a unei afaceri vechi, atentatul contra președintelui Habyarimana. S-ar spune că guvernul american își pune întrebări tardiv.

Malko surâse amar în întuneric. Pentru o misiune care se voia secretă era într-adevăr o reușită: jumătate din planetă era la curent. Printre care și dușmanii lui, ruandezii de la Kigali.

— Și dumneavoastră, întrebă el. Ce misiune aveți?

— De observare, zise ea. Pe la Arusha trec mulți oameni. „Casa” mea vrea să evalueze influența reală a Statelor Unite asupra Națiunilor Unite și de asemenea delimitarea de opinii dintre secretariatul general și TPI. Sunt obișnuită cu asemenea sarcini. Eu nu fac parte ca dumneavoastră dintr-un serviciu de „acțiune”, dar am auzit vorbindu-se de ceea ce ați făcut până acum și v-am admirat mult, chiar înainte de a vă cunoaște.

Helen vorbea cu o voce timidă, reținută, continuând să i se adreseze cu dumneavoastră, deși făcuse dragoste cu el, câteva momente înainte.

Era o micuță spioană drăguță și romantică. Dar mai ales

îndrăgostită. De acest lucru, își dădu seama chiar din prima zi, după modul în care femeia mergea în fața lui pe sinistrele culoare de beton din „Kilimandjaro”.

— Helen, o întrebă el, mi-ați spus adineauri că Arusha este un loc periculos pentru mine. De ce?

— Se pare că ați fost victima unei tentative de eliminare la Nairobi. De către tutții. Aici, ei sunt și mai periculoși, căci securitatea tanzaniană este ca și inexistentă. În plus, Tanzania a susținut guvernul lui Paul Kagamé. Mă aflu aici de mai multe luni și am văzut cum a evoluat situația. La început Kigali nu se interesa de proces. După aceea l-au trimis pe Stephen Ngiga și statul său. Sunt sigură că nu numai pentru a urmări dezbaterile. „Casa” mi-a confirmat că Ngiga făcea parte din „Network”, serviciul de „acțiune” a lui Paul Kagamé. Cred că ei au două obiective la Arusha. Mai întâi să obțină informații despre hutu și apoi lichidarea principalilor vinovați judecați aici.

— Și tanzanienii nu vor spune nimic?

— Nu le vor cere părerea. Kagamé este un tip dur, obișnuit cu operațiuni clandestine. Ceea ce a observat Bruce acum câteva zile mă neliniștește. Valiza diplomatică este cel mai bun mijloc de a procura arme.

— Nu se găsesc pe aici?

— Oh, niște pistoale, nu mare lucru! Sau carabine pentru vânătoare. Dar este totul controlat.

— De ce credeți că oamenii lui Kagamé ar avea ceva împotriva mea?

Capătul incandescent al țigării străluci mai tare câteva fracțiuni de secundă.

— Aparent, îi deranjați. Nu-mi dau seama de ce. Aici ei au mână liberă mai mult decât la Nairobi. Ieri seară, am observat că Agathe se învârtea pe lângă dumneavoastră. Ngiga nu apare niciodată; numai ea este trimisă să ia contact.

— Nu mai au pe nimeni altcineva?

— Ba da, cu siguranță, dar nu i-am reperat încă.

Helen tăcu o clipă înainte de a concluziona:

— Cred că sunteți obosit, vă voi însoți la Novotel.

— Mulțumesc, spuse Malko. Credeți că și dumneavoastră sunteți sub observația lor?

Helen râse ușurel.

— Lucrurile astea, le aflăm întotdeauna prea târziu! Totuși nu cred. Acoperirea mea ca ziaristă este excelentă și de altfel o folosesc de mult timp

— Chiar și Bruce știe?

— Nu. El nu bănuiește nimic. Este mulțumit că nu plătește singur chiria casei. Nu-l las să plătească decât o sută de dolari. Și mi-aduce multe informații.

Cu siguranță, britanicii erau foarte tari. Helen era prea profesionistă pentru a pune întrebări precise lui Malko. Helen se ridică, își stinse țigara și în întuneric se așeză lângă Malko: acesta îi mângâie părul lung buclat, continuând până la curbura șoldurilor și tânăra se cambră, torcând ca o pisică mulțumită.

— De mult n-am mai făcut dragoste, îi murmură ea la ureche. A fost atât de bine! Îmi pun o pereche de jeans și vă însoțesc.

Cinci minute mai târziu, cei doi ieșeau din vilă. Zdruncinați în mașina care rula pe drumurile pustii.

— Și Moko? întrebă Malko. În toată afacerea asta. Ce rol are?

— Oh, este o fată cumsecade. A venit din Nairobi până aici cu autobuzul. Speră să facă ceva bani pentru a-și deschide un mic magazin la Mombasa. Nu are casă și doarme cam peste tot, la amanții ei sau pe aici, câteodată. Știe că țin la ea. Îi este teamă tot timpul să nu fie violată sau jefuită. Sunt multe bande de tâlhari care atacă locuințele străinilor; de aceea mi-a încredințat mie economiile ei.

Mașina rula pe o șosea asfaltată, Moshi Road. Nu se vedea nicio pisică. Muntele Meru se profila pe înaltul cerului senin. Chiar înainte de a ajunge la hotel, Malko o întrebă:

— Helen, ați putea să-mi faceți rost de o armă? După tot ce s-a întâmplat la Narrobi...

Helen nu ezită să-i răspundă imediat.

— O să-l întreb pe Bruce, el are tot felul de cunoștințe. Sau pe Moko. Și ea cunoaște lume care sosește de la Nairobi în orice moment, pentru că acolo armele nu costă aproape nimic și se găsesc din plin.

Ajunseră în față la Novotel. Se priviră câteva clipe, apoi Helen surâse și-l sărută. Un sărut lung, cu mâna apăsată pe ceafa lui: un sărut de femeie îndrăgostită, de-i tăie răsuflarea.

— *Take care!*[24] zise ea.

Portarul dormea, prăbușit într-un fotoliu în hol. Hotelul părea casa frumoasei din pădurea adormită. Malko se culcă, sfâșiat de sentimente contradictorii. Ivirea lui Helen în viața sa era un element pozitiv dar nu putea uita că Frank Capistrano îi dăduse implicit o misiune imposibilă.

*

* *

— Ne vedem imediat?

Vocea lui Renée Vernon era încă adormită. Dansase, probabil, până târziu la „Cristal”.

— Ne vedem în hotel? sugeră Malko.

— Bine. În dimineața asta nu sunt audieri. Deci, ne întâlnim la piscină peste o oră!

Exact cât îi trebuia să facă un duș, să se bărbierească și să reflecteze puțin. Aruncă o privire pe fereastră. În sfârșit, soarele strălucea încă de dimineață. Cu siguranță amatorii de safari erau fericiți. Când coborî, nu întâlni pe nimeni. Cea mai mare parte a avocaților închiriaseră vile și nu veneau aici decât seara, pentru a bea un pahar. Turiștii plecaseră de mult. Malko dădu o raită pe la „boutique”, în căutarea ziarelor, dar nu găsi decât un Times vechi de o lună și Arusha Times, un ziar local ce apărea o dată pe săptămână și nu conținea decât știri total lipsite de interes. Viața culturală de la Arusha era practic inexistentă. Renée Vernon apăru la piscină, singură, foarte atrăgătoare într-o rochie de bumbac înflorată cu părul prins în coadă de cal, cu privirea vioaie. Aparent, noaptea-i fusese benefică.

— Ce noutăți mai aveți? întrebă ea, instalându-se pe un

[24] *Ai grijă!*

„chaise longue” alături de al lui.

— Nu grozave! Ieri seară am avut o convorbire cu șefii mei. Cazul lui Jean-Bosco Sagatwa este „foarte” dificil.

Fața avocatei se întunecă.

— Știu, belgienii i-au pus în spinare multe acuzații făcând din el țapul ispășitor. Totuși, sper să conving tribunalul de netemeinicia acuzațiilor aduse contra lui.

— Am citit actul de acuzare, zise Malko, neputându-se împiedica să nu facă această remarcă. Este înfiorător.

Renée Vernon șterse cu un gest definitiv al mâinii mulțimea ororilor comise.

— Dezinformare. Tuții vor să-i murdărească imaginea. Am dovezi că a făcut tot ce a putut să oprească mișcarea populară anti-tuții.

Era o încântătoare formă de a califica un genocid care făcuse opt sute de mii de morți. Malko înfipse cuțitul:

— Nu pot să-i propun nimic concret clientului dumneavoastră. Dimpotrivă, aș dori să știu dacă este gata să coopereze cu mine, comunicându-mi informațiile pe care le deține despre atentatul din 6 aprilie contra unei sume importante de bani.

Expresia avocatei nu-i lăsă niciun fel de îndoială.

— Îi voi transmite oferta dumneavoastră, spuse ea, chiar în după-amiaza aceasta Dar nu vă ascund că sunt puține speranțe. Nu caută bani, ci vrea să-și recapete onoarea.

Renée își luă dosarele și se ridică, îndreptându-se spre holul hotelului unde deja apăruse Emile „anchetatorul” ei ruandez.

Malko privi un moment soarele care strălucea. Misiunea sa risca să se termine într-un mod foarte abrupt. Fără colaborarea lui Jean-Bosco Sagatwa era paralizat. Hotărî totuși să facă o ultimă încercare. Renée Vernon, după ce plecă de lângă el, începuse să discute pe terasă în fața barului, cu „anchetatorul” ei. Agentul se ridică și se duse spre ea.

— Pot să vă spun ceva între patru ochi?

Femeia consimți și făcură câțiva pași împreună.

— V-am vorbit despre bani, spuse el, dar nu cred că v-ați

dat seama despre ce sumă „extrem” de importantă este vorba.

— Într-adevăr?

Chipul tinerei se crispă într-o expresie ce însemna: „Chestii de astea nu țin la mine”. Cu o voce seacă îi spuse:

— Eu sunt „avocată” și-mi apăr clienții în temeiul legii, nu mă interesează nimic altceva.

Malko își zise că de data asta încercase tot ce îi stătea în putere. Nu mai rămânea decât să se bucure de rarele raze de soare, înainte de a o întâlni pe Helen pentru a lua masa la TPI, unde ea își desfășura munca.

*

* *

Helen Steel bătea cu viteză la calculator, cu căștile pe ureche. Îi făcu semn lui Malko să aștepte și se cufundă în lectura unor telegrame de presă fără mare interes. Zece minute mai târziu, apăru în fața lui cu o geantă albastră de sport în mână.

— Este pentru dumneavoastră, spuse ea cu simplitate. Îmi datorați cincizeci de dolari..

Malko luă geanta. Atârna foarte greu. Cu un surâs complice, ziarista îl sfătui:

— Duceți-vă să priviți ce este înăuntru. Pe culoarul ce duce la amfiteatru sunt niște toalete.

Malko ascultă. Toaletele erau într-o mizerie de nedescris, lanțurile pentru tras apa lipseau și un miros îngrozitor venea din interior.

Deschise fermoarul sacoșei și zări o bucată de pânză ce acoperea ceva. O desfăcu și descoperi un Kalașnikov cu patul pliant și două încărcătoare! Arma era puțin ruginită dar părea totuși utilizabilă. Helen se străduise din răsputeri..

Se întoarse în sala presei.

— Mulțumesc, zise el, dar nu este chiar ceea ce căutam. Nu este prea ușor de manipulat.

— Bruce l-a cumpărat de la un soldat tanzanian, pentru vânătoare. N-a avut niciodată timp să meargă să vâneze. Nu costă mult și este totuși eficace.

Malko surâse. Pentru a merge la un cocktail, era perfect.. Dar nu avea totuși intenția să ia parte la bătălia de la Stalingrad.

— Mulțumesc, pentru moment, nu cred că o voi folosi. Dar o păstrez.

— Moko mi-a promis că îmi va procura un pistol, îi mai spuse tânăra englezoaică. Prin intermediul prietenilor ei care vin de la Nairobi.

Oricum, după întorsătura lucrurilor, Malko risca să nu aibă nevoie nici de kalașnikov nici de pistol. Poate, numai de un aparat de fotografiat pentru o partidă de safari.

— Să mergem într-un restaurant simpatic în Old Moshi Road. Se numește „Mambo Café”, îi propuse Helen.

*

* *

Malko tresări: ațipise stând la soare. Deschise ochii și o zări pe Renée Vernon în picioare, lângă el, cu un pachet în mână. Renée trase un scaun și luă loc.

— Vin de la închisoare, spuse ea fără introducere. Am vorbit cu Jean-Bosco Sagatwa.

— Și?

— M-a însărcinat cu un mesaj pentru dumneavoastră. Știți unde se află închisoarea?

— Nu.

— Este ușor. Aveți în minte Redd’s? Ei bine, continuați în Dodomo Road, numai spre vest. Înainte de a ajunge la aeroport, este o răspântie la stânga. Acolo este închisoarea. Lângă ea se află un bar „Magezera Club”. Duceți-vă pe la ora zece dimineața și întrebați de Dorobo.

— Cine este Dorobo?

— Nu știu.

Helen se ridică, vizibil prost dispusă și îi arătă pachetul.

— Luați-l.

Apoi se îndepărtă înainte ca Malko să poată cere lămuriri. Cântări cu mâna sacoșa: era prea ușoară pentru a conține o armă. O deschise și rămase împietrit văzând stofa neagră din care ieșea un guler alb. Era o robă de avocat.

*

* *

Cele câteva avioane ale societății Regional Airlines parcate în fața unui hangar vechi, în fața muntelui Meru, de-abia se zăreau printre ierburile înalte care înconjurau aeroportul modest din Arusha, de fapt destinat mai mult expedițiilor, în parcurile naturale tanzaniene.

Șoferul lui Malko era cât pe ce să treacă de răscrucea unde se forma drumul ce ducea la închisoare, înfundat, mărginit de lanuri de porumb. Vehiculul părăsi centrul șoselei pentru a o lua la stânga pe un drum transformat în gropi lăsate de urmele căruțelor. Surpătura era atât de adâncă încât vechea șosea se afla la înălțimea taxiului.

Malko avea impresia că se găsește într-un tunel între laterit și porumb. Locul nu se îmbunătățea decât în ultima parte, câțiva metri înainte de a ajunge la închisoare. În stânga, zări intrarea în penitenciar. Erau mai multe corpuri de clădire; în fund se vedea un zid înalt care din loc în loc avea posturi de observare plasate la înălțime și sârmă ghimpată de jur-împrejur. Aici, se aflau închiși deținuții de război.

Taxiul se opri puțin mai departe, într-o piață micuță. În fața unei barăci cu acoperișul de tablă ce avea scris pe plăcuță: „Magezera Club”, câteva mese împrăștiate pe o verandă și un salon mic.

— Să vă aștept, șefu’?

— Nu, mulțumesc, zise Malko dându-i două mii de șilingi.

Apoi coborî, cu servieta în mână, îndreptându-se spre „Magezera Club”. Nu era decât un singur client, așezat în fața unei beri, la o masă pe verandă. Un negru atletic cu aerul posomorât, părul ras, îmbrăcat în cămașă și pantaloni, încins cu o centură. O caschetă era așezată pe o masă, alături de el. Îl privi pe Malko cu neîncredere până ce acesta se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteți Dorobo?

— Da, făcu negrul. Ați sosit la timp!

Negrul ochise deja ceasul Breitling al lui Malko și

acestuia îi păru rău că nu-și pusese un Swatch mai puțin atrăgător.

— Ce facem? îl întrebă, așezându-se în fața negrului.

Clubul era pustiu. În afara barmanului care ațipise în semiîntuneric. Negrul își puse mâna pe masă cu căușul palmei în sus.

— Aveți bani?

— Ce bani?

Dorobo își încruntă sprâncenele.

— Bani. O sută de dolari.

O sumă colosală pentru acel ținut. Malko își spuse că este stupid dacă stă să se tocmească. Îi numără cinci bancnote de douăzeci de dolari, pe care Dorobo îi înșfăcă imediat: apoi acesta se ridică, îndreptându-se spre o furgonetă numită pur și simplu „Glory to God” și deschise portiera.

— Urcați, zise Dorobo.

Malko făcu întocmai și-l zări pe șofer la volan. Dorobo părea nervos.

— Aveți uniforma? întrebă el în șoaptă.

Malko înțelese că vorbea despre roba de avocat.

— Da.

— Puneți-o repede!

Un minut mai târziu. Malko semăna cu un avocat adevărat. Roba era puțin scurtă, dar se afla în Africa și nu conta. Mulțumit, Dorobo aprobă din cap și-i spuse câteva cuvinte în swahili șoferului, care demară deîndată.

— Să nu vorbiți cu nimeni, îi ordonă el. Acum eu comand.

Furgoneta porni și parcurse câteva sute de metri pe șoseaua spre Arusha, făcând apoi un ocol pentru a reveni la închisoare, ca și cum ar fi sosit dinspre oraș Prin parbriz, agentul zări poarta gri. Șoferul claxonă și apăru un soldat, înarmat cu un Kalașnikov în bandulieră. Recunoscându-l pe Dorobo, îi făcu un semn prietenesc și îi deschise poarta.

Mașina se opri în curte.

— Coborâm! suflă Dorobo.

Malko coborî prin spate, cu servieta în mână. Doi soldați care păzeau îi aruncară o privire indiferentă, în timp ce escortat de Dorobo se îndrepta spre o poartă mică. De partea cealaltă a porții se afla o cameră strâmtă cu o masă, un alt gardian și un registru. Dorobo strânse mâna colegului său și lui Malko i se păru că-l vede pe Dorobo strecurând în mâna gardianului o bancnotă de douăzeci de dolari.

„Avocatul” se aplecă peste registrul deschis, zări numele mai multor „colegi de breaslă”, urmate de dată și de semnături.

— Nu scrieți nimic! îi șopti Dorobo. Veniți!

Malko îl urmă într-un culoar verde, destul de curat până la o ușă pe care Dorobo o deschise cu o cheie agățată de centură. Ușa dădea într-o cameră mică. Pătrată, luminată de un bec zăbrelit, mobilată cu o masă lungă și două scaune. Zidul opus ușii era făcut o parte din ferestre și dădea într-un culoar larg.

Era un vorbitor.

— Așteptați aici, ordonă Dorobo, înainte de a se retrage.

Malko auzi cheia răsucindu-se în broască. Liniștea era absolută. Deodată, auzi niște pași și văzu trei persoane pe culoarul din față. Doi soldați cu Kalașnikov pe umăr îl încadrau pe Jean-Bosco Sagatwa, în cămașă, fără cravată. Alături de fragilii tanzanieni, Sagatwa părea enorm. Unul dintre ei deschise ușa vorbitorului, îl introduse în cameră și închise apoi, rămânând de cealaltă parte a peretelui cu ferestre.

Malko privi în jurul lui.

Aparent nu erau microfoane. Pereții fuseseră zugrăviți, dar în cameră se simțea totuși un anumit iz de umezeală.

Jean-Bosco Sagatwa îi întinse mâna peste masă.

— Bună ziua, zise el cu o voce șoptită, v-am văzut ieri la tribunal.

Malko îi luă mâna, simțind ceva tare și moale în același timp; avea o piele aspră.

Căută privirea interlocutorului său și-i văzu pupilele reci, fără expresie, imobile.

— Și eu v-am văzut, zise el mașinal.

Era ceva rar să se afle în fața unui asasin de o asemenea anvergură. Cei doi se priviră câteva momente, apoi Sagatwa întrebă:

— Mi-ați adus ceva bani, așa cum am convenit?

În fața expresiei lui Malko, el precizează imediat:

— Aici, banii sunt necesari! Pentru tot. Dacă nu aș fi avut, nu ați fi putut pătrunde aici. Dați-mi cinci sute de dolari.

Agentul, prudent, luase cu el trei mii de dolari. Scoase cinci bancnote de o sută de dolari din buzunar și îi puse pe masă. Ruandezul îi înșfăcă și-i puse rapid în buzunarul cămășii Apoi își puse mâinile grase pe masă.

— Ce vreți să știți? întrebă el.

— Totul despre atentatul din 6 aprilie. Cine l-a conceput și cine l-a executat.

Un surâs feroce lumină pentru o clipă fața buhăită a acuzatului.

— Prietenul meu Charles Lizindé a făcut bine că v-a trimis la mine. Pot să răspund la „toate” întrebările dumneavoastră. Pentru că eu sunt la curent cu „tot”. Și dețin nume și detalii pe care nimeni nu le cunoaște. Numai că doresc o contrapartidă.

— Cât?

Jean-Bosco Sagatwa surâse din nou: un surâs care îți dădea fiori pe șira spinării.

— Aici, spuse el, nu am prea multe ocazii să-i cheltuiesc. Pot să-mi procur ceea ce am nevoie. Nu asta mă interesează.

Se aplecă peste masă și spuse apăsând pe cuvinte:

— Vreau să mă ajutați să evadez.

Capitolul XI

Aplecat în față, cu privirea fixă și mâinile puse pe masă, Jean-Bosco Sagatwa părea gata să sară de pe scaun. O fiară. Sub obrazul gros, Malko îi văzu mușchii puternici ai maxilarului. Închisoarea nu părea să-l fi slăbit. Iradia pericolul precum alții dragostea.

— Să evadați! repetă Malko cu vocea șoptită, și un ochi spre soldații tanzanieni, aflați de cealaltă parte a geamului Aceștia vorbeau între ei, indiferenți la discuțiile celor doi bărbați. Și cum vreți să vă ajut să evadați?

Un surâs crud și ironic lumină fața lată a ruandezului care spuse cu o voce calmă:

— Așa cum ați pătruns aici! Cu bani! Dar bineînțeles va costa mult mai mult. Sunteți gata să plătiți?

Agentul vru să-i spună că nu era o chestiune de bani. O evadare în Tanzania nu putea să coste mai scump decât un bombardament NATO asupra orașului Kosovo. Casa Albă era, bineînțeles, gata să plătească. Cu condiția, evidentă, să nu se afle „niciodată” cine era responsabil de această acțiune de răsunet.

Malko, de naționalitate austriacă, fără legătură oficială cu guvernul american, ar fi reprezentat o acoperire perfectă în cazul oricărei neplăceri. Numai că nu avea chef să-și petreacă restul zilelor într-o închisoare tanzaniană, primind din timp în timp o carte poștală de la CIA. Pentru că pe „el” nimeni nu l-ar ajuta să evadeze. Dimpotrivă.

Nemulțumit de liniștea așternută, Jean-Bosco Sagatwa scoase un fel de grohăit și se ridică.

— Nu merita osteneala să vin! mormăi el

— Așteptați! lansă Malko cu o jumătate de voce.

Ruandezul se așează liniștit, cu privirea ațintită asupra lui.

— Sunteți gata să plătiți? repetă el

— Nu-i nicio problemă. La cât se evaluează evadarea?

„Asasinul” se gândise adesea la evadare, căci îi răspunse imediat:

— Între cincizeci și o sută de mii de dolari. Mai degrabă o sută de mii. Dacă vrem să fim liniștiți.

Prețul unui camion cu obuze de 155. Nu era scump. Ceva totuși îl tracasa pe Malko.

— Nu sunt mulți bani, recunoscu el. Pot să vă pun o întrebare? De ce aveți nevoie de mine? Nu dispuneți de suma aceasta?

Jean-Bosco Sagatwa se scutură și îi spuse cu o voce amară:

— Nu! Nu mă numesc Mobutu. Toți cei care-l înconjurau erau miliardari! Cunosc pe unul care a plecat în Africa de Sud cu o tonă de aur și un container plin cu mobilă Romeo pe care-o cumpărase de la Paris cu un preț fabulos și de care nu voia să se despartă. Totul a fost cărat cu un avion militar! Când am părăsit Ruanda, aveam bani numai pentru instalarea familiei mele în Camerun. Eram ofițer nu făceam afaceri iar Ruanda este o țară săracă. După aceea, chiar dacă aveam bani, nu era suficient, îmi trebuiau oameni în străinătate, ca dumneavoastră, în care poți să ai încredere. Tanzanienii nu așteaptă decât să mă „trădeze”. Iar „ceilalți” veghează. Vor afla repede totul.

Ruandezul își strâmbă gura într-o mimică de dezgust.

— „Spionii”. Se pare că sunt o mulțime pe aici. Ei cred că au câștigat lupta. Mă urăsc.

— Colonelul Lizindé era un „spion”... Și totuși era prietenul dumneavoastră.

— Credea că este prietenul meu... Nu am prieteni printre acești „spioni”. Noi nu am avut timp să terminăm „curățenia”, dar nu s-a sfârșit.

Ura sa era palpabilă. Malko vru să se ridice și să plece. Era ca și cum un nazist regreta că nu ucisese mai mulți evrei. Cu ochii strălucind de răutate, masivul ruandez îl privea pieziș prin pleoapele întredeschise. Malko își spuse că adevărata problemă era dacă avea dreptul să ajute un astfel de individ să-și recapete libertatea, să scape de o pedeapsă pe care o merita de o mie de ori!

Frank Capistrano nu și-ar fi pus astfel de probleme ca un adept al „politicii adevărate”. El dorea o informație cu

siguranță foarte importantă și era gata să plătească prețul cerut. Oricare ar fi fost acesta.

La sfârșitul celui de-al doilea război mondial, Serviciile de informații americane și altele, reciclaseră cu sânge rece un număr, mare de foști SS-iști, foarte utili în războiul rece.

În orice caz, Malko era singur în rezolvarea acestei dileme. Unul dintre soldați bătu ușor în geamul despărțitor. Vizita era pe sfârșite. Pentru prima oară, Jean-Bosco Sagatwa dădu semne de nerăbdare și agentul surprinse în privirea lui un licăr de panică. Ruandezul era prins la mijloc. Dacă nu evada, și-ar fi sfârșit zilele în închisoare. Ceea ce îl împiedica pe Malko în acțiunea sa.

— Voi reflecta, spuse Malko. Este o decizie greu de luat. Când ne putem revedea?

Sagatwa era deja în picioare.

— Credeți că este ușor? Grăbiți-vă! Trebuie să reveniți poimâine când prietenul meu Dorobo este de serviciu. La aceeași oră. Și gândiți-vă la un lucru: noi vom reveni la putere în Ruanda. Dacă mă ajutați, nu vom uita niciodată.

Era aproape amenințător... Sagatwa se apropie de geam și bătu pentru a i se deschide. Malko îl văzu îndepărtându-se pe culoar. La rândul lui bătu în cealaltă ușă și Dorobo îi deschise. Escortat de Dorobo, traversă curtea închisorii fără neplăceri. Urcară apoi în furgoneta „Glory to God” și peste cinci minute, după ce-l lăsă pe Dorobo în drum, rula spre centrul orașului cu roba de avocat împăturită și pusă în geantă. Avea la dispoziție patruzeci și opt de ore pentru a schița un plan. Cel mai periculos lucru ar fi fost să-l ajute pe Jean-Bosco Sagatwa să evadeze fără să obțină nimic în schimb.

*

* *

— Ah, iată-vă!

Malko se întoarse. Agathe, ruandeza, îi zâmbea larg, îmbrăcată într-o rochie mulată, galbenă, despicată în părți. Tocmai ieșea din sala presei, cu niște hârtii în mână.

Îi surâse. Dacă ea ar fi știut unde fusese..

— Voi veni să vă văd, promise el.

— Am vorbit cu șeful meu, explică ruandeza: îl interesează foarte mult să vorbească cu dumneavoastră. În după-amiaza asta se află aici. Veniți pe la patru.

— Promit.

Agathe se îndreptă către „Serengeti” și Malko o găsi pe Helen care îi făcu cu ochiul și îi spuse la ureche:

— Totul e în regulă?

— Da, o asigură Malko. Mă duc puțin la Novotel.

Dorea mai întâi să se descotorosească de roba neagră de avocat. Între asta și arma cumpărată cu cincizeci de dolari, încuiată de două ori în valiză, roba costa mai mult. Găsi un taxi în Simon Bulevard care-l duse până la hotel. Surpriză: Renée Vernon se bronza la piscină, debarasată de cei doi „anchetatori” ai săi. Malko se apropie de ea și Renée deschise ochii, spunându-i cu o voce glacială:

— Bună ziua. Ce mai faceți?

Se hotărî să nu-i pice în plasă.

— Am venit să vă aduc roba spuse el.

De data asta, avocata deschise ochii total, cu un aer speriat.

— Nu vorbiți așa tare! îl imploră ea. Este foarte grav ceea ce am făcut. Aș putea fi dată afară din barou și expulzată de aici. Am tremurat tot timpul cât ați stat acolo.

— Nu aveți motive, afirmă Malko. Domnul Sagatwa pare foarte bine organizat.

Femeia aprobă din cap.

— Evident, gardienii închisorii câștigă douăzeci de dolari pe lună! Sunt gata să facă orice pentru acești bani.

— Chiar să-l ajute să evadeze pe clientul dumneavoastră?

— Să evadeze! Glumiți! Este imposibil. Sunt gata să se preteze la a primi ceva bani pentru a lăsa un fals avocat să pătrundă în închisoare, pentru că au făcut-o deja pentru anumiți ziariști, dar nu vor face niciodată mai mult de atâta.

Malko înțelese că ruandezul nu o pusese la curent cu adevăratele lui proiecte.

— De ce ați acceptat să-mi împrumutați roba dumneavoastră, în cazul acesta?

— Jean-Bosco m-a rugat, explică ea. Mi-a spus că este foarte important să poată vorbi cu dumneavoastră fără martori. Pentru viitorul lui. Recunosc că m-am atașat de el și am vrut să-l ajut. Nu este prea nostim la închisoare.

O singură canadiancă se atașase de acest „asasin". Hotărât lucru, sufletul omului este de nepătruns.

— Dorește să mă revadă, o anunță Malko; poimâine.

De data asta, Renée Vernon îi aruncă o privire îngrozită.

— Ați acceptat?

— Da. Mai avem ceva să ne spunem. Pot să păstrez roba?

— Da. Mai am una. Dar să fie pentru ultima oară; îmi este prea teamă.

— Nu ați vorbit cu nimeni despre asta?

Renée îi răspunse cu o întârziere de o secundă și el înțelese că-l mințea.

— Cu nimeni.

Poate cu amantul său ruandez. Dar cum acesta îl considera pe Sagatwa un nevinovat persecutat, faptul nu părea să aibă consecințe.

— Vă voi da roba definitiv poimâine, promise Malko.

Se depărtă și se instală în partea de jos a piscinei. Avea nevoie de câteva momente de reflecție. Jean-Bosco Sagatwa nu ar fi găsit pe „nimeni" altul să se bage într-o asemenea tentativă irațională. Ceea ce era un atu pentru Malko. Închise ochii concentrându-se la ceea ce avea de făcut.

Avea două zile pentru a pune pe hârtie un anumit număr de detalii. Un lucru era sigur: înainte de a-l scoate pe Sagatwa din închisoare, „trebuia" să obțină de la acesta un anumit număr de informații. Și să fie de asemenea sigur că le va obține și pe celelalte. Dacă nu, ar fi fost cel mai mare eșec din cariera sa. Și ultimul.

Pentru a-l face pe ruandez să vorbească îi trebuia un plan credibil, atrăgător, cu care să-l momească.

*

* *

Helen privea grădina în paraginǎ a restaurantului „Mambo Café”, plinǎ de indulgențǎ. Dejuna cu Malko în „tète à tète” sub o boltǎ acoperitǎ cu verdeațǎ, împǎrțindu-și fripturile între ei. Nu mai vorbiserǎ de când petrecuserǎ frumoasa noapte de dragoste și în mod vizibil tânǎra englezoaicǎ fǎcea tot ce putea pentru a rǎmâne singurǎ cu Malko. Acesta terminǎ de mâncat și-și împinse puțin farfuria.

— Am putea merge sǎ ne plimbǎm în weekendul viitor? sugerǎ el.

Ochii tinerei strǎluciră de plǎcere.

— Da dar unde? Parcul Național din Arusha nu prezintǎ niciun interes, iar pentru celelalte trebuie sǎ facem ore întregi pe drumuri stricate împreunǎ cu toți bǎtrâneii din excursiile agențiilor de turism.

— Aș merge la Serengeti, propuse Malko. Cu avionul!

— Dar nu sunt avioane!

— Am vǎzut mai multe la aeroportul de la Arusha. E suficient sǎ închiriezi unul.

Serengeti era un imens parc natural în nord-estul orașului Arusha din care, o parte se gǎsea în Kenya sub numele de parcul Masai-Mara.

Încântatǎ, Helen recunoscu:

— Da, ar fi formidabil: existǎ un mic aeroport la Seronera și o locuințǎ, dar asta costǎ foarte mult.

Malko se aplecǎ surâzând.

— Guvernul american este bogat…

Helen roși, își scuturǎ buclele și-și puse mâna pe a lui. Era mai îndrǎgostitǎ ca niciodatǎ.

— Ar fi minunat!

Era luni. Asta îi lǎsa ceva timp sǎ se organizeze.

— Dacǎ am lua mașina dumneavoastrǎ, sǎ mergem la aeroport sǎ întrebǎm dacǎ se poate închiria un avion? Aveți timp?

— Mǎ duc s-o aduc! spuse Helen, fericitǎ precum un copil cǎruia i se promite o prǎjiturǎ.

Cinci minute mai târziu, rulau pe șoseaua Dodomo. O

duzină de avioane short cu aripi înalte și fuselaj pătrat erau parcate în fața hangarelor, plus câteva bimotoare mai mici. Malko găsi un birou în care un negru stătea plictisit în spatele unui panou pe care era scris „Lion Safaris”.

— Aș dori să merg cu avionul la Serengeti, îi spuse agentul. Este posibil?

Celălalt se trezi dintr-odată.

— Bineînțeles, bwana! Când doriți să mergeți? Vă trebuie un avion mare?

— Un bimotor, sugeră Malko. Unul ca acest Beecheratt care este aici, în față. Să putem merge patru sau șase.

— Acesta este defect, bwana, dar mai avem altul. Numai că este mai scump.

— Cât?

Angajatul de la „Lion Safaris” începu să lucreze febril pe calculator și-și ridică timid capul:

— Dacă doriți să rămâneți două zile și apoi să vină să vă aducă înapoi, ar fi cam nouă sute șaizeci de dolari, cu taxele de aeroport și de kerosen. Acolo va trebui să plătiți locuința. Apoi trebuie să mă înștiințați cu douăzeci și patru de ore înainte, pentru a depune planul de zbor la Kilimandjaro Airport. Se plătește totul înainte și nu primim cărți de credit.

Malko îl liniști.

— Nu este nicio problemă. Și dacă vrem să facem un tur pe deasupra parcului, să vedem animalele?

— Costă aproximativ două sute de dolari ora, în plus.

— O.K. Lăsați-mi numărul de telefon, vă voi chema la sfârșitul săptămânii.

— La ce hotel sunteți?

— Novotel, iar doamna are o casă. Este ziaristă.

Negrului nu-i păsa deloc cu ce se ocupau cei doi, fiind interesat numai de închiriere, pe care n-o făcea prea des.

Agentul luă toate datele și plecă mână-n mână cu Helen. Aceasta strălucea de fericire.

— Este adevărat? Mergem într-adevăr acolo?

— De ce nu? surâse Malko. Este foarte frumos la Serengeti!

Helen se lipi de el.

— Am impresia că visez!

Lui Malko îi fu puțin rușine. După ce privi o hartă a regiunii, ajunse la concluzia că singura destinație posibilă pentru Jean-Bosco Sagatwa era Kenya.

Mai întâi, cu un avion mic care nu ar atrage atenția nu putea merge prea departe. Sudul, în direcția Zambiei și Mozambicului, era prea departe și nu grozav de primitor. Nici atât nu se punea problema în Zair, care era în plin război civil.

La vest, nu foarte departe, se afla Burundi cu un guvern tutii, apoi Ruanda și Uganda unde Jean-Bosco Sagatwa ar fi fost imediat tăiat în bucăți... Bineînțeles, Malko nu cunoștea planurile „asasinului" hutu, Jean-Bosco Sagatwa.

Dar, oricum, Kenya era singura destinație la îndemână. Totuși existau câteva probleme. În momentul în care Malko i-ar fi cerut pilotului să-l depună în Kenya, sub amenințarea unei arme, el ar fi devenit criminal.

Din fericire, se afla în Africa și pentru câteva mii de dolari, un pilot putea fi mituit. Frontiera cu Kenya se găsea la vreo sută de kilometri de aeroportul Seromera. Se putea simula o eroare de orientare. Reperase deja un mic teren pe teritoriul kenian lângă Kikorok Lodge, în parcul Masai-Mara. Dacă ar fi putut să aterizeze în acel loc, ar fi fost perfect. Ar fi găsit acolo un vehicul, pentru a ajunge la Nairobi.

În acest stadiu, totul părea un joc. Dar undeva în sufletul lui știa că este hotărât să aplice planul cu condiția de a-l avea la mână pe Jean-Bosco Sagatwa. Mental, își imaginase deja cum să procedeze. Evident, existau mulți „dacă" Și multe alte puncte de rezolvat. Dar cel puțin avea o soluție credibilă pe care să i-o ofere „asasinului" în schimbul destăinuirilor sale. Ce i se putea întâmpla după aceea nu avea nicio importanță.

Și, oficial, stația de emisie CIA din Nairobi nu i-ar fi putut refuza ajutorul pentru ieșirea din țară. Mai ales cu sprijinul Casei Albe. Încurajat de propriul proiect, Malko surâse. Helen se strânse mai mult lângă el și-i murmură:

— Abia aștept ziua de sâmbătă!

— Și eu, răspunse Malko.

Ceea ce se putea numi o „gravă neînțelegere”. Se străduia să nu se mai gândească la modul său ticălos de a se comporta. Se agăță de ideea că Helen, implicată și ea în lumea paralelă a spionajului, ar fi înțeles situația. Căci nu se punea problema să o ia cu el în avion.

Capitolul XII

Ușa biroului 233 era larg deschisă. Malko bătu totuși la ușă și Agathe, secretara lui Stephen Ngiga, cu capul în hârtii, ridică privirea, oferindu-i de îndată un surâs radios.

— Ah, iată-vă! Ce bine că ați venit!

Agathe se ridică, făcu ocolul biroului; era sexy cât se poate, sânii grei debordau din rochia imprimată, șoldurile unduitoare, gura umedă și privirea strălucitoare. Ca o reclamă de publicitate pentru Africa. Malko se întrebă instantaneu dacă ea se gândea într-adevăr la sex sau acționa așa la comandă. Vizita lui nu era total dezinteresată. Voia să descopere rolul adevărat al reprezentantului guvernului ruandez la Arusha. Și pentru asta, trebuia să facă un prim contact. Negresa se opri la câțiva centimetri distanță de el foarte provocatoare, cu pieptul oferit parcă pe tavă din cauza unui sutien din care se vedea puțin dantela albă.

— Șeful meu întârzie! zise ea. Veniți cu mine în salon!

Ea traversă culoarul, introducându-l pe Malko într-o cămăruță cu pereți goi ca și biroul, mobilată numai cu o canapea mare și două fotolii separate de o măsuță joasă.

— Aici primim vizitatorii cei mai importanți, îl anunță ea pompos.

— Nu sunt important, protestă el cu un surâs.

— Ba da, accentuă voluptoasa Agathe. Sunteți important în calitatea de prieten al Ruandei.

Agathe se așeză în fotoliul din fața lui, încrucișându-și picioarele cu o mișcare atât de amplă că Malko îi zări slipul asortat cu sutienul. Situația nu părea prea incertă… După ce se instală în fotoliu, Agathe arboră deodată o expresie tragică.

— Nu vă pot oferi nimic de băut! Suntem săraci. Nu avem nici măcar un birou în oraș. Genocidul ne-a ruinat!

O asigură că nu avea nicio importanță lipsa băuturii.

Liniștită, Agathe se aplecă spre el.

— Ce credeți despre acest proces?

— Este foarte util! răspunse Malko fără să se compromită. Dar cred că mai sunt destui „asasini” în Ruanda.

— Chiar prea mulți! scăpă Agathe. Ar fi trebuit să-i „terminăm” de mult, dar șeful cel mare nu este de acord. Acum, după ce ne-au masacrat, sunt pe cale să ruineze economia țării.

— Cum asta? se miră Malko.

După statisticile ONG, închisorile ruandeze sunt mai de grabă niște cimitire, mai rău ca în lagărele de concentrare unde deținuții mureau ca muștele…

— Cum „asasinii” se plictiseau, îi explică Agathe, li s-a acordat dreptul să lucreze în afara închisorii și să revină să doarmă în închisoare, seara. Sunt plătiți foarte puțin, iar oamenii normali nu mai pot găsi locuri de muncă.

— Și nu evadează?

Ruandeza izbucni într-un hohot de râs.

— Se vede că nu ați fost niciodată la noi! Sunt îmbrăcați în ținute speciale, de culoare roz. Apoi, sunt numărați în fiecare seară! Dacă s-ar întoarce în satul lor, ar fi denunțați.

Telefonul sună și le întrerupse conversația.

Agathe reveni câteva momente mai târziu, dezumflată.

— Șeful meu se scuză, dar întârzie! Mi-a spus să vă țin companie. Dar va veni cu siguranță.

Malko cunoștea Africa. Stephen Ngiga putea sosi într-o oră, poimâine sau niciodată. Se ridică, decis să iasă din această capcană. Brusc, Agathe se repezi înaintea lui la ușă și o încuie de două ori cu cheia. Se întoarse spre Malko, cu o expresie comică și rugătoare.

— Nu trebuie să plecați! Domnul Ngiga este foarte dur. Dacă nu vă reții, mă va trimite în Ruanda. Cred că nu sunteți grăbit, pentru că nu este sesiune de audieri astăzi.

Agathe îi ținea piept, jucând teatru într-o manieră falsă și comică totodată.

Chiar se întrebă ce putea să însemne acest circ. Deja vizita la hotel a lui Stephen Ngiga chiar în seara sosirii sale îl alarmase, iar acum atitudinea Agathei îl intriga. De

ce această insistență de a-l reține?

Lipită de ușă. Ruandeza îl fixa de jos în sus. Cu falsa pudoare a unei tinere vicioase care visează să fie violată, strângând cheia în pumnul drept.

— Când va veni cu adevărat, domnul Ngiga, întrebă el.

— Mi-a spus „nu peste mult timp”, îl asigură ea.

— Bine, se resemnă Malko. Îl voi aștepta încă puțin.

Chipul Agathei exprimă o ușurare totală.

— Spuneți-mi de ce ați venit la Arusha, întrebă ea. Se pare că vă interesați mult de Jean-Bosco Sagatwa.

Expresia privirii i se schimbase și îl fixă pe Malko drept în ochi. Acesta arboră un surâs plin de inocență.

— Sagatwa? Nu, nu mă interesez în mod particular de el. De ce mă întrebați?

Agathe avea un aer misterios.

— Ați fost văzut mai mult timp împreună cu avocata Renée Vernon, care îi apără pe „asasini”. Sper că nu ați venit să pregătiți vreo lovitură, nu-i așa?

Malko înțelese într-o fracțiune de secundă insistența ruandezei de a-l reține și de a-l „aprinde”. Absența șefului său era ceva pregătit dinainte.

Șeful ei își spusese, probabil, că Malko se va confesa mai degrabă Agathei, grație farmecului ei, decât lui. Ce știa acesta cu exactitate referitor la intențiile lui? Referirea la Renée Vernon îl neliniștea.

În timp ce căuta un răspuns neutru, niște lovituri violente se auziră la ușă. O voce ascuțită de femeie se auzi prin ușa batantă:

— Agathe! E șeful tău! Vrea să-ți vorbească!

Ruandeza nu răspunse imediat, apoi, cum loviturile continuau, băgă cheia în ușă și o descuie.

— Așteptați-mă! îi zise ea lui Malko. Sosesc imediat.

Abia ieși din camera, că agentul o urmă în grabă.

— Voi reveni, îi spuse el îndepărtându-se pe culoar.

Pentru a nu risca să fie prins din urmă, nu luă ascensorul, care de multe ori era în pană, așa încât coborî pe scări. La parter, pe culoarul de la „Kilimandjaro” își spuse că trebuia să fie mai precaut.

Slavă Domnului, numai avocata Renée Vernon era la curent cu contactele sale cu Jean-Bosco Sagatwa. O regăsi pe Helen în sala presei, radiind de fericire.

— În seara asta, mergem cu toții la „Cristal”! spuse ea. Veniți cu noi?

Malko nu avea mare lucru de făcut până la întâlnirea viitoare cu Sagatwa, două zile mai târziu. Din punct de vedere financiar, nu se va ocupa decât după ce Sagatwa urma să se confeseze măcar parțial. De asemenea, nu vedea cum va putea acesta să evadeze din închisoare. Dar se afla în Africa, unde combinațiile cele mai imprevizibile și poate imposibile funcționau de multe ori. Malko abia aștepta să părăsească Arusha. Începea să se sufoce în acest târgușor, unde mergea de la hotel la TPI, apoi la restaurant sub privirea indiferentă a autohtonilor, ocupați numai să adune dolari de la mana cerească a „muzungusilor”.

În ciuda repulsiei pe care o simțea încercând să schimbe libertatea lui Sagatwa contra informațiilor. Malko trebuia să înceapă să-și organizeze operațiunea. Se hotărî să meargă la Novatel să ia legătura cu Frank Capistrano.

Dacă un transfer bancar dura prea mult timp, mai rămânea stația CIA de la Dar-Es-Salaam, care ar fi putut să-l salveze. Dar nici aceasta nu era soluția ideală, dat fiind contextul.

La Novatel, îl chemă pe Frank Capistrano la telefon. Acesta era într-o ședință. Malko își spuse că această discuție îi crea o problemă. Era imposibil să discute despre o evadare la telefon, sau să vorbească despre riscurile inerente ale unei astfel de situații. Oare merita să riște atât de mult pentru o astfel de operațiune?

Pentru a nu mai vorbi de riscurile personale ale lui Malko, dacă s-ar fi descoperit sponsorii; nici nu îndrăzni să-și imagineze haosul general pe care l-ar fi declanșat această manipulare. Ruandezul era viclean: nu-i va da informațiile decât în schimbul unei evadări „adevărate”. Dar, după aceea, ce se va petrece?

Mobilul sună, și-l smulse din starea de reflecție. Frank

Capistrano îl chemă.

— Voi avea mari cheltuieli pentru un safari, anunță Malko. Puteți găsi o cale să-mi trimiteți acești bani?

— Cât?

— O sută de mii de dolari.

— Este un safari important, remarcă americanul fără a ridica vocea.

— Sunt multe persoane și vom merge destul de departe, îi explică agentul. Dar cred că merită osteneala: vom întâlni niște animale de care „nimeni” până astăzi nu a putut să se apropie. Dar trebuie să le atrag în afara rezervației obișnuite, care este inaccesibilă. Și asta cere multă lume.

— Înțeleg, aprobă Frank Capistrano.

Malko simți că Frank este uimit. Americanul se hotărî totuși foarte repede.

— Cred că am o soluție, sugeră el. Trebuie să vorbesc cu cineva care în momentul ăsta se află la Kampala. O să vă rechem. Frank îl chemă peste o oră.

— Veți primi o vizită, îl anunță el. Prenumele este Mark. Va veni din partea mea. Cred că va ajunge mâine, la sfârșitul zilei.

Malko închise telefonul ușurat. Nu avea chef să ducă „singur” responsabilitatea unei astfel de acțiuni clandestine, cu desfășurare nesigură și imprevizibilă. Nu-i mai rămânea decât să-și petreacă timpul până a doua zi seara.

*

* *

Ambianța de la „Cristal” era la fel de albastru verzuie și de veselă ca întotdeauna. Între interjecțiile jucătorilor de biliard, muzica asurzitoare și târfele ce făceau turul meselor, atmosfera era destul de antrenantă.

Helen îi invitase pe Bruce, prietenul ei traducătorul, un avocat Italian care-i făcea ochi dulci, un ziarist negru, de la ziarul ei, care răspundea la numele de Enariste și pe unul dintre anchetatorii americani, care, cufundat într-un fel de letargie alcoolică, sorbea din berea sa fără să vorbească cu

nimeni.

La primul ritm de N'dombolo, Helen sări în picioare și-i aruncă lui Malko o privire rugătoare:

— Dansăm?

Imposibil să refuze! Dacă șefii ei din serviciul MI6 ar fi văzut-o cum se dezlănțuia pe ring, ar fi rămas uimiți. Malko hotărî să se distreze și aruncă o privire spre intrare, rugând cerul ca impetuoasa Agathe să nu apară pentru a-l urmări din nou. Cu cât avea contacte mai puține cu ruandezii, cu atât era mai bine pentru acțiunea sa.

Privirea îi fu atrasă de o negresă înaltă, îmbrăcată cu o vestă lungă și jeans, care se pregătea să joace biliard. Era întoarsă cu spatele la el, aplecată peste covorul verde și era foarte apetisantă. O splendidă fiară. Cineva îl atinse pe umăr. Se întoarse: Moko, micuța keniană îi zâmbi dulce și vicios... se aplecă, îl sărută ușor fără să-i pese de Helen.

— Dansăm puțin? propuse ea.

Helen se îndepărtă cu un surâs, continuând să danseze singură.

Moko se strecură în brațele lui Malko și, după câteva momente îi suflă la ureche:

— Mergem puțin afară?

Cuplurile ieșeau adesea în parking, în fața moscheii, pentru a se îmbrățișa.

Malko îi declină propunerea cu un surâs.

— Altădată!

Moko se opri totuși din dans. Îl luă de mână și-l târî, sub privirea aprobatoare a unei târfe așezate pe banchetă. Îl ținea strâns și Malko nu voia s-o ofenseze. Coborî scările sub privirea curioasă a omului de serviciu și se afundară în întuneric, în spatele mașinilor staționate. Ajunși într-un colț mai întunecat, Moko se ghemui, băgă mâna sub o mașină ce staționa definitiv din cauza stării în care se afla și luă un pachet ascuns sub caroserie, pe care-l întinse.

După greutate, acesta ghici imediat despre ce era vorba…

— L-am luat cu cincizeci de dolari, spuse Moko. Dacă-mi dai douăzeci de dolari în plus, este bine. Are și gloanțe.

Malko desfăcu pânza și văzu un Colt 45 automat și o cutie de cartușe de 11,43.

— De unde îl ai?

— Mi i-a trimis cineva prin autobuzul de la Nairobi, explică ea. Un prieten.

— Mulțumesc, zise Malko.

Era mai comod decât un kalașnikov, chiar cu patul pliant. Îi numără banii lui Moko, care-și ridică rochia și îi puse în slip. Dar în loc să se întoarcă la „Cristal”, Moko se sprijini de mașină și îi adresă lui Malko surâsul ei dulce de seducătoare.

— Am timp la dispoziție! Nu trebuie să ne întoarcem imediat: altfel vor fi toți foarte mirați. Dă-mi zece dolari și fac o partidă de sex oral.

— Mulțumesc, zise Malko, declinându-i oferta. Vom aștepta puțin aici și după aceea ne întoarcem.

Femeia nu insistă și rămaseră zece minute nemișcați în întuneric, înainte de a se reîntoarce în discotecă. Agentul își strecurase arma între centură și cămașă, la înălțimea coloanei vertebrale. Din fericire purta o haină.

La întoarcere, omul de serviciu îi aruncă o privire complice. Așa se fac reputațiile. Moko se lipi de Bruce și Malko o regăsi pe Helen, care dansa singură în ring.

*

* *

Ziua se scurse încet. Pentru că nu era sesiune de audieri, cea mai mare parte din avocați se strânseseră la piscină. Venise și Helen să ia puțin aer. Cu o seară înainte, la întoarcere, ea și Malko făcuseră dragoste. Helen nu mai aduse vorba de weekendul la Seregenti. Agentul văzu un angajat al recepției însoțit de un bărbat cu părul grizonat, cu o servietă în mână. I-l arătă cu degetul pe Malko și noul sosit se îndreptă direct spre el. Avea vreo cincizeci de ani, un obraz bucălat, ochelari și era puțin grăsuț.

— Mă numesc Mark, îl anunță acesta. Cred că vi s-a spus de sosirea mea. Putem discuta?

Se așezară mai departe sub o umbrelă, unde noul venit se prezentă.

— Mark Kroll. Aparțin celulei de criză de la Casa Albă. Eram la Kampala unde încercam să dezamorsez diferendul între Ruanda și Uganda, când domnul Capistrano mi-a vorbit de problema dumneavoastră..

— La telefon? se neliniști Malko.

Americanul îl liniști cu un zâmbet.

— Nu. Am un Inmarsat „protejat” care-mi permite conversații în totală siguranță. Vi-l pun la dispoziție. De asemenea, am adus și banii pe care i-am depus în safe-ul hotelului. Sunt o sută de mii de dolari. Atât ați cerut, nu-i așa?

— Este exact suma de care este nevoie în misiunea mea, îl corectă.

Mark Kroll trecu peste ceea ce corectase Malko. Deschise capacul telefonului satelit și-l orientă astfel încât să „agațe” un satelit de retransmisie. După câteva momente ridică capul.

— Gata, este pregătit de emisie. Știți cum funcționează?

— Da.

— Domnul Capistrano așteaptă apelul dumneavoastră la prânz, ora Washington-ului. Vă las.

Era vizibil că nu dorea să fie amestecat într-o afacere prea suspectă. Malko formă numărul lui Frank Capistrano, care îi răspunse imediat.

— Văd că ați stabilit legătura, spuse Capistrano vizibil ușurat. În modul ăsta puteți să mă țineți la curent, fără riscuri. Suntem pe un circuit total protejat. Dacă am înțeles bine, doriți să-l ajutați să evadeze pe acest nemernic de Jean-Bosco Sagatwa.

Malko precizează imediat:

— Nu este o alegere personală, ci prețul pe care îl cere, pentru destăinuirile sale.

— Știe într-adevăr atâtea lucruri?

— Pretinde că știe totul despre acest atentat. Cine l-a comandat, cine l-a executat.

Malko îi rezumă mai întâi conversația cu criminalul de război ruandez. Apoi garanțiile pe care i le dădea și în sfârșit modul său de a acționa.

— Bravo! conchise Capistrano. Totul este bun în planul dumneavoastră. Inclusiv prezența prietenei dumneavoastră din serviciile MI6.

— Nu mă gândeam s-o cooptez și pe ea.

Frank Capistrano râse puternic.

— Dimpotrivă! Dacă va exista vreo neplăcere, asta ar permite serviciului „Verii” să-și asume o parte din responsabilitatea operațiunii. Bineînțeles, totul depinde de ceea ce vă va spune Sagatwa „înainte” de operațiune. În această privință am toată încrederea în judecata dumneavoastră. Restul este clasic. Cu excepția unui amănunt.

— Care?

— Sper că nu v-ați gândit în mod serios să lăsați un tip ca Sagatwa „să evadeze”.

Malko rămase pe gânduri. Ceea ce îi spuse Frank Capistrano era de o claritate biblică. După ce informațiile vor fi „stoarse” de la Jean-Bosco Sagatwa, trebuia să-l lichideze

Capitolul XIII

— Nu va fi prea ușor, se apără Malko. Mai ales în prezența lui Helen.

— Nu o să vă denunțe, replică Frank. Nu vă înțeleg scrupulele. Doar ați citit actul acuzării: acest individ a planificat și a realizat în parte execuția a opt sute de mii de oameni. Dacă n-am trăi într-o lume nedreaptă, acest tip ar fi fost spânzurat demult. Nu trebuie să aveți niciun scrupul. În plus, în stare de libertate este o bombă cu întârziere. Închipuiți-vă că este prins și că vorbește...

Asta îl deranja pe american, mai mult poate decât crimele comise. Frank Capistrano nu era cu adevărat un „Human Rigths Freak”[25]. Era pur și simplu un apărător al rațiunii de stat. Simțind reticența agentului, îi spuse:

— Malko, știți că am pentru dumneavoastră mult respect și vă sunt prieten. În situația asta, dumneavoastră sunteți la fața locului, în mijlocul operațiunii, deci dumneavoastră trebuie să luați deciziile. Dacă este posibil să faceți acest schimb – informațiile de care noi avem atâta nevoie – contra evadării, go ahead! Dacă nu, puteți „demonta” totul. Dar eliminarea lui Sagatwa nu este negociabilă. Mai degrabă anulăm totul decât să-l lăsăm în stare de libertate. Nimeni nu vă va condamna.

Capcana se închisese prinzându-l pe Malko. Acesta știa foarte bine că Frank Capistrano mințea. Nu numai că își va face dușmani, dar se va afla și pe lista neagră. În lumea spionajului, era ca și în Mafia. Un ucigaș care refuza să execute un contract, devenea, la rândul lui, el însuși obiectul unui alt contract. Era aproape o greșeală profesională. Într-un mediu în care nu există nici sindicat, nici negocieri pentru a rezolva conflictele. Semnalul verde dat de Frank Capistrano, era de fapt sărutul morții.

— Am toată încrederea, îi spuse cu multă căldură în glas americanul. De acum înainte aveți în mână toate

---

[25] *Un susținător al drepturilor omului*

elementele. Chemați-mă „după”. Nu-mi place „suspense-ul”. Dumnezeu să vă aibă în pază și aveți grijă!

Malko privi computerul Inmarsat. Vorbiseră exact șapte minute. Cam puțin pentru o decizie de o asemenea importanță. Abia puse capacul pe aparat, că Mark Kroll veni spre el, zâmbindu-i larg:

— Trebuie să plec imediat. Îl anunță el. Mai este o mică formalitate. Veniți cu mine.

Intrară împreună în hotel, mergând direct în modesta cameră a safe-ului, aflată alături de toalete. Fiecare avea o cheie proprie.

Americanul luă din compartimentul său un plic enorm Kraft, i-l întinse lui Malko, împreună cu o foaie de hârtie.

— Iată cei o sută de mii de dolari. Semnați aici.

Malko puse o semnătură ilizibilă în partea de jos a unui document oarecare, unde era vorba despre cheltuieli pentru misiunile excepționale. Banii contribuabililor americani bine păziți...

Mulțumit, Mark Kroll împături hârtia și îi întinse mâna:

— Regret că nu pot cina cu dumneavoastră. Trebuie să prind zborul la Kilimanjaro Airport pentru Dar-Es-Salaam.

Se despărțiră în holul hotelului și agentul se îndreptă spre piscină. Era de admirat. Frank Capistrano era de-o eficacitate redutabilă, îi trimisese banii de care avea nevoie, îi explicase punctul lui de vedere și se retrăsese din problemă, tăindu-i lui Malko orice comunicare.

Mark Kroll ar fi putut cu siguranță să-i lase Inmarsat-ul „protejat” dar acest lucru nu era în instrucțiunile sale.

Malko își comandă o vodcă. Amară. Firește, planul său fusese aprobat, dar totuși cu o „ușoară” modificare: uciderea programată a lui Jean-Bosco Sagatwa. Degeaba îi dădea dreptate lui Capistrano, el nu putea să se transforme în asasin de la o zi la alta. Din nefericire, nu avea deloc de ales. Ducea un război secret, și în războaie nu se dezertează, indiferent de starea sufletească. Iar Frank Capistrano știa perfect acest lucru. Deci, nu-i mai rămânea decât să se obișnuiască cu ideea de a-l lichida pe Jean-Bosco Sagatwa. În plus, chiar în fața lui Helen, agentă

a serviciului MI 6.

*

* *

Dorobo se afla în același loc, la aceeași terasă de la Magezera Club. Malko, fără a pierde timp, îi întinse o sută de dolari. De când vorbise cu Capistrano, se gândise neîncetat la capcana în care se afla, fără a găsi soluția. Totul se petrecu, întocmai ca data precedentă.

Furgoneta „Glory to God” aștepta în fața Clubului. Agentul își puse roba avocatei și pătrunse fără probleme în închisoare. Jean-Bosco Sagatwa părea îngrijorat când îl întâlni pe Malko la vorbitor.

— Nu ați vorbit cu nimeni, nu-i așa? întrebă el, imediat.

— Bineînțeles că nu. De ce?

Ruandezul scutură din cap și mormăi:

— Nu știu. Am avut o percheziție în celulă, o inspecție, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Nemernicii mi-au luat banii. Mai aveți alții?

— Mai am, îl liniști Malko, dar înainte aș dori să vă pun o întrebare, domnule Sagatwa. Când vorbiți de evadare, unde vă gândiți să mergeți o dată ieșit din această închisoare?

Chipul ruandezului se lumină.

— Unde? În Kenya, bineînțeles!

— De ce în Kenya?

— Am un prieten bun acolo, care se află sub protecția președintelui Arap Moi: se numește Felicien Kabuga. Am telefonul lui. Nu trebuie să vă ocupați de mine, el va veni să mă ia din locul în care mă veți lăsa, bineînțeles.

— Se potrivește bine, aprobă Malko. De la ultima noastră întâlnire, m-am gândit și am conceput un plan care ar putea să vă ajute să vă recăpătați libertatea. Cu anumite condiții, bineînțeles.

Expuse ruandezului ideea sa de „safari” în Serengeti. Jean-Bosco Sagatwa nu-și mai încăpea în piele de bucurie

— Este foarte bine! zise el cu vocea șoptită. Prietenul meu Kabuga are o proprietate puțin mai la nord de frontieră, nu departe de Masai-Mara. După ce mă instalez,

pot aștepta liniștit ca lucrurile să se calmeze. Nimeni nu o să vină să mă caute acolo. Bănuiesc că nu veți mai reveni în Tanzania.

— În niciun caz. Altă întrebare: cum credeți că puteți ieși de aici? În acest sens, nu am niciun plan.

Ruandezul se întoarse nervos către cei doi soldați tanzanieni aflați de partea cealaltă a peretelui cu ferestre, apoi se aplecă către Malko.

— Am prevăzut totul, afirmă el. Mai întâi, trebuie să găsim o zi când Dorobo este de serviciu. Este ușor, pentru că știe cu o săptămână înainte. După aceea, voi cere o examinare medicală la Mont-Meru Hospital, în ziua în care sunteți gata. Este suficient să mă plâng de dureri de stomac. Tanzanienii se tem ca eu să nu fiu otrăvit.

— Aveți toată încrederea în acest Dorobo?

— Cu mine, câștigă bani și este foarte doritor să câștige și mai mult, zise cinic Sagatwa.

— Care este funcția sa în închisoare?

— Conduce siguranța internă.

„Un înger trecu și se îndepărtă cu un hohot de râs”.

— Ce va putea face?

— În mod normal, când merg la tribunal în furgoneta blindată care servește pentru transportul nostru, ne însoțesc doi gardieni tanzanieni, trimiși de către armată. Plus șoferul. Mi se pun cătușele când ies de aici și mi se scot la tribunal. Dorobo poate cere să-i înlocuiască pe cei doi gardieni. O face adesea, pentru că este plătit în plus. Este suficient să dăm câțiva șilingi gardienilor și nu vor protesta.

— Și șoferul?

Sagatwa surâse cu cruzime.

— Sunt două soluții: ori îl plătim ori îl lichidăm.

Malko își dădu seama că Sagatwa înclina mai mult pentru a doua soluție. Totuși planul lui nu era prea clar.

— Dacă înțeleg bine, zise Malko, ieșiți de aici cu Dorobo și cu un șofer plătit. În loc să mergeți la spital, ajungeți la aeroport. După aceea?

— Apoi decolăm în Kenya! completă ruandezul.

— Și Dorobo? Riscă să aibă probleme. Ca și șoferul.

Jean-Bosco surâse din nou cu șiretenie

— Nu. Șoferul va fi lovit sau omorât. Dacă-l lichidăm, economisim zece mii de dolari. Dorobo vine cu noi. Îi dăm cincizeci de mii de dolari. Nu vrea să negocieze mai jos de atât. Cu banii ăștia, o dată ajuns în Kenya își va putea crea propria afacere de transporturi. Este tot ce și-a dorit.

— Până aici sunt șaizeci de mii de dolari, numără Malko.

— Și eu? Voi avea mare nevoie de bani, acolo. Trebuie să-mi procur documente. Chiar și cu protecția președintelui Arap Moi, trebuie să mituiesc oamenii. Îmi trebuie patruzeci de mii de dolari.

Își frecă mâinile ca și cum și-ar fi trecut în revistă deja cheltuielile, privindu-l cu coada ochiului pe Malko. Simțea deja mirosul libertății și asta îi provoca o stare de agitație.

Era momentul ca Malko să pornească la un atac brutal și brusc. Adresă mai întâi un surâs liniștitor criminalului de război.

— Totul mi se pare perfect dacă sunteți sigur de Dorobo, zise el.

— Dorobo vrea bani, zise tăios Sagatwa. Chiar dacă ar lucra o sută de ani, nu va câștiga niciodată o sumă asemănătoare.

— Deci, vă însărcinați cu partea aceasta a operațiunii. Și, data viitoare când ne vom vedea, vă voi aduce banii. Veți plăti anticipat?

— Mă credeți imbecil? protestă ruandezul. Îi voi da zece mii de dolari lui Dorobo și o mie șoferului, chiar în dimineața plecării. Restul, când urcăm în avion. Aveți o armă?

— Îl veți ucide pe Dorobo? Întrebă agentul care începu să-l cunoască pe Sagatwa.

Acesta se prefăcu ofensat.

— Bineînțeles că nu! De altfel, am nevoie de el. Nu vorbesc bine swahili pentru a mă descurca în Kenya. Mă va ajuta în ultima parte a traseului. Numai că trebuie să fiu atent să nu mă lichideze – pentru a înșfăca toți banii…

Iată pe cineva care cunoștea sufletul uman. Jean-Bosco

tăcu, frecându-și mâinile grase una de alta și-l privi pe Malko insistent.

— De altfel, precizează el, dumneavoastră nu veți mai reveni aici, pentru că ar putea atrage atenția. Deja, de două ori este mult.

— Cum veți lua banii, atunci? Chiar și cei unsprezece mii de dolari?

— Aveți o sută de mii de dolari?

— Da, spuse Malko cu voce egală. În bancnote, în safe-ul hotelului...

Jean-Bosco Sagatwa dădu din cap aprobator.

— Este bine, murmură el. Îi veți da banii avocatei mele Renée Vernon. Ea va veni să mă vadă cu o seară înainte de evadare.

— Vreți să spuneți că Renée Vernon vă va fi complice? se miră Malko.

Sagatwa sări cu cruzime ca un adevărat crocodil.

— Nu mai poate refuza! Dacă refuză, o denunț pentru că v-a ajutat să mă vedeți. Nu riscă nimic, pentru că ea nu va veni în furgonetă. Nimeni nu o va vedea dându-mi banii.

— Bine. Acum nu mai rămâne decât să-mi dovediți contribuția dumneavoastră la acest acord.

Ruandezul își schimbă expresia ochilor, devenind deodată tensionat.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă voi da condițiile pe care le pun pentru a vă ajuta să evadați, continuă liniștit Malko. Doar nu vă închipuiți că voi face toate astea și vă voi cere „după”, ceea ce trebuie să-mi spuneți.

— Nu o să vi le spun înainte! țipă ruandezul crispat dintr-odată de furie.

— Iată cum vom proceda! zise imperturbabil Malko. Îmi veți povesti „înainte de a ieși din această închisoare”, geneza și execuția acestui atentat. Dându-mi destule amănunte pentru ca eu să pot aprecia adevărul spuselor dumneavoastră. De acum și până la „ieșirea” dumneavoastră îmi veți pregăti un document cu mai multe amănunte și conținând „numele” tuturor participanților.

Mi-l veți da în avion, semnat. Amintiți-vă că veți avea tot timpul cătușe.

Sagatwa îi aruncă o privire crudă și întunecată.

— Și dacă nu veți fi mulțumit, mă veți aduce înapoi la închisoare? zise el.

— Nu, făcu Malko. Veți sări din avion. Fără parașută. Din nefericire, nu există parașute la aceste avioane. Pentru a câștiga timp, vă avertizez: toate astea nu sunt negociabile. Sau începeți imediat să-mi povestiți pregătirea și execuția acestui atentat, sau nu mă veți mai vedea niciodată, având toate șansele să vă sfârșiți zilele aici sau în altă închisoare.

Jean-Bosco Sagatwa își crispă maxilarul.

Rămase tăcut aproape un minut, fixând masa de lemn: își ridică apoi capul și spuse:

— Dacă mă trădați, amenință el, mă voi răzbuna. Chiar dacă rămân în închisoare. Am prieteni în afara închisorii, cu care împart aceleași idei. Vă vor găsi și vă vor ucide.

— Eu doresc numai aceste garanții, precizează Malko. În plus, în prima parte a povestirii dumneavoastră, doresc „un nume”. Unul singur. Deci, ce ați hotărât?

Privirea agentului nu-l părăsi pe Jean-Bosco Sagatwa. Malko vedea că ruandezul înghițise momeala, cârligul și undița. Era amețit de ideea libertății. Perspectiva de a-și regăsi libertatea îl făcea să abandoneze orice prudență. Era ca un bărbat care dorește o femeie și nu se mai gândește decât la asta. Dar era un individ dificil, care i-ar fi dat de lucru. A-l ajuta să evadeze, era ca și cum s-ar fi închis în aceeași cameră cu o fiară care nu dorea decât să-l devoreze.

Ruandezul își privi ceasul și zise în șoaptă:

— Foarte bine, o să vă povestesc totul. Cu o condiție. Să organizăm totul acum. Dacă nu, nu vă spun nimic.

— De acord, zise Malko.

Ruandezul scoase o hârtie din buzunar.

— Duminică, Dorobo este de serviciu.

— Puteți cere să mergeți la spital duminica?

— Da. Ați putea să închiriați avionul pentru ziua aceea?

— Da, cred că da.

— Foarte bine. Trebuie deci ca Renée Vernon să vină să mă vadă vineri. Nu cred că este o problemă. O voi chema mâine. Dumneavoastră îi veți da unsprezece mii de dolari.

Era miercuri, ceea ce îi lăsa lui Malko timpul necesar pentru a se organiza. Dar părea încă un proiect incredibil.

— Admițând că planul „dumneavoastră" funcționează, spuse Malko, cum și unde vă voi întâlni?

— La răspântia drumului care duce la închisoare și la șoseaua spre aeroport. Să fiți acolo începând de la ora opt. Singurul lucru pe care nu-l pot garanta este ora exactă a transferului. Veți avea o mașină?

— Da.

— Bine, pentru că nu trebuie să păstrăm ambulanța.

Reflectă câteva momente și dădu din cap, satisfăcut.

— Cred că asta-i tot. Vă voi povesti acum tot ce știu despre atentatul din 6 aprilie 1994.

Capitolul XIV

Jean-Bosco Sagatwa își umezi buzele-i groase cu vârful limbii și se aplecă în față ca și cum s-ar fi temut că Malko nu va înțelege prea bine ceea ce urma să-i povestească.

— Totul a început la sfârșitul lui decembrie 1993, zise el. Grație acordurilor de la Arusha, semnate la 4 august 1993, guvernul președintelui Habyarimana de la Kigali a încheiat un armistițiu cu FPR-ul lui Paul Kagamé, care ocupa o parte din teritoriu, în nord. Kagamé lansase începând din 1990, așa cum știți, o mișcare de recucerire a Ruandei de către tuți, sprijinită de Uganda. După multiple întâmplări, intervenția ONU și a unor țări vecine, toată lumea a căzut de acord ca acest conflict să se termine printr-un acord politic ce includea împărțirea puterii, care în acel moment era deținută în întregime de hutu. Deci între tuți FPR și hutu. În cadrul acestui acord, șase sute de oameni ai APR-ului – care era armata tuți – au primit autorizația de a se instala în plin centru orașului Kigali, în incinta CND-ului.

— A Parlamentului? preciza Malko.

— Exact. MINUAR-ul – forța de interpunere a Națiunilor Unite – trebuia să vegheze ca între cele două părți să nu existe incidente și ca în oraș să nu fie folosite decât arme ușoare.

— Deci. Fără rachete sol-aer?

— Bineînțeles. În detașamentul APR-ului cantonat în CND existau oameni politici și militari cu grade înalte. Eu aveam numeroase misiuni de legătură între campusul Kanombe și CND. Aici l-am întâlnit pe colonelul Lizindé.

— Îl cunoșteați, deci?

— Bineînțeles. Făcusem școala militară împreună și eram din același oraș, Biumba. Ruanda este o țară foarte mică. La început raporturile noastre au fost destul de reci, apoi, am început să ne întâlnim la Cercul sportiv, unde stăteam împreună la o bere și ne-am împrietenit. El se îmbrăca în civil și eu veneam și-l luam de la CND.

— De ce făceați aceasta?

Jean-Bosco Sagatwa surâse șiret.

— Șefii mei voiau informații despre ceea ce se pregătea la CND. Ei știau că Lizindé este la curent cu multe lucruri, având în vedere rolul său. Și cred că și el avea instrucțiuni de la Kagamé să obțină informații despre FAR.

Vechea poveste: doi agenți care căutau să se „tamponeze” reciproc. În timpul războiului rece, se întâmpla același lucru la Berlin între germanii din est și cei din vest.

— Continuați, zise Malko.

— Încetul cu încetul am devenit prieteni, explică ruandezul. Situația era foarte încordată la Kigali: aveau loc nenumărate crime. Toată lumea se temea de ceea ce urma să se întâmple. Președintele Habyarimana tergiversa, nedorind să abandoneze puterea, dar Națiunile Unite îl presau să acționeze. Vorbeam adesea cu Lizindé despre asta. Dar Lizindé nu știa un fapt esențial în ceea ce mă privea. Că eu aparțineam grupului Akazu.

— Ce înseamnă de fapt? îl întrebă Malko.

— Un grup de oameni politici și militari care refuzau total să împartă puterea cu cei din etnia tuți. Noi preferam un război civil. Ne agățam de speranța că Habyarimana nu ar fi cedat presiunilor ONU. Dar spre sfârșitul lui martie, ne-a anunțat în cursul unei reuniuni secrete că este obligat să cedeze Națiunilor Unite și că la întoarcerea sa de la Dar-Es-Salaam, unde se întâlnea cu președinții din Burundi, Uganda, Zair și Tanzania, ar fi anunțat, începând cu 8 aprilie, instalarea autorității de tranziție ce cuprindea și reprezentanți tuți.

— Nu a fost făcut public?

— Nu, voia să aștepte până în ultimul moment, asigurându-și și sprijinul MINUAR. Dar noi, cei din grupul Akazu, am înțeles un lucru. Dacă nu făceam nimic, am fi pierdut puterea. Trebuia deci să-l eliminăm pe Habyarimana înainte de a-și anunța hotărârea.

— Nu puteați să-l lichidați prin intermediul oamenilor din Garda Prezidențială?

— Era jenant, mărturisi Jean-Bosco Sagatwa. Lumea

întreagă ne-ar fi pus la zid. Atunci eu am avut o idee.

Jean-Bosco Sagatwa tăcu, ca și cum ar fi ezitat să continue.

— Grăbiți-vă, spuse Malko, privindu-i pe gardieni, ne vor întrerupe în curând. Care a fost ideea dumneavoastră?

— Amintiți-vă că „nimeni”, în afară de o mână de conducători hutu, nu cunoșteau intențiile lui Habyarimana. Într-o seară, în care urma să-l întâlnesc pe Lizindé, am sosit „aparent” foarte tulburat. Am băut, și, „chipurile” lăsându-mă în voia băuturii i-am spus că tocmai aflasem o veste îngrozitoare: președintele Habyarimana, la întoarcerea sa de la Dar-Es-Salaam, urma să întrerupă procesul de reconciliere, vrând să masacreze în întregime etnia tuți-ruandezi, pentru a rezolva o dată pentru totdeauna acest conflict! I-am spus că sunt îngrozit, că, deși sunt hutu, aveam nenumărați prieteni tuți.

Malko își imagină scena.

— V-a crezut? întrebă el.

Jean-Bosco Sagatwa înclină încet capul.

— Da. Pentru mai multe motive. Mai întâi, toată lumea știa că cei mai extremiști dintre hutu pregăteau, de mai multe luni, genocidul contra etniei tuți. Postul de radio „O mie de coline” lansa îndemnuri la crime, sprijinit de articole din presă. Au existat mai multe incidente în acele momente. Chiar și MINUAR era la curent.

— Și cei din grupul tuți, nu făceau nimic?

— Nu puteau să facă nimic. FAR-ul era hutu, iar puterea înarmase milițiile anti-tuți. Pe cei din Interahamwe. Aceștia elaboraseră niște liste cu cei din etnia tuți, din fiecare sat. Incluzându-i și pe simpatizanții lor, hutu. În ceea ce privește APR-ul, nu era capabil din punct de vedere militar să se opună lichidării în masă a etniei tuți.

— Colonelul Lizindé, chiar nu cunoștea faptul că aparțineați grupului Akazu?

— Nu. Nu știa. El mă considera un hutu moderat: niciodată nu m-am manifestat altfel.

— Totuși, după actul de acuzare, spuse Malko, erați unul dintre organizatorii acestui genocid programat.

— Eu îi apăram pe ai mei, mormăi Sagatwa cârtitor, fără să-l privească.

Frank Capistrano avuse perfectă dreptate. Sagatwa nu merita nici măcar cordonul pentru a fi spânzurat. Malko trecu peste momentul de dezgust și întrebă:

— Și după aceea? Ce s-a întâmplat în seara aceea?

— Nimic. Ne-am despărțit. Era foarte tulburat. Știam că o să-i spună totul lui Paul Kagamé. Era exact ce doream. Am convenit să ne revedem a doua zi. Dar el a anulat întâlnirea. Am crezut că și-a dat seama. Dar el m-a chemat a treia zi, spunându-mi că trebuie să meargă la Mulindi, în nord. Acolo unde se afla Kagamé. Seara, când ne-am întâlnit, primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Trebuie să-l ucidem pe președintele Habyarimana!”

Sagatwa se opri din firul povestim. Malko putea să-și imagineze satisfacția acestuia. Să-ți lichidezi dușmanul prin intermediul altui dușman este visul absolut al oricărui manipulator.

— Ce ați făcut în acel moment? întrebă el.

Sagatwa schiță un zâmbet.

— Am discutat partea tehnică. Eu primisem instrucțiuni și știam în ce punct să-l aduc. Dar trebuia să procedez cu multă prudență. Deci, i-am spus că ne-am gândit că cel mai sigur era să doborâm avionul lui Habyarimana la întoarcerea de la Dar-Es-Salaam. Atunci i-am spus că noi nu avem nici rachete sol-aer, nici pe cineva capabil să le folosească.

— Era adevărat?

— Pe jumătate. Francezii ne livraseră cincisprezece Mistral, rachete foarte performante montate pe vehicule, dar noi nu aveam personal instruit să le folosească. În afară de asta, francezii ne supravegheau de sus. Eram sub o pază bună în campusul Kanombé. În orice caz, mi-a spus că o să se gândească la problemă, și că ne vom revedea peste două zile. Era 3 aprilie. Simțeam că mă crezuse. De altfel, postul de radio „O mie de coline”, îndemna tot timpul la moarte contra etniei tuți.

— Iar voi pregăteați moartea celui care trebuia să le dea

puterea!

Odată în plus Sagatwa nu răspunse, continuându-și povestirea ca și cum nu ar fi auzit:

— Peste două zile, am înțeles imediat că Lizindé vorbise cu șefii lui, desigur, cu Kagamé în persoană. Nimeni altul nu putea lua o astfel de hotărâre. M-a anunțat imediat că putea pune la dispoziția mea două rachete sol-aer SAM 16 și pe cei care le mânuiau. Putea să le aducă până la CND, dar de acolo trebuia să le iau eu în primire.

— V-ați hotărât asupra unui „modus operandi”?

— Nu. L-am făcut în seara aceea. Era relativ simplu. Rachetele trebuiau să țintească în timpul părții finale a zborului, chiar înainte de aeroport. Cunoșteam locurile amândoi și am căzut de acord că locul ideal era colina Masaka. Mai rămâneau două probleme de rezolvat. Mai întâi: transportul rachetelor și al comandoului ce trebuia să le mânuiască, iar după aceea, înlăturarea lor. Pentru primul punct elaborasem o schemă. M-am împrietenit cu un subofițer al contingentului bengali de la Minuar. Era de gardă în toate serile la CND. L-am căutat și l-am întrebat dacă putea să escorteze o ambulanță a CND-ului, chiar până la intrarea în campusul Kanombé.

— De ce aveați nevoie de el?

— Fără o escortă Minuar, riscam să fim arestați la baraj.

Malko îl urmărea cu atenția sporită. Era monstruos, dar și fascinant. Ruandezul continuă:

— Am pus totul la punct. Aveam un contact radio la Dar-Es-Salaam, care ne putea „anunța” plecarea avionului prezidențial. Lizindé a subliniat că era periculos să executăm această operație în timpul zilei. M-am gândit și eu dar nu am găsit o soluție. El mi-a furnizat-o în cea din urmă.

— Cum?

— Mi-a spus că se însărcina cu întârzierea plecării avionului de la Dar-Es-Salaam, până la căderea nopții. Deci, în stadiul ăsta, Kagamé era la curent cu tot. Ori, el era foarte legat de președintele Museveni al Ugandei, care participa la reuniunea de la Dar-Es-Salaam. Era foarte

ușor pentru acesta să prelungească discuțiile până înspre miezul nopții. Când ne-am despărțit, totul era pus la punct. Am vorbit cu trei persoane care erau la curent din partea mea și am început pregătirea acțiunilor care trebuiau să urmeze după dispariția lui Habyarimana.

Astfel spus, genocidul...

Unul dintre milițienii tanzanieni bătu în fereastra despărțitoare cu patul puștii. Jean-Bosco Sagatwa profită de moment.

— Mă atenționează să mă întorc în celulă, începu el

— Aveți încă multe să-mi povestiți, spuse sec Malko. Altfel...

Ruandezul nu insistă să se întoarcă în celulă.

— Bine, zise el. În data de 6 aprilie, m-am dus la CND pe la șase și jumătate. Se înserа. Am stabilit contactul cu subofițerul bengali de la Minuar. I-am dat ceva bani, nici nu mai știu cât. Câteva minute mai târziu, ambulanța a sosit la ieșire. Alături de șofer l-am recunoscut pe Lizindé în civil. Eu îi urmam într-un Jeep. Am traversat orașul prin bulevardul Umougonda și apoi pe șoseaua Kibungo, cea care mărginește aeroportul și campusul Kanombé. Fără nicio problemă, mașina de la Minuar ne-a deschis drumul. La răspântia care duce la campus, am oprit și le-am spus oamenilor de la Minuar că nu mai aveam nevoie de ei și am plecat spre oraș. Eu m-am urcat în ambulanță cu Lizindé și am reluat drumul spre Kibungo, iar după aceea drumul ce ducea spre colina Masaka. Am găsit un loc unde am parcat ambulanța. O fermă ocupată de francezi în timpul zilei. Seara nu mai era nimeni.

Sagatwa se întrerupse, întorcându-se către soldații tanzanieni.

— Continuați! insistă Malko.

Nevoit, Jean-Bosco reluă povestirea:

— Lizindé a coborât și a deschis ușile ambulanței pentru ca cei din comanda sa să poată ieși. Erau cinci. Dintre care doi trăgători, echipați fiecare cu câte o rachetă SAM – 16 și un conducător de tir. Aceștia au plecat în mijlocul pădurii din colină și eu am rămas singur cu Lizindé. Nu

credeam că va reuși. M-am gândit la unul dintre camarazii mei care se afla în avion… Șeful statului-major FAR al meu totodată și al Gărzii Prezidențiale. Dar nu puteam rata această ocazie.

— Ce oră era? întrebă Malko.

— Opt fără un sfert, aproximativ. Am așteptat în întuneric. Eram foarte nervos, știind că mai multe avioane trebuiau să aterizeze în același segment orar între care și un Hercules C 130 al armatei belgiene. Apoi, am auzit un zgomot ușor de reactor, în dreapta noastră. Am privit în sus și am văzut luminile de poziție ale avionului, destul de sus pe cer, care se pregătea de aterizare.

Totul s-a petrecut foarte repede. S-a auzit o explozie, apoi o secundă a mai durat și avionul a luat foc dispărând spre vest. Noi am auzit zgomotul când s-a sfărâmat. Puțin după aceea comandoul a revenit. Lăsaseră containerele rachetelor SAM-16 în locul respectiv. În mod normal, aceștia trebuiau să se urce în ambulanță și să plece spre CND. În acel moment, Lizindé mi-a spus că ei hotărâseră să aplice un alt plan. Numai șoferul ambulanței trebuia să plece cu mașina, iar ceilalți trebuiau să meargă spre partea de sud a colinei Masaka, spre Kisukino și Gikondo. Era o zonă cu o pădure deasă, cu zeci de poteci. Aceștia au plecat imediat. Înainte de a ne despărți, Lizindé mi-a strâns mâna și mi-a spus „Mulțumesc”.

— Au fost neîncrezători, remarcă Malko. Le-ați pregătit o capcană.

— Da, recunoscu Jean-Bosco Sagatwa. Câțiva dintre oamenii mei îi așteptau pe drumul spre Kibungo, în ideea de-ai intercepta și lichida. În felul acesta, responsabilitatea atentatului ar fi fost suportată de FPR. Ambulanța a fost interceptată, dar numai șoferul eră în ea. A fost ucis, bineînțeles, dar nu a servit la nimic. Ceilalți au putut să scape din cauza întunericului.

— Când a înțeles Lizindé că a fost înșelat?

— Nici măcar nu știu dacă a știut înainte de a muri, zise Sagatwa. Eram numai patru persoane care cunoșteau adevăratele intenții ale lui Habyarimana. Poate nici Paul

Kagamé nu a știut. Ironia sorții: Paul Kagamé, șeful etniei tuți l-a omorât pe apărătorul acestei etnii într-un loc ce aparținea etniei hutu și a declanșat un genocid abominabil, crezând astfel că-și salvează etnia!

Soldatul tanzanian bătu din nou la geamul despărțitor. Malko se aplecă spre interlocutorul lui

— Mai lipsește ceva! îi aminti el. Cine era șeful comando-ului?

— Un american, lăsă să-i scape Sagatwa. Se numea Walter Park.

Capitolul XV

Ușa culoarului ce ducea spre celulă se deschise chiar în momentul în care Malko dorea să-l întrebe pe Jean-Bosco cine era Walter Park.

Fără menajamente, cei doi soldați îl duseră pe Jean-Bosco în celula sa.

Incitat, Malko bătu la cealaltă ușă pe care Dorobo o deschise imediat. În timp ce se îndrepta spre furgonetă, pentru a se îmbrăca în civil, bombănea furios că nu mai avusese la dispoziție câteva secunde în plus pentru a vorbi cu el. Deci, Walter Park era american. Asta ar fi explicat atitudinea ciudată a CIA...

Dar cum îndrăznise CIA să comită un atentat atât de grav fără acordul lui Langley? Era de neimaginat ca directorul general din perioada aceea să fi dat aprobarea fără ca cei de la Casa-Albă să fie la curent. În plus, americanii nu aveau în momentul acela niciun contencios cu Habyarimana.

Cum se explicau toate astea?

Trebuia să mai aștepte patru zile pentru a le afla. După ce furgoneta „Glory to God” îl lăsă la hotel, luă un taxi spre TPI, hotărât să organizeze totul pentru evadarea lui Jean-Bosco Sagatwa. Nu voia să se gândească la ultima fază a operațiunii: eliminarea fizică a criminalului de război ruandez. Erau atâția de „dacă...” înainte de a ajunge la acest punct.

Helen îl întâmpină cu zâmbetu-i obișnuit.

— Pot să împrumut mașina dumneavoastră? o întrebă Malko.

Ea îi întinse cheile rapid.

— Eu trebuie să rămân aici până la ora șase. Mașina este în parcare, de partea cealaltă a bulevardului Simon.

— Mă duc la aeroport să aranjez lucrurile pentru weekendul nostru la Serengeti, îi explică Malko.

O jumătate de, oră mai târziu, se afla la biroul Lion Safaris, unde găsi același funcționar. Îi trebui aproape o

oră pentru a completa toate hârtiile și a plăti un aconto.

Când totul era aranjat pentru duminică dimineața, ora opt, cu un Beechcraft bimotor care transporta patru pasageri, Malko întrebă cu nepăsare:

— Credeți că pilotul ar putea să ne ducă deasupra parcului Masai-Mara?

— Da, probabil, va trebui să vorbiți cu el, îl sfătui funcționarul tanzanian.

— Poate vom lua masa chiar acolo, în căsuță, continuă Malko. Am văzut pe hartă că există o pistă de aterizare la Kikorok.

— Trebuie să aranjați cu pilotul, repetă funcționarul. În principiu, este interzis. Dar, dacă îi veți da ceva bani, totul va fi O.K.

Agentul ieși din birou, ușurat. Cu o sumă importantă de dolari va aranja problemele. La întoarcere îi spuse lui Helen cu un aer necăjit:

— Avionul nu va fi gata înainte de duminică dimineața.

— Nu-i nimic, spuse agenta MI6. Voi aranja cu un coleg tura de serviciu. Vom putea rămâne duminică și luni.

Malko rezolvă și această problemă. Hotărî apoi să verifice un alt punct al operațiunii.

— Cum sunt transportați prizonierii între închisoare și tribunal? o întrebă pe Helen.

— Într-o camionetă blindată, spuse ea. Ca cea utilizată pentru transportul fondurilor bănești. Aici, nu există decât una, iar când este în pană, tribunalul este ca paralizat. De obicei, staționează în curte, în spatele acestei clădiri.

— Mulțumesc, te-am întrebat din pură curiozitate.

După ce se despărți de ea, traversă culoarul ce ducea în spatele clădirii „Kilimandjaro” și dădu peste o curte mare unde erau parcate mai multe vehicule, toate având plăcuțele CD albastre. O furgonetă Mercedes albă era parcată mai departe. Malko se apropie. Însemnele ONU, în albastru și galben, erau scrise pe laturile și pe ușile mașinii. Parbrizul și geamurile mașinii păreau blindate dar pneurile erau normale. O singură intrare, în afara cabinei, o ușă dublă în spate. Era înmatriculată T 435 CD 45.

Reținându-i mental caracteristicile, se apropie de cei doi soldați tanzanieni care păzeau poarta ce dădea în Simon Bulevard.

— Sunt ziarist, le spuse el. Aceasta-i furgoneta care servește la transportul prizonierilor?

— Yes, Sir! spuse unul dintre militari, mândru de a fi intervievat. Este blindată, dar nu merge foarte repede.

— Mai are și o altă escortă?

Tanzanianul îl privi cu mirare.

— O escortă? Pentru ce? Este blindată și are doi soldați în interior. Când sunt mai mulți prizonieri se folosește în plus un jeep. Dar nu pot scăpa, pentru că au cătușe la mâini.

Încântat de informațiile date, soldatul se întoarse la postul său iar Malko se îndepărtă. Jean-Bosco Sagatwa nu mințise. Se întoarse la hotel în taxi. Până joi, nu avea mare lucru de făcut, în afară de a afla cine era acest Walter Park. Din nefericire, fără ajutorul Washington-ului sau al lui Langley, ceea ce era practic imposibil cu un telefon neprotejat, un alt mijloc de a descoperi nu exista, deocamdată.

*

* *

Malko termină de numărat unsprezece mii de dolari în bancnote de câte o sută, îi puse într-un plic pe care-l lipi cu scotch. Nu era prea gros.

Avea întâlnire cu Renée Vernon la ora șase. După ce vorbise cu ea la telefon dimineața. Traversă culoarul și bătu la ușă. Avocata îi deschise imediat și-l pofti înăuntru.

— Îl vedeți pe Jean-Bosco Sagatwa mâine dimineață? spuse Malko

— Da, în principiu.

Părea nervoasă și ezitantă.

— Ați putea să-i dați asta?

— Ce este?

— Bani. I-am promis în schimbul informațiilor pe care mi le-a dat. Mi-a spus că ați putea să-i duceți.

Puse plicul pe birou, iar Renée Vernon îl privi ca și cum

ar fi fost o cobră. Ridică ochii spre el.

— Știți prea bine că nu am cum să fac asta! Trebuia să găsiți alt mijloc.

Malko simți că pământul îi fuge de sub picioare. Fără bani, evadarea nu ar mai fi avut loc. Iar el nu ar mai fi aflat niciodată numele responsabililor atentatului din 6 aprilie.

— Ascultați-mă cu atenție, spuse el. Dumneavoastră nu ați avut nici dreptul de a-mi împrumuta roba de avocat și totuși ați făcut-o: chiar de două ori. Lucrul pe care vi-l cer este singurul și ultimul referitor la această afacere. După aceea, nu veți mai auzi vorbindu-se de mine.

— Bine, acceptă Renée cu părere de rău. Îi voi da mâine dimineață. Sper că-i va folosi cum trebuie.

Fraza îl nemulțumi pe Malko.

— Ce vreți să spuneți?

Renée Vernon îi aruncă o privire rapidă.

— Că toți prizonierii nu visează decât un lucru: să evadeze.

Malko zâmbi forțat.

— Chiar dacă suntem în Africa, acest plic nu conține atâția bani cât să se finanțeze o evadare.

Cei doi se despărțiră cu o strângere rece de mână și agentul se duse direct în camera sa. Această succesiune de obstacole pe care trebuia să le treacă devenea epuizantă pentru nervii săi. Mental, Malko recapitula fără încetare elementele jocului de puzzle: până în acest punct ele se îmbinau într-un mod satisfăcător. Mai rămânea unul, delicat de rezolvat: Helen. Malko se hotărâse să nu o ia cu el. Era prea riscant. Dar avea nevoie de mașina ei pentru a se duce la închisoare și apoi la aeroport. Trebuia să găsească un vicleșug pentru a-și petrece noaptea împreună și apoi să se întoarcă la hotel, duminică dimineață, sub un pretext oarecare, înainte de a veni s-o ia. Era neplăcut, dar posibil.

*

* *

Helen și Malko erau singurii clienți ai restaurantului „Mambo Café”. Ceea ce nu o deranja pe tânăra britanică

ce era în al nouălea cer. Nu-i spusese nimic, bineînțeles, despre planul de evadare. Ea își puse cu afecțiune mâna pe a lui.

— Dacă am merge direct la mine, ce spuneți? Nu am chef să dansez în seara asta. Este prea multă lume la „Cristal”.

— Foarte bine, zise Malko, care nu avea niciun chef să o întâlnească pe tumultuoasa Agathe.

Pentru a ajunge în Thami Hill, cartierul rezidențial unde locuia tânăra englezoaică, trecură prin Old Moshi Road, tăind apoi peste colină.

— Haideți să vă arăt unde locuiește Stephen Ngiga, îi propuse Helen. Cine știe când vă poate folosi.

De la „flirtul” său involuntar cu vulcanica Agathe, Malko uitase de existența acestui individ însărcinat să supravegheze din partea guvernului ruandez. Nu-i putea spune lui Helen că nu mai avea nicio importanță. Ziarista părăsi șoseaua pe care mai existau câteva bucăți de asfalt și trecu pe un drum plin de pietre, sinuos, care escalada colina înverzită, mărginită de vile înconjurate de ziduri înalte. Aici locuia „supraveghetorul” din Arusha. Nissan-ul sărea din groapă în groapă, zdruncinându-i ca pe niște saci de cartofi.

Helen greși de două ori manevrele și trebui să dea înapoi. Nu exista nicio indicație privind străzile sau ceva asemănător. În sfârșit, Helen îi arătă un zid înalt alb chiar în fața lor.

— Aici stă.

Farurile Nissan-ului luminară o altă mașină staționată în fața lor, de-a lungul zidului. Când se apropiară, fasciculul de lumină descoperi pentru câteva clipe interiorul vehiculului, un „4x4” închis la culoare. O femeie se afla la volan și un bărbat alături de ea. Pentru o fracțiune de secundă, Malko distinse fețele lor și pulsul i se ridică instantaneu.

O recunoscuse pe Agathe, ruandeza și bărbatul care se afla alături de ea era anchetatorul lui Renée Vernon, Emile Nubaha!

Concentrată asupra volanului, Helen părea că nu observase nimic. Cinci minute mai târziu, intrară în grădină. Helen se duse țintă în cameră și se strânse lângă Malko.

— În seara asta, suntem singuri în toată casa, îl anunță ea. Bruce este în oraș și Moko este la Cristal.

Era vizibil că femeia voia sa profite de liniștea casei. Malko simți gura tinerei strivindu-i-o pe a lui și mâinile ei începură să-l mângâie. Îl dezbrăcă și-l duse până la pat. Malko se aștepta ca ea să-i ceară să facă dragoste, dar Helen începu o partidă de sex oral cu o măiestrie desăvârșită. Se servea de limba ei cu o îndemânare neobișnuită, la o britanică bine educată. În timp ce Malko urca progresiv spre ceruri, Helen se întrerupse câteva momente și-i murmură:

— Moko mi-a explicat ce trebuie să fac! Așa își câștigă ea existența. Vă place?

— Și dumneavoastră ați putea să vi-o câștigați astfel! confirmă Malko, uimit de îndemânarea ei. Helen îi șopti la ureche:

— Aș dori să facem dragoste cât mai mult timp.

Apoi se ridică, merse la bucătărie și reveni cu o sticlă de Taittinger Comte de Champagne, recuperată cine știe de unde și două pahare.

— Vom sărbători weekendul, îl anunță ea. Deschide sticla!

*

* *

Cufundat într-o dulce euforie. Malko nu reușea totuși să-și șteargă din minte cele două chipuri luminate de farurile Nissan-ului. Ce făcea Emile Nubaha – un hutu – cu Agathe? Evident, având în vedere temperamentul vulcanic al ruandezei s-ar fi putut explica printr-o legătură între cei doi. Dar nu aveau aerul că sunt cufundați într-o conversație amoroasă. Această prietenie ar explica într-un fel insistența tinerei negrese de a-l face pe Malko să se confeseze. Căci Renée Vernon nu avea prea multe secrete față de tânărul ei amant...

Slavă Domnului, Renée nu credea în evadarea lui Sagatwa.

— Vă mai torn niște șampanie?

— Cu plăcere.

Helen îi umplu paharul și cum îi mai rămăsese puțină șampanie în sticlă o vărsă peste abdomenul gol al acestuia, care, luat prin surprindere, tresări.

— Așteaptă, spuse Helen, o să te usuc imediat.

Apoi printr-o mișcare plină de îndemânare, ca o felină începu să-l usuce cu limba întocmai ca o pisicuță ocrotitoare. Pentru Malko, bulele de șampanie contrastau delicios cu mângâierea caldă a lui Helen.

În inima Africii acest tip de felație sofisticată avea o latură insolită care-i mărea și mai mult plăcerea.

Helen continuă până aproape de final, apoi abandonându-l, se întinse pe spate, spunându-i:

— Să facem dragoste acum! Fă-mi tot ce dorești.

Malko o penetră cu o mișcare sigură ținându-i șoldurile înguste cu mâinile; în aceste momente încerca să-și alunge din minte decepția pe care urma să i-o provoace lui Helen în următoarele patruzeci și opt de ore.

Helen se comporta ca o femeie îndrăgostită, însoțindu-și fiecare mișcare de un suspin încântător. Cei doi mai făceau încă dragoste când auziră un zgomot venit dinspre grădină.

— Hoții!

Malko se smulse de lângă ea, ascultând cu atenție. Pentru moment nu se mai auzi niciun zgomot. Pe dibuite, agentul își căută pistolul Colt 45 pe care-l purta mereu seara, pus în haină. Fără să aprindă lumina, puse un glonț pe țeava, luă bricheta Zippo și spuse în șoaptă:

— Nu te mișca de aici. Mă duc să văd ce s-a întâmplat.

— Ai grijă! îi spuse Helen, sunt periculoși.

Nu se mai auzea nimic. Fără să aibă măcar timp să se îmbrace, Malko ieși pe culoar, cu pistolul într-o mână și cu bricheta în cealaltă. Traversă micuțul living și trase zăvorul care încuia ușa ce dădea spre grădină. Aprinse bricheta a cărei flacără puternică lumină la câțiva metri

distanță. Cu pistolul în cealaltă mână, făcu ocolul casei fără să vadă nimic suspect și ajunse până-n locul unde era parcat Nissan-ul.

În momentul următor, auzi un zgomot în dreptul gardului viu care separa gradina de șosea și zări vag o siluetă ascunsă în întuneric. Rămase nemișcat, îndreptându-și pistolul în acea direcție.

— Ieșiți de acolo, sau trag! strigă Malko.

Se pregătea să facă un pas când auzi foșnind ceva în spatele lui. Se întoarse total. Flacăra brichetei lumină fața Agathei, care țâșnise din spatele mașinii. Chipul ei nu mai avea nimic senzual; avea buza superioară strânsă într-un rictus sălbatic și ochii ieșiți din orbite. Învârtea un cuțit lung în mâna dreaptă. Malko lăsă bricheta din mână și îi apucă încheietura mâinii lui Agathe, îndreptând pistolul spre ea.

— Lăsați cuțitul! spuse el.

Fără să se sperie, Agathe îl lovi cu brațul stâng, iar agentul scoase un urlet prelung. Agathe îl lovise în organele genitale cu o forță incredibilă și îl strângea cu îndârjire.

Din cauza durerii, degetul lui se crispă involuntar pe trăgaciul pistolului. Glonțul țâșni la câțiva centimetri de ruandeză care făcu un salt înapoi dându-i drumul lui Malko din strânsoare.

Acesta, amețit, auzi vocea unui bărbat lansând un apel în swahili. Agathe se îndepărtă și imediat se auzi o împușcătură, venind dinspre gardul viu al grădinii. Glonțul pulverizează geamurile laterale ale Nissan-ului și-l rată pe Malko. Îndoit de mijloc din cauza durerilor atroce și cu picioarele slăbite, căzu în spatele mașinii.

Agathe se pierdu în întuneric. Apoi Malko auzi pași pe pietrișul aleii și zgomotul unei mașini care demară. Helen țâșni din casă și strigă îngrozită:

— Malko! Unde sunteți? Să chem poliția?

Ridicându-se, începu să vomite și ajunse cu greu în casă. Se prăbuși într-un fotoliu, crispat de durere și murmură:

— Era Agathe împreună cu un bărbat pe care nu l-am

văzut.

Adversarii lui nu prevăzuseră că putea fi înarmat. Acesta suferea îngrozitor din cauza durerilor; broboane reci de transpirație îi apărură pe frunte.

Lăsă pistolul din mână. Helen se repezi în bucătărie și aduse o sticlă de coniac Otard XO și-i turnă un pahar plin.

— Beți! îi ordonă ea.

Malko se supuse. Coniacul îi făcu bine iar mintea lui începu să judece cu febrilitate. Ce însemna acest atac? Agathe și-a dovedit adevărata identitate. O tigroaică. Malko nu vedea decât o explicație: faptul că o surprinsese în compania anchetatorului hutu al lui Renée Vernon, care era un presupus dușman de moarte al etniei tuți și de asemenea, amantul avocatei Renée Vernon căruia probabil aceasta i se destăinuia în pat, după o tradiție milenară. Și astfel, șeful Agathei, datorită indiscrețiilor avocatei canadience, bănuia proiectul de evadare... Concluzia era clară: ruandezii îl considerau pe Malko un dușman.

Helen se aplecă cu tandrețe asupra lui.

— Te simți mai bine?

— Da. Dar m-a lovit îngrozitor.

— Veniți să vă așezați în pat.

Malko o urmă până-n cameră unde se întinse.

— Helen, îi spuse el, ați putea căuta afară bricheta mea? A căzut în timpul luptei și țin foarte mult să o găsesc.

— Mă duc! spuse ea. Am să iau o lanternă.

După câteva minute femeia se întoarse cu bricheta. Agentul își recuperase bricheta Zippo – atât de dragă lui.

— Păcat că seara noastră s-a terminat așa. Remarcă el cu amărăciune. Ați fost minunată.

Helen surâse timid.

— Înainte, nu aș fi îndrăznit să fac ceea ce am încercat cu dumneavoastră! Moko mi-a dat niște sfaturi. V-a plăcut?

— Mult, afirmă Malko.

— Vreți să chem poliția? Pentru că ați recunoscut-o pe Agathe cea care v-a atacat.

— La ce bun! Nu au fost martori. Și nu aș dori să atrag atenția autorităților tanzaniene.

— Vă voi însoți la hotel, nu vreau să plecați singur nu se știe niciodată.

*

* *

Epuizat de noaptea furtunoasă pe care o petrecuse, Malko dormi până târziu. Era vineri și o aștepta pe Renée Vernon să vină de la închisoare pentru a o întreba câteva lucruri, dar mai ales, s-o prevină. Din cinci în cinci minute o suna în cameră, dar fără succes.

Descurajat și flămând, se hotărî să coboare la braserie pentru a mânca ceva. Tocmai intra în hol când se ciocni de avocată care își făcu apariția flancată de „anchetatorul" ei hutu. Malko se duse direct la ea.

— Doamnă Vernon, pot să vă vorbesc o secundă? Singură!

Tânărul hutu privea în altă parte. Înainte chiar ca Renée să-i răspundă, negrul se îndreptă spre bar. Cu un ton agresiv, Renée Vernon îi lansă lui Malko în șoaptă:

— Vreți să știți dacă i-am dat banii? Da, i-am dat și vă rog să nu mă mai întrebați nimic.

— Mulțumesc, zise Malko, ușurat: dar mai este ceva. Azi noapte am fost victima unui incident straniu.

O duse în local și îi relată atacul în care fusese victimă.

— Știați că anchetatorul dumneavoastră o cunoaște pe Agathe?

— Nu. Sunt uimită. Deși este pe jumătate tuți, el spune că nu-i iubește pe aceștia. Îl apără mereu pe Sagatwa. O să-l întreb…

— Așteptați! Cred că vă ofensez, dar îmi dau seama care sunt relațiile dumneavoastră cu el.

— Cum?

Avocata îl privea, vizibil stânjenită. Malko atinsese un punct sensibil.

— Este amantul dumneavoastră. Este dreptul dumneavoastră. I-ați vorbit despre vizitele mele la Sagatwa?

Renée Vernon era descompusă la față. Îi trebuiră mai multe momente până să răspundă cu o voce stinsă:

— Nu, nu, vă jur… Nu i-am spus nimic. În rest…

— În rest, este problema dumneavoastră, spuse Malko. Ne vedem mai târziu!

Agentul încercă să se convingă că faptul de a fi descoperit trădarea anchetatorului hutu, „cârtița” celor din grupul tuți, era un motiv suficient ca aceștia să fi încercat să-l lichideze. Cu condiția ca Renée Vernon să-i fi spus adevărul! Dacă nu, reprezentantul grupului tuți Emile Ngiga risca să pună în mișcare autoritățile tanzaniene și să împiedice astfel evadarea lui Jean-Bosco Sagatwa.

De acum, era convins că Sagatwa deținea cheia misterului acestui atentat din 6 aprilie 1994. Totul se potrivea în ceea ce-i povestise. În stadiul la care ajunsese cu firul povestirii mai lipsea un element principal. Cine erau trăgătorii rachetelor Sam-16 și care era indicația dată de CIA, dacă aceasta exista într-adevăr. Malko mai avea de așteptat o zi și jumătate pentru a afla.

Își spuse că nu risca nimic dacă ar fi întrebat-o pe Agathe de ce încercase să-l omoare.

Avusese timp, probabil, să-și construiască o poveste plauzibilă, iar el ar fi aflat poate și alte lucruri la fel de interesante.

*

* *

Ușa biroului Agathei era deschisă, dar ea nu era prezentă. Fusese înlocuită de o negresă cu dinții din față puțin ieșiți în afară și care îi adresă un zâmbet de canibal.

— Cu ce vă pot ajuta? Îl căutați pe domnul Ngiga?

— Nu, pe asistenta lui, Agathe.

— Ah, Agathe! Nu este aici! A plecat în Ruanda azi-dimineață. Aveți ceva personal să-i comunicați?

— Nu, nu, afirmă Malko bătând în retragere. Voi reveni.

Grupul tuți făcuse „curățenie”, înlăturând-o pe Agathe, care era legătura lor. Pe de o parte asta îl liniștea pe Malko. Fără să vrea, descoperise ceva compromițător și au vrut să-l facă să tacă. Incidentul era reglat. Acum nu-i mai rămânea decât să numere orele până duminică dimineața. Cu această ultimă problemă de rezolvat. Cum să procedeze

față de Helen?

Așezase într-un colț îndepărtat al minții „adevărata” problemă, cea a lichidării lui Jean-Bosco Sagatwa. Care nu putea fi efectuată decât în parcul Masai-Mara. Precum o persoană care-și ascunde sieși o maladie mortală, Malko reușea să nu se gândească la acest aspect, știind totodată că realitatea îl va pune rapid în fața faptului.

Era, de acum, o chestiune de ore.

*

* *

Malko se trezise la cinci dimineața, oră la care răsărea soarele. Întins pe pat, o privea pe Helen care dormea cu spatele la el. Cu o seară în urmă, sâmbătă, luaseră masa la Redd’s, dansaseră la Cristal apoi se întorseseră în vila englezoaicei. Aceasta era din ce în ce mai îndrăgostită și nu bănuia absolut nimic. Malko pândise cu îngrijorare vreo reacție a tanzanienilor privindu-l pe Sagatwa. Dar nu se întâmplase nimic. Renée Vernon spusese adevărul: nu se destăinuise amantului ei, hutu.

Cu o senzație stranie în stomac, agentul privea acele ceasului său Breitling, încercând să-și limpezească mintea. Helen se mișcă, deschise ochii și veni lângă el să se cuibărească.

— Mă duc să fac cafeaua, spuse ea.

— Bine, spuse Malko, după aceea mă voi duce la hotel să iau banii din safe și vin să te iau.

— Oh, nu-i nicio problemă! Vin cu dumneavoastră. În cinci minute sunt gata.

Tânăra sări din pat și zbură spre baie. Pentru o secundă, Malko se gândi s-o șteargă englezește… Dacă Helen mergea cu el, totul devenea mai complicat.

Aceasta apăru, proaspătă și încântătoare, cu părul blond mai buclat ca de obicei. Luă un aparat de fotografiat, ochelari de soare și se întoarse către el.

— Mergem?

În acel moment, ziarista își dădu seama că se întâmpla ceva. Ea văzu un moment de panică în ochii lui.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu vocea tensionată.

— V-am mințit, spuse pur și simplu Malko.

— Nu vom pleca?

— Ba da. Dar nu este un weekend de îndrăgostiți.

Îl ascultă fără să-l întrerupă, cu ochii plecați. Nu clipi nici măcar în momentul în care Malko îi dezvălui soarta finală a lui Jean-Bosco Sagatwa. Apoi, ea respiră adânc și întrebă:

— Preferați să mergeți singur?

— Ar fi mai bine.

— Nu veți mai reveni aici.

— Nu, cred că nu.

— Atunci, aș dori să vin cu dumneavoastră. Orice s-ar întâmpla. Bineînțeles, dacă doriți...

Malko cântări cele două variante: pro și contra. Helen era majoră, el nu-i ascunsese nimic din planurile sale. Ea risca numai să devină martora unei crime și complice la evadarea unui criminal de război. Dar Frank Capistrano îi dăduse acceptul pentru ea.

Ghicindu-i gândurile, tânăra îi spuse pe un ton ușor:

— M-am cam săturat de Arusha. Voi spune „Casei” mele că am hotărât să vă urmez în acțiunea dumneavoastră pentru a cunoaște desfășurarea totală a operațiunii. Să mergem.

*

* *

În sfârșit, Malko se hotărî să aștepte în fața barului Magezera Club. De aici, putea supraveghea drumul care venea dinspre oraș și ar fi putut urmări furgoneta care-l transporta pe Jean-Bosco Sagatwa la spital..

Nu se zărea niciun câine, cerul era senin și destul de răcoare. Își privi ceasul Crosswind.

Opt și douăzeci de minute.

Niciun semn de viață, de nicăieri, în afara ciripitului păsărelelor. Lângă el. Helen, total nemișcată. Deodată, zări o furgonetă albă care sălta pe drumul stricat. Când vehiculul se apropie, Malko recunoscu furgoneta albă a ONU care se folosea pentru transportul deținuților.

Ajunsă în fața închisorii, pătrunse în curte și apoi

dispăru.

Dacă totul se desfășura conform planului, în câteva minute, evadarea lui Jean-Bosco Sagatwa ar fi început. Agentul avea gura uscată. Mașinal, mângâie pistolul strecurat la centură. Ar fi dat oricât să fie mai bătrân cu câteva ore...

Ea își aprinse o țigară. El trecea în revistă, mental, etapele care urmau.

— Iese din închisoare! îl anunță Helen.

Furgoneta tocmai părăsea închisoarea și se îndepărta pe drumul deteriorat. Malko porni mașina. În zece minute, l-ar fi recuperat pe Jean-Bosco Sagatwa și bineînțeles informațiile pe care i le datora.

Dacă totul se petrecea conform celor stabilite.

Capitolul XVI

Malko demară, lăsând o distanță de vreo două sute de metri între el și furgonetă.

Camionul alb se zdruncina pe drumul aproape distrus. Un câmp mare de porumb se întindea în dreapta sa; mașina Nissan înainta destul de greu. Drumul avea niște gropi atât de adânci încât Nissan-ul rădea pământul. Doi kilometri mai departe, începea drumul spre Dodomo. Chiar în acel loc, Malko urma să facă transferul lui Jean-Bosco Sagatwa.

Explozia asurzitoare, îl luă pe Malko prin surprindere. Furgoneta albă din fața lor se transformă într-o secundă într-o vâlvătaie de foc.

Timpanele încă îi mai vibrau, când cea de a doua explozie se produse, identică cu prima.

Furgoneta care mai continuă să meargă câțiva metri se opri definitiv, împrăștiind resturi în toate direcțiile într-un nor gros de fum ce însoțea flăcările înalte ale incendiului.

Nissan-ul fu zguduit de unda de șoc. Malko pusese instinctiv frână.

— Dumnezeule! făcu Helen cu vocea stinsă. Ce s-a întâmplat?

Din furgonetă nu mai rămăseseră decât bucăți de tablă arsă. Coloana de flăcări și fumul negru se înălțau la câțiva zeci de metri. Niciunul dintre cei care fuseseră înăuntrul mașinii nu ar fi putut scăpa.

— RPG7! comentă Malko cu o voce abia auzită. Le-au tras din câmpul de porumb.

Cei care comiseseră atentatul se ascundeau în lan și nimic nu-i împiedica să facă din Nissan cea de a doua țintă. Agentul își smulse pistolul de la centură și-l armă, încercând să pătrundă cu privirea dincolo de perdeaua opacă a plantelor înalte de porumb. Din nefericire, nu se vedea nici la câțiva metri.

Ghemuiți, Helen și Malko rămaseră la pândă, atenți la cel mai mic zgomot. Câteva momente mai târziu se

declanșă o sirenă puternică din zona închisorii. Perdeaua de fum se zărea de departe.

— Credeam că furgoneta era blindată, murmură Helen, șocată.

— Acest gen de blindaj nu rezistă la o rachetă antitanc, îi explică Malko. Este o armă teribilă a cărei explozie generează o temperatură de 2000^0 C.

Jean-Bosco Sagatwa și prețioasele sale destăinuiri fuseseră transformate în praf și pulbere ca și complicele său Dorobo, alături de șoferul mașinii.

Ruandezul evadase, într-adevăr, dar într-o manieră neașteptată și într-un cu totul „alt loc”.

Niște zgomote de claxon isterice, îi făcură să întoarcă capul. Două camionete înțesate cu soldați soseau de la închisoare. Malko își băgă liniștit pistolul la centură și parcă mașina în câmpul de porumb. Soldații, foarte agitați, nu-i întrebară nimic, înconjurând furgoneta în flăcări și risipindu-se prin câmpul de porumb.

Agentul trebui să facă calea întoarsă, apropiindu-se de zona închisorii. Alți soldați la fel de agitați erau împrăștiați peste tot și îl opriră pe Malko aflat la volanul Nissan-ului, în dreptul primului baraj improvizat. Acesta le spuse că urmau să meargă la aeroport și se rătăciseră pe drum. Unul dintre soldați îi arătă un drum care ducea direct la aeroport.

— Ce facem? întrebă Helen.

Malko se gândi la ambele variante pro și contra. După dispariția lui Jean-Bosco Sagatwa nu mai avea nimic de făcut la Arusha.

Atentatul a cărei victimă fusese ruandezul avea o semnătură: guvernul de la Kigali. O singură necunoscută mai era: această crimă era programată și oricum urma să aibă loc sau Sagatwa fusese ucis pentru a fi împiedicat să îi facă destăinuiri?

El credea în ultima ipoteză. Într-adevăr, transportul ruandezului nu fusese prevăzut. Ori, un atentat se pregătește din timp cu toate elementele care-l compun. Deci exista posibilitatea ca Renée Vernon să-i fi spus ceva

amantului ei, Emile Nubaha, trădătorul hutu care se afla în solda grupului tuți, permițându-le acestora să pregătească atacul furgonetei.

Autorii care-și pregătiseră, în mod sigur, fuga, erau greu de găsit.

— Iată ce vă propun, răspunse Malko. Plecăm la Serengeti. Așa cum prevăzusem. Dar înainte, voi trece pe la hotel să-mi iau lucrurile. Nu voi mai reveni la Arusha. Mă voi duce direct la Nairobi cu Beechcraft-ul care vă va lăsa aici, la întoarcere.

— Formidabil, spuse Helen.

— În felul acesta, în cazul improbabil în care poliția tanzaniană ar afla de închirierea avionului, nu ar putea face legătura cu tentativa de evadare, în cazul în care cineva din cadrul închisorii ar fi fost la curent cu cele întâmplate.

Sosit în fața biroului Regional Airlines, Malko plecă spre oraș. Pe partea sa dreaptă un nor de fum semnala locul atentatului. Singurul aspect pozitiv al atentatului era că-l scutise pe Malko să se transforme într-un executant.. Dar ceea ce obținuse la Arusha era prea puțin: un singur nume, fără dovezi. Helen îi puse mâna pe braț și îi surâse ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Este frustrant.

Malko înălță din umeri.

— Asta-i viața.

*

* *

Micul avion Beechcraft porni motoarele și se înălță de pe pista Wilsun Airport, de unde agentul decolase cu zece zile în urmă din Kenya cu destinația Arusha. Își agită brațul în direcția avionului fără s-o mai poată zări pe Helen, care, firește, era lipită de hublou. În orice caz, cei doi petrecuseră două zile în Serengeti privind animalele, făcând dragoste și bând șampanie Taittinger Comte de Champagne de câte ori găsiseră câte-o sticlă. Helen adora șampania franțuzească. Grație mobilului ei, avuseseră știri de la Arusha. Moartea brutală a lui Jean-Bosco Sagatwa

făcuse valuri, declanșând o cascadă de declarații din toate părțile. Nici urmă de comando-ul care trăsese cele două rachete. Din cei ce fuseseră ocupanții furgonetei nu se mai putuse identifica nimic, cu atât mai puțin din dolarii transformați în cenușă. Astfel încât nimeni nu-și imaginase că Jean-Bosco Sagatwa era pe punctul de a evada în momentul atentatului.

Toată lumea acuzase guvernul de la Kigali, care nega cu înverșunare, deplângând chiar întreruperea procesului. Bineînțeles, nimeni nu-i credea pe ruandezi. În semn de dezaprobare, guvernul tanzanian ceruse chemarea lui Stephen Ngiga de la Kigali, unde acesta plecase imediat.

În câteva săptămâni totul va fi uitat: mai rămâneau vreo patruzeci de „asasini” hutu care trebuiau să fie judecați. În ceea ce privea ONU, acesta comandase de urgență o nouă furgoneta celulară, blindată. În așteptarea ei, prizonierii erau transferați cu ajutorul a două convoaie militare, ceea ce încetinea mersul procesului...

Malko se instală în primul taxi care-l conduse până la Grand Regency, pentru șapte șilingi. Peste puțin timp. Urma să afle cine era Walter Park, asta în cazul în care Jean-Bosco Sagatwa nu-l mințise.

*

* *

Pe bună dreptate, Mark Spencer nu-l primi pe Malko cu brațele larg deschise. Se mulțumi cu o strângere puternică a mâinii, gata să i-o smulgă din umăr.

— *Welcome back*[26] – spuse el cu multă căldură în glas. Sejurul dumneavoastră a fost rodnic?

— Mai puțin decât aș fi dorit, suspină Malko. Individul cu care eram în negocieri pentru a obține informații – Jean-Bosco Sagatwa, a fost asasinat.

— Da, am aflat, spuse americanul. O moarte îngrozitor de brutală.

Agentului i se păru că șeful stației CIA manifesta o discretă ușurare, dar poate se înșela. Malko zări ușa biroului Priscillei Clearwater larg deschisă și-l întrebă:

[26] *Bine ați revenit!*

— Asistenta dumneavoastră lipsește?

— Este plecată la Mombasa pentru câteva zile. A fost foarte șocată de atacul ale căror victime ați fost amândoi, cu câtva timp în urmă. Cu ce pot să vă ajut, astăzi?

— Doresc să fac un raport, domnului Frank Capistrano. Aș vrea să folosesc una din liniile „protejate” de care dispuneți.

— Nicio problemă.

Mark Spencer ridică receptorul și formă un număr din patru cifre.

— Tom, zise el. Vreți să veniți în biroul meu?

Cinci minute mai târziu, un roșcovan cu ochelari apăru și Mark Spencer i-l prezentă lui Malko.

— Tom Hawk, responsabilul nostru cu cifrele. Vă va conduce în „safe-room” de unde veți putea suna la Casa-Albă. Ne vedem mai târziu.

Îl urmă pe Tom Hawk într-o cameră fără ferestre, foarte climatizată, unde se afla întreg dispozitivul de comunicare al Ambasadei. Specialistul efectuă câteva manipulări și-l instală pe Malko în fața unui telefon cu aspect foarte banal.

— Așteptați câteva minute, îi ceru el, îl voi chema pe omologul meu de la Casa-Albă pentru a stabili circuitul. Vă vor chema ei.

Rămas singur Malko privi telefonul, întrebându-se dacă CIA ar îndrăzni să-i asculte pe cei de la Casa-Albă.

Peste trei minute, telefonul sună. Vocea răgușită a lui Frank Capistrano îi păru încântătoare.

— Ce se întâmplă în nenorocita aia de țară? întrebă fără preambul consilierul special al Casei-Albe. „Clientul” dumneavoastră a avut probleme?

— O problemă definitivă, confirmă Malko, care ne-a făcut să economisim optzeci și nouă de mii de dolari, dar care se dovedește a fi supărătoare.

Frank Capistrano mai aruncă în conversație câteva interjecții, dar când agentul pronunță numele lui Walter Park, acesta rămase tăcut câteva momente înainte de a mărturisi.

— Acest nume nu-mi spune absolut nimic. Dar poate, nu este cel adevărat.

— Posibil, recunoscu Malko, dar este tot ce am obținut. Nici nu știu sigur dacă este american. Sau dacă există..

— O.K. Voi verifica și te voi chema, pe aceeași linie, peste trei ore.

*

* *

Personalul Ambasadei se pregătea de plecare când Malko reveni pentru întâlnirea sa telefonică. Nici măcar nu mai trecu pe la Mark Spencer care era ocupat și lăsase instrucțiuni. Specialistul îl conduse direct la „safe-room". Inima începu să-i bată cu putere. Dacă Sagatwa își bătuse joc de el, era o pată pe blazonul său profesional. Malko tresări când telefonul sună.

— Vreți vestea cea bună sau vestea cea proastă? îl întrebă Frank Capistrano cu brumă de ironie în voce.

— Începeți cu cea bună, spuse Malko.

— Există într-adevăr un tip Walter Park. A lucrat în cadrul „Companiei" la birourile din Africa și în mai multe stații de emisie ale CIA pe acest continent. Până în 1998 când a ieșit la pensie anticipat, după ultima sa acțiune.

— Unde?

— La Kampala. Acolo unde lucra. Armata ugandeză i-a semnat imediat un contract pentru un post de consilier militar. Bineînțeles, cu aprobarea lui Langley. Îi învăța să folosească armele pe care noi le dădeam lor în lupta contra sudanezilor. Contractul lui era reînnoit în fiecare an. De asemenea făcea legătura cu misiunea noastră militară din Kampala pentru a-i sprijini în relațiile lor cu ugandezii.

— Deci, lucra încă pentru CIA, sublinie Malko.

— *On and off*[27].

— Soția lui a murit în 1992, de cancer. Atunci, el a avut un șoc și nu a mai încheiat contractul cu armata ugandeză. În acea perioadă, unul dintre foștii colegi de școală i-a propus să se ocupe de un garaj Ford, la Kigali. A plecat, deci, să locuiască la Kigali.

[27] *Din când în când.*

— Avea legături cu stația locală CIA?

— Am aflat de câteva vizite, dar erau mai degrabă „relații publice”. Se știa că fusese un agent al CIA și din când în când i se cereau sfaturi.

— Nu mai avea legături cu Uganda?

— Ba da, recunoscu Frank Capistrano. Când era consilier al armatei ugandeze, era foarte apropiat de Paul Kagamé. Chiar Walter Park l-a ajutat să obțină un stagiu de formare la Fort Lavenworth, în 1990. De asemenea și-a păstrat diverși prieteni în Uganda unde se ducea frecvent. Îi plăcea foarte mult să privească gorilele în parcul Kabarega.

— Nu privea decât gorilele? se miră Malko.

— Nu. Bineînțeles, își revedea și foștii colegi din armata ugandeză. Era normal.

În esență, un american liniștit, își spuse agentul care ardea de nerăbdare să pună „adevărata” întrebare.

— Unde se afla Walter Park în perioada atentatului contra lui Habyarimana?

— La Kigali.

— Ce făcea acolo?

— Nimic special. Își continua afacerile, cu greutate, este adevărat, pentru că merg rău acolo.

— Nu avea nicio activitate clandestină?

— Nu am găsit nimic în arhivele stației, din epoca aceea, dar anumite documente au fost arse. Ar trebui făcută o adevărată anchetă internă și nu am avut timp. De atunci, s-au succedat trei directori generali la conducerea CIA. Este greu. Aparent, după mărturia unui fost membru al CIA – cu care am vorbit – Walter Parker ducea o viață liniștită, ieșind puțin, cel mai adesea singur.

— Credeți că a participat la pregătirea acestui atentat? După Jean-Bosco Sagatwa, se afla la locul atentatului, fiind cel care conducea operațiunile.

— Este posibil, recunoscu americanul. Dar nu avem niciun element concret pentru a confirma acest lucru. Și nu văd de ce ar fi făcut-o. Asta-i tot ce pot să vă spun pentru moment. În fapt. Walter Park avea o reputație

excelentă în cadrul CIA. Un om calm, conștiincios, care adora Africa.

— Așteptați, spuse Malko. Unde se află în prezent?

— La Kigali.

— Cea mai bună soluție ar fi să merg să-l văd și să-i pun câteva întrebări. Chiar dacă neagă... Știți unde-l pot găsi?

— La șase picioare, sub pământ. A murit în 1997.

Capitolul XVII

— A murit! repetă Malko, năucit și furios.

— Cât se poate „de” mort, confirmă Frank Capistrano. Jean-Bosco Sagatwa nu risca nimic dându-vă numele lui. Chiar dacă era sau nu implicat în atentat.

Cu titlul postum, „asasinul” ruandez Sagatwa putea chiar să râdă de supărarea lui Malko. Acestuia nu-i venea să creadă cele auzite.

— Cum ați aflat toate aceste lucruri?

— Prin consulatul Ambasadei noastre din Kigali, pur și simplu. Acolo era înregistrat și l-au șters de pe liste, după deces.

— De ce a murit?

— De moarte naturală. Nu aveam amănunte despre moartea lui și ar fi fost greu să le obțin rapid – altfel personalul Ambasadei s-a schimbat de mai multe ori de atunci.

— Unde este îngropat?

— Nu se știe. Poate, corpul i-a fost expatriat în Statele Unite, cum se întâmplă adesea.

— Deci, ancheta mea s-a terminat, spuse Malko.

Se așternu un moment lung de liniște, întrerupt de către consilierul special al Casei-Albe.

— Asta depinde de dumneavoastră, spuse în sfârșit Frank Capistrano. Poate erau adevărate revelațiile lui Sagatwa. El a vorbit de un comando de cinci oameni. Chiar dacă Walter Park a murit, mai rămân ceilalți patru.

— Dacă sunt hutu, remarcă Malko, sunt puține șanse să-i găsesc. Deși, dacă i-aș căuta în Zair, unde au fugit toți, cine știe...

— Dacă Walter Park a fost antrenat în această afacere, spuse Frank Capistrano, cred că sunt mai degrabă din etnia tuți. Dar nu vreau să vă împing să mergeți la Kigali. Aparent, guvernul lui Paul Kagamé este la curent cu ancheta dumneavoastră. Au încercat deja să vă „înfunde” la Nairobi și la Arusha. Dacă vă duceți să-i înfruntați pe

teritoriul lor, riscați să devină „într-adevăr” răi. Acolo veți fi un „sitting Duck”.

— Stația de emisie din Kigali mă poate sprijini?

— M-am gândit. Dar sunt toți noi și nu cunosc prea mult despre țară. Dar pot să le cer o asistență „tehnică” precizându-le că sunteți într-o misiune de evaluare pentru Casa-Albă, în scopul de a determina gradul de democratizare al țării înainte de a le acorda ajutorul financiar pe care ni-l cer, de exemplu. Asta vă poate aduce chiar o poliță de asigurare pe viață.

Foarte mică, își spuse Malko, având în vedere metodele grupului „Network”.

— Cred că mă voi duce acolo, spuse agentul fără să se gândească.

— Bravo! zise Frank Capistrano. Dar aveți grijă! Vă doresc să reveniți în condiții bune cu sau fără soluția problemei. Nu riscați în mod stupid.

— Toate riscurile sunt stupide. Voi lua totuși primul avion spre Kigali. De aici sunt trenuri în fiecare zi.

— Nu vă spun „noroc”, zise americanul. Voi trimite un fax în seara asta la hotelul dumneavoastră cu numele omului de contact de la Ambasada noastră. Nu va fi obligatoriu cineva de la CIA.

*

* *

Boeing-ul 737 aparținând companiei Air Kenya, prins într-un gol de aer, vibra din toate încheieturile deasupra unei mări de dealuri înverzite care se înlănțuia cât vedeai cu ochii. Nu degeaba Ruanda era supranumită țara celor o mie de coline.

Când avionul se apropie de sol. Malko distinse o sumedenie de țărani care munceau câmpurile, dintre care unele cu versanți în pantă de aproape treizeci de grade! Niciun metru pătrat nu era liber. Ai fi zis că ești în Bali, la orezăriile în spaliere.

Coborând scara avionului, agentul simți un gol în stomac. Într-o țară ca Ruanda, putea fi arestat sau să dispară fără urmă. Dar polițistul de la imigrări abia își

aruncă privirea pe pașaport și el se trezi într-un aeroport nou-nouț care părea abandonat. Cea mai mare parte a ghișeelor erau libere. Oricum, în avion nu erau decât vreo doisprezece pasageri. De mult timp. Ruanda nu mai era nici destinație turistică, nici escală de afaceri. Țară săracă, Ruanda nu avea decât câțiva funcționari internaționali, câțiva ruandezi destul de înstăriți care călătoreau în străinătate, sau oameni ca Malko, cu motivații mai greu de mărturisit…

Câteva avioane mari, alături de niște elicoptere rusești erau singurele aparate care se vedeau pe pistele aeroportului.

În afară de Sabena, nicio altă companie internațională nu mai venea aici.

Valiza îi sosi în câteva minute și Malko traversă holul pustiu, extrem de curat. Un negru înalt, cu ochelari de soare, în T-shirt albastru și pantaloni de pânză albi, cu o brichetă Zippo învelită într-un etui de piele agățată la centură precum o armă aștepta cu un mic panou în mână având numele său.

Malko îi tăcu semn și tânărul înaintă spre el spunându-i timid și mecanic:

— Bună ziua! Mă numesc Théoneste Barayagwisa. Domnul Gerry Kalbacker, primul secretar al Ambasadei Americane, mi-a cerut să vă întâmpin. Bine ați venit în Ruanda!

— Lucrați la Ambasada Americană?

Ruandezul scoase un suspin ascuțit și plin de tristețe.

— În prezent nu. Dar doresc foarte mult. Lucrez la Ministerul Informațiilor. Pentru americani fac din când în când mici servicii, când au vizitatori și doresc să facă puțin turism sau vor să cumpere câte o mașină de ocazie.

Nu era totuși un „Stringer” de la CIA! Malko se resemnă. Într-un sens, era mai bine, dar într-o țară ca Ruanda, Théoneste Barayagwisa nu putea fi decât un funcționar guvernamental.

— Aveți mașină? întrebă Malko.

— Da. Dar trebuie s-o predau imediat, explică ruandezul.

Dar sunt taxiuri...

— Nu se poate închiria o mașină?

Ruandezul zâmbi jenat.

— Nu. Nu sunt prea multe mașini în Ruanda. Aproximativ douăzeci și cinci de mii. Poate, dacă îi oferiți mulți bani, cel care mi-a împrumutat mașina va dori s-o închirieze...

— Ce înseamnă mulți bani?

— O sută de dolari pe zi, spuse Théoneste Barayagwisa intimidat de imensitatea sumei.

— Fie, o sută de dolari pe zi, acceptă Malko.

Dacă ruandezul ar fi știut că avea în geanta de voiaj optzeci și nouă de mii de dolari ar fi înțepenit. Cu o asemenea sumă putea să cumpere toată țara!

Théoneste îi luă valiza și părăsiră aeroportul ajungând în parcarea de afară unde soarele strălucea puternic. Aici locul era practic gol.

Era cald. Kigali se afla la aproximativ o mie cinci sute de metri altitudine ca Nairobi și Arusha. Théoneste Barayagwisa se opri în fața unei Toyota Land Cruiser a cărei culoare fusese gri. Malko aruncă o privire plăcuței de înmatriculare: numerele roșii pe un fond alb ca în Belgia RR 3649C.

— Nu arată rău, remarcă el.

Ruandezul zâmbi prudent.

— Oh, da, nu a fost înmatriculată de mult timp. Aici este simplu. S-a început de la 0001 și litera A.

Deci, asta face parte dintre ultimele înmatriculări. Numai că avea un alt număr la ultimul proprietar.

Încrezător, Malko trebui să aștepte ca ruandezul să-i deschidă portiera din interior. Aceasta nu se deschidea din exterior. Intrând în mașină, avu impresia infernului: erau aproximativ 50^0C!

— Dați drumul la aer condiționat, îi spuse el.

— Nu merge, îl avertiză vocea dulce a lui Théoneste. Nici frânele nu merg prea bine...

Tabloul de bord era devastat! Numai câteva cadrane mai funcționau. Radioul dispăruse, precum tot ceea ce nu era

absolut indispensabil, de exemplu volanul. În fața acestei epave pe roți, Malko, prudent, dori să-și atașeze centura. Imposibil: dispăruse și aceasta. Tot ce putea fi furat dispăruse.

Motorul Diesel bâzâi mult timp înainte de a-și da drumul cu modestie. De îndată ce mașina începu să meargă, începu un concert de zgomote care venea din partea din față.

— Asta de la ce este? întrebă Malko.

Théoneste se întoarse cu un surâs liniștitor.

— Nu-i nimic!

Din fericire, în maniera în care mergea, nu părea să fie prea periculoasă. La o intersecție, ruandezul puse o frână pentru a evita un camion și mașina se așează de-a curmezișul șoselei.

— Pneurile sunt foarte uzate, comentă filosofic ruandezul, și nici nu se mai găsesc...

Într-o țară unde nu erau o sută de metri de șosea dreaptă, era liniștitor.

Lăsară în urmă aeroportul și se îndreptară spre vest pe un drum, altădată asfaltat, parcurs de o grămadă de minibuze pline de lume care se opreau la fiecare o sută de metri.

Mulțimea africană mergea pe părțile laterale ale drumului. Femeile înfășurate în rochiile multicolore, cu copiii agățați în spate, pe cap cu coșuri grele, țărani în picioarele goale, o droaie de plozi și din când în când câte un orășean în costum elegant la adăpostul unei umbrele multicolore.

Drumul ducea spre colinele care acopereau orașul. Kigali semăna puțin cu Amman, cu colinele sale întretăiate de văi. În timp ce urcau pe bulevardul Umuganda, cu viteza melcului, Malko îl întrebă pe Théoneste:

— Cum merg lucrurile aici după genocid?

— Este greu. Țara este moartă. Oamenii sunt triști. Nu mai cunoști pe nimeni! Au pierit mai mult de opt sute de mii de tuți. Mai mult de două milioane de hutu au fugit împreună cu „asasinii” din Congo, dar de atunci cam

jumătate a revenit.

Apoi, tuții exilați, ca mine, din tribul kalimambe au revenit în țară. Dar nu mai cunoșteau pe nimeni! Toți prietenii au murit.

— Și hutu? Mai sunt mulți?

Théoneste dădu din cap, punând frână pentru a nu trece pe semnul roșu al unuia din rarele semafoare din Kigali.

— Mulți! confirmă el. Mai mult de șase milioane. Dintre care un milion a participat la genocid. Iar în închisori nu sunt decât o sută douăzeci de mii. Cei care sunt liberi pretind că sunt toți nevinovați, dar nu este adevărat. De exemplu, guvernul caută corpurile tuturor celor asasinați de către Interahamwe, aruncați în fântâni sau gropi septice, tocmai pentru a-i îngropa în mod decent. Asta ia mult timp pentru că acei hutu care știu unde se găsesc cadavrele nu vorbesc. Le este teamă că vor fi acuzați.

Mașina porni cu o serie de zdruncinături.

— Și dumneavoastră? întrebă Malko. Unde erați în timpul genocidului?

— Emigrasem în Burundi în 1990. După aceea m-am alăturat armatei de eliberare: am lucrat pentru postul de radio al FPR-ului, radio Muhabura. În fiecare zi se citeau listele cu tuții asasinați, pe măsură ce erau descoperiți. În timp ce vis-à-vis Radio Machette[28] îi îndemna pe „asasini” să-și „termine munca începută”, cum spuneau ei. De aceea au pierdut războiul. Și-au consumat toată energia să-i masacreze pe tuți în loc să combată FPR-ul lui Kagamé. După eliberare, am fost angajat la Ministerul Informațiilor.

— Se află chiar alături de DMI pe fostul bulevard al MNRD[29]-ului.

— Ce este DMI? întrebă ipocrit Malko.

— Departament of Military Intelligence. Ei sunt cei care îi urmăresc pe hutu „asasini” infiltrați printre hutu reveniți în țară. Au mult de lucru, căci supraveghează pe toată lumea și ascultă toate telefoanele. Câteodată arestează oameni pe care nu-i mai revezi niciodată. Este mai simplu

[28] *Radio „o mie de coline”.*

[29] *Partidul președintelui Juvénal Habyarimana.*

decât să-i bagi la 19–30.

Ruandezul părea că este de acord cu activitățile DMI pe care le găsea perfect normale.

— Ce înseamnă 19–30? întrebă Malko.

— Închisoarea. A fost construită în 1930. Toată lumea îi spune așa: 19–30.

— Vă este teamă că asasinii hutu vor veni la putere?

— Da. Mărturisi ruandezul. Bineînțeles, s-au suprimat buletinele de identitate cu mențiunea – rasă – dar în sate se știe cine este hutu și cine este tuți. Închipuiți-vă că după cel de-al doilea război mondial, evreii ar fi fost obligați să trăiască cu naziștii. Nu ar fi fost ușor.

Hutu nu au avut niciodată remușcări pentru ce au făcut. Și astăzi se mai ascund prin păduri, pe lângă Uganda și Congo și vin să ucidă oameni. Nu se va sfârși niciodată…

— Suntem pe colina Nyarugenge, spuse el, schimbând subiectul. Este centrul orașului Kigali.

— Dumneavoastră, întrebă Malko, impresionat de modul lucid și trist în care Théoneste descrise situația, ați pierdut membri din familie?

— Bineînțeles, răspunse ruandezul cu vocea calmă, puțin timidă. Mai întâi tatăl și mama. Cei din Interahamwe i-au forțat să-i arunce pe frățiorii mei în fântâni de vii. Au preferat să-i arunce decât să-i vadă tăiați în bucăți. După aceea au crăpat capul tatălui meu și au înfipt o lance de bambus în pântecele mamei mele. Au pus toate corpurile într-o fântână și au aruncat grenade peste ele.

— Cine v-a povestit toate astea?

— Sora mea. Ea a avut noroc. Au pus un pigmeu s-o violeze pentru a fi umilită și cum ea avea ceva bani, au lăsat-o să plece, gândindu-se că o vor ucide după aceea. Dar ea a putut să se ascundă la niște vecini. La Kibuye, aveam mulți veri. Toți au fost tăiați de Interahamwe.

Tânărul își întrerupse litania de orori pentru a anunța:

— Aici este Hotel des Mille Collines, domnule.

Trecură de o poartă apărată de barieră, pentru a parca într-un spațiu ticsit de mașini. Hotel des Mille Collines, în plin centru semăna cu un motel cochet cu câteva

magazine. O piscină în mijlocul unei grădini, un teren de tenis în construcție, angajați amabili și dezinvolți.

— Să vă ocupați de închirierea mașinii, îi spuse Malko lui Théoneste. Voi închiria și un mobil.

Un „boutique” Ruanandotel anunță închirierea telefoanelor mobile. O negresă înaltă, subțire și surâzătoare îi spuse agentului că i-ar închiria cu plăcere un mobil, dar pentru aceasta el trebuia să aibă un număr local. Or, nu mai exista posibilitatea atribuirii numerelor locale până la noi ordine. Deci nu putea să-i închirieze un mobil.

Îl găsi pe Théoneste în fața hotelului, în compania unui negru zâmbitor, proprietarul mașinii care îl puse să semneze un soi de contract aproximativ de închiriere, fără să-l întrebe de permisul de conducere, contra a cinci bancnote de câte o sută de dolari. După ce rezolvă problema mașinii, urcă în cameră pentru a telefona la consulatul american, dându-se drept o rudă a lui Walter Park, în căutarea mormântului acestuia.

Consulatul nu avea nici cea mai mică idee despre locul unde ar putea fi mormântul. Funcționarul credea chiar că rămășițele pământești fuseseră expatriate în țara de origine, așa cum se procedează pentru majoritatea „expatriaților”.

Începuse bine! Cu atât mai mult cu cât la Kigali nu erau nici anuar telefonic, nici serviciu de informații! În plus, totul era dat peste cap începând cu 4 iulie 1994, data la care FPR-ul a preluat orașul. Majoritatea funcționarilor hutu și majoritatea albilor plecaseră. Nu mai rămăsese decât o mână de oameni. Când coborî, Théoneste bea dintr-o sticlă de Primus în hol, unde se mai găseau câțiva tipi fără nicio activitate, prea bine îmbrăcați pentru a fi altceva decât agenți ai regimului. Paul Kagamé, omul puternic al țării, fusese format la o școală de informații și era un fel de Vladimir Putin, negru, care avea obsesia supravegherii.

Malko își spuse deodată că, dacă ruandezii îl lăsau în pace după cele două tentative de crimă asupra lui la

Nairobi și la Arusha, însemna că nu se mai temeau de el.

Dar acest lucru nu era chiar încurajator… Se apropie de Théoneste și-l întrebă:

— În ce cimitir sunt îngropați albii la Kigali?

Întrebarea îl luă pe ruandez în mod vizibil pe nepregătite. Rămase un moment pe gânduri, înainte de a spune:

— Nu știu!

— Cine poate să știe?

Théoneste avu din nou un moment de reflecție, apoi fața i se lumină.

— Poate că preoții albi știu. Stau în bulevardul Oua.

— Să mergem, zise Malko.

*

* *

Mănăstirea imensă se afla în partea de jos a bulevardului și era protejată de ziduri foarte înalte. Alături de poartă, o plăcuță avertiza că o „armed response”[30] va fi folosită împotriva hoților. Deci credința nu excludea duritatea. Locurile păreau pustii, dar coborând sub clădirea principală Théoneste și Malko găsiră un bărbat în civil care tria corespondența într-o cămăruță

Fără crucea care era arborată la reverul saharienei ar fi trecut drept un laic.

— Îl caut pe părintele stareț, spuse agentul.

— Să spunem că pot răspunde la acest nume, zise omul cu zâmbetul pe buze. Eu sunt părintele Wenceslas. Cu ce vă pot ajuta?

Malko îi explică scopul vizitei și părintele Wenceslas se arătă deosebit de mirat.

— Nu văd cum aș putea să vă ajut. Prietenul dumneavoastră era catolic?

— Nu știu nimic. Unde sunt înmormântați albii la Kigali?

— Puțini sunt îngropați aici. În general sunt repatriați în țara de origine, dar știu că există un mic cimitir lângă biserica Gataré în sectorul Kisukiro în comuna Gicondo unde sunt îngropate personalitățile și anumiți expatriați.

[30] *Răspuns armat.*

Trebuie să mergeți acolo să vă informați.

Îi mulțumi și înainte de a pleca îi puse o ultimă întrebare.

— Erați la Kigali, în timpul evenimentelor din 1994?

— Da, din nefericire! zise părintele. Mai mult de cinci sute de tutții s-au refugiat în comunitatea noastră și i-am protejat cum am putut.

— Au fost salvați?

— Aproape toți. În afară de vreo cincizeci pe care oamenii colonelului Sagatwa au venit să-i ridice. I-au tăiat în bucăți cu cuțitele chiar în fața intrării pentru ca părinții, rudele și prietenii să le audă strigătele. A fost îngrozitor.

— Colonelul Sagatwa a murit, îl anunță Malko. A fost asasinat acum câteva zile la Arusha.

Părintele Wenceslas dădu din cap.

— Vă mulțumesc pentru o astfel de veste. Asta îmi întărește credința în Dumnezeu. Mărturisesc că în timpul acelor zile oribile mi-am pus anumite întrebări.

Părintele îi întinse mâinile.

— Vă doresc să găsiți mormântul prietenului dumneavoastră.

*

* *

Primăria din Kisukiro era o clădire de cărămidă cu acoperiș din tablă ondulată. Un negru trăgea niște grămezi mari de hârtie. Cum acesta nu vorbea decât kinyarwanda, îl lăsă pe Théoneste să discute. Acesta ascultă explicațiile apoi se întoarse către Malko.

— Cunoaște acest cimitir și mi-a explicat cum se ajunge. Sunt numai oameni bogați acolo, căci trebuie să plătească zece mii de franci[31] parohiei Gataré pentru a fi îngropat, în loc de trei mii cinci sute pentru un cimitir normal.

Plecară sub un soare de plumb, cu geamurile deschise, impregnate de praful de laterit roșu.

Kisukiro însemna deja hățiș, și drumuri de laterit care șerpuiau în pădurea de la sud-est de oraș. Théoneste întrebă de mai multe ori care este drumul cel mai bun.

[31] *Franci ruandezi*

Ieșiră în cele din urmă la o intersecție unde două căi se încrucișau în unghi drept în mijlocul pădurii. Pe partea dreaptă Malko zări câteva morminte care păreau părăsite, chiar la marginea pădurii.

— Iată cimitirul Gataré, anunță Théoneste.

Opriră mașina în față. Pentru un cimitir de „bogătași" nu era prea arătos! Mormintele erau dispersate în toate sensurile invadate de vegetație, neîngrijite, într-o dezordine dezolantă.

Singura protecție: o tăbliță în kinyarwanda pe care Théoneste o traduse:

— Spune că este interzis să se intre aici fără autorizația bisericii Gataré.

Malko se apropie de morminte.

Monumentele funerare erau aproape toate acoperite de plăcuțe de faianță albă, ceea ce le dădea un aer fals de băi abandonate. Examină numele înscrise pe morminte. Erau mai ales ruandezi și câțiva străini. Găsi în sfârșit ceea ce căuta, chiar în fundul cimitirului. O dală de marmură de culoare închisă, năpădită de buruieni. Inscripția pe monumentul funerar era făcută cu litere negre, indicând simplu: WALTER PARK 1934–1997 IN MEMORIAM. La stânga se afla mormântul unei anume Chapette Alice Karimba, născută la 23.04.1970 și moartă la 30.11.1996. La dreapta mormântul lui Murefu Leonard, născut în 1927, decedat la 20.09.1994.

— Acesta, remarcă Théoneste, a fost un mare prieten al lui Paul Kagamé. Președintele însuși a venit la înmormântare.

Malko privi mormintele ale căror plăcuțe erau dezlipite din cauza umidității, crucile roase de către termite, toate erau într-o stare absolut jalnică. Era un cimitir straniu, nici măcar trist. Pur și simplu abandonat, martor al unei lumi dispărute. Ca peste tot în Africa, niște oameni curioși se iviră, nu se știe de unde, observându-i pe cei doi.

— Trebuie să mergem să vedem biserica Gataré. Ei se ocupă de morminte, spuse Théoneste.

Era la o sută de metri, pe stânga. O negresă călugăriță

curăța o cameră folosind multă apă. Malko îi explică problema lui. Căuta amănunte despre moartea prietenului său. Își șterse mâinile cu un zâmbet.

— Am un registru în birou pentru toate mormintele. Să mergem să le vedeți.

O urmară într-o cameră răcoroasă și întunecoasă unde ea își puse ochelarii pentru a examina un registru vechi cu paginile jerpelite și în care mormintele erau clasate pe ani. Se opri în dreptul unei linii.

— Uite-l! Walter Park. Protestant. Decedat la 17 aprilie 1997.

— Asta-i tot?

— Da.

— Cine s-a ocupat de înmormântare? O societate de pompe funebre?

Măicuța zâmbi.

— Aici, nu se întâmplă așa! Ni se dau zece mii de franci pentru locul de veci și familia se ocupă de înmormântare.

— Cine a plătit cei zece mii de franci pentru Walter Park?

— Nu știu, mărturisi ea. Trebuie să-i vedeți familia, dacă are.

Plecară spre oraș. Descurajat, se gândea să abandoneze ancheta. Walter Park murise luând cu el secretul. La ce bun să mai insiste?

Théoneste îi sugeră timid lui Malko:

— Dacă avea un garaj, am putea întreba la stația service Petrowanda.

— De ce nu? spuse Malko, fără entuziasm.

Faptele se petrecuseră cu trei ani în urmă. Dar totul părea o eternitate. Reluară drumul spre centru, zdruncinați ca niște saci cu cartofi. Prin geamurile larg deschise intrau praful și căldura dogoritoare.

Pe bulevardul Oua, Théoneste îl avertiză pe Malko:

— Fiți atent, aici sunt cei care schimbă banii în valută. Vor încerca să intre chiar și în mașină.

Cum se opriră, o droaie de negri, cu teancuri mari de bancnote în mână se năpustiră asupra mașinii chiar sub

nasul lui Malko, rugându-l să schimbe dolari, ceea ce declanșă practic o mișcare „populară”. Théoneste plecat să se informeze, reveni la mașină și plecară în sfârșit urmăriți de schimbătorii de valută.

— Avea garajul Ford, îi spuse lui Malko, în strada Lac-Théma.

Nici garajul nu arăta prea grozav. Câteva vehicule uzate erau parcate în fața unei vitrine decorate cu poze îngălbenite. Câțiva mecanici își făceau de lucru discret, într-un atelier întunecat.

Un lucrător mai bătrân îi primi cu amabilitate, dar le spuse că nu-l cunoscuse niciodată pe acest Walter Park. Încăpățânat, Malko îl convinse să meargă să mai întrebe pe ceilalți în atelier despre Walter; negrul reveni cu un alt bătrân, pe trei sferturi orb, cu mâinile pline de ulei.

Théoneste îl interogă în kinyarwanda.

— Își amintește de moartea domnului Park, traduse el. Lucru nesperat!

— De ce a murit? întrebă Malko.

— Nu știe. Domnul Park stătea la niște prieteni. A murit acolo și nu l-a mai revăzut.

— Nu avea familie?

— Nu, era singur.

— Îi cunoaște pe prietenii lui?

— Nu, nu-i cunoaște.

Bătrânul își freca mașinal mâinile unse. Una de cealaltă, surâzând.

— Unde locuia? insistă Malko.

— Deasupra garajului, dar acum stau niște refugiați.

Malko mai încercă o ultimă întrebare.

— Întrebați-l dacă ne poate conduce la casa prietenilor lui.

— Da, cu plăcere, traduse Théoneste.

Bătrânul se așeză în mașină și porniră spre est. Mergând mai întâi pe marele bulevard Oua. Apoi pe Lac-Muhari, întorcând într-o piață și coborând spre hotelul Méridien prin bulevardul Umuganda, mărginit de terenuri în paragină.

Mecanicul le arătă pe partea dreaptă o casă mare cu acoperiș de țiglă maro.

— Asta este! spuse el.

Un zid de cărămidă și piatră izola casa care părea solidă, având doi stâlpi rotunzi care încadrau o poartă de lemn, închisă. În fața casei se afla o uzină electrică și un mic snak în aer liber.

— Să-l ducem înapoi, apoi revenim, spuse Malko.

*

* *

Théoneste opri mașina Land Cruiser în fața vilei prietenilor lui Walter Park.

— Este o casă de albi, remarcă el. Cred că a fost foarte scumpă.

Malko ajunse la poartă și încercă s-o deschidă. Imposibil. Nicio sonerie. Casa se afla izolată în mijlocul unei grădini. Strigă, dar nu obținu niciun răspuns. Făcu ocolul zidurilor; fără rezultat. Revenit în punctul de plecare, începu să bată cu degetele pe lemnul gros. De data asta nu bătu degeaba. Poarta se deschise, în sfârșit, scârțâind și apăru o negresă foarte frumoasă, drapată într-o rochie verde.

— Bună ziua! spuse ea, întinzând mâna lui Malko cu politețea puțin prețioasă a africanilor.

— Îi caut pe prietenii lui Walter Park, spuse Malko. Sunt aici?

Negresa păru mai întâi că nu înțelege întrebarea, apoi răspunse cu o voce tărăgănată:

— Nu, nu sunt aici în momentul de față.

— L-ați cunoscut pe domnul Park?

Interlocutoarea sa nu răspunse, apoi bâigui câteva cuvinte de neînțeles.

— Reveniți deseară, va fi cineva aici! bolborosi înainte de a închide poarta.

Malko îl găsi pe Théoneste care se instalase pe terasa unui snack. În fața unei sticle de Primus. Acesta vorbea cu barmanul și îi spuse agentului:

— Nu-i vede niciodată pe albii ăștia. Sunt doi, împreună

cu o africană și un „expatriat”. Sunt de mult timp aici.

— Ce fac?

— Se ocupă de o plantație de ceai.

— Fata cu care am vorbit este femeia pentru menaj?

Barmanul le făcu cu ochiul.

— Ah nu! Este cuplată cu unul dintre albi, cel mai în vârstă. Înainte trăia cu un alt alb, un „papa”. Apoi a venit aici.

Un „papa” însemna un bărbat de o anumită vârstă. Acesta putea fi Walter Park.

— Vom reveni în seara asta, spuse Malko, încurajat de acest prim rezultat.

*

* *

După căderea nopții, piscina hotelului se animă. Era locul în jurul căruia se învârtea viața mondenă din Kigali. Malko se instalase la o masă și Théoneste, încântat, era în plină conversație cu o splendidă târfă instalată la masa vecină, care lansa ocheade provocatoare tuturor albilor

Temperatura era potrivită, iar femeile tuți erau superbe în ținutele lor specifice sau occidentale.

— Să mergem, spuse Malko, grăbit să se întoarcă la prietenii lui Walter Park.

Ruandezul își abandonă noua cucerire.

În mod curios, i se păru că în ciuda calmului și liniștii, în oraș atmosfera era copleșitoare. La lăsarea serii, viața părea că s-a oprit. După douăzeci de minute, opriră în fața casei mari din bulevardul Umuganda. Poarta era tot închisă. Malko bătu la poartă dar fără rezultat. Exasperat, se cățără pe partea mai joasă a zidului, privind peste gard. În casă era lumină și două mașini erau parcate în spatele porții.

Un „4x4” Cherokee și o berlină albă. În mod vizibil, stăpânii casei nu doreau să primească vizitatori. Iar el nu putea totuși să escaladeze poarta! De ce oare prietenii lui Walter Park refuzau orice contact? Nu doreau nici măcar să afle cine îl căuta pe Walter și mai ales de ce.

Furios și intrigat, Malko reveni la mașina Land Cruiser.

Théoneste îl aștepta, în liniște, fumându-și țigara.

— Fata cu care am vorbit la hotel, spuse el, cunoaște un prieten de-a lui Walter Park.

Malko tresări.

— Cum așa?

— Da, orașul este mic. Ea îl cunoștea pe domnul Park. O dată, în perioada genocidului, el a salvat-o de grupul Interahamwe, luând-o în mașina sa. În seara aceea a dus-o acasă la el. Mai era un alt alb, un belgian. După aceea, belgianul a plecat, a părăsit orașul pentru patru ani. Acum a revenit.

— Cum se numește?

— Nu știe. Dar se pare că iese în fiecare seară cu prietena lui, o tuți, la Colibri, un restaurant șic în bulevardul Kiywu.

— Mergem la Colibri, spuse Malko.

*

* *

Doi cântăreți ruandezi, în picioare, în mijlocul bolții acoperită cu verdeață, fredonau un cântec melancolic pentru cei câțiva clienți ai barului Colibri. Erau câteva mese, dintre care trei erau ocupate. Totuși locul era fermecător, în plin cartier rezidențial. O scară de piatră ducea spre o terasă care se prelungea cu un restaurant, înveselit de un bazin mare aflat într-o penumbră plăcută.

Malko privi locul în întregime. Două mese erau ocupate de africani, iar a treia de un cuplu mixt. Un alb înalt și subțire cu părul grizonat, însoțit de o tânără negresă foarte frumoasă, cu trăsături fine și gura cărnoasă și senzuală, păreau că se plictisesc de moarte…

— Cred că ei sunt! îi suflă Théoneste la ureche. Dacă nu mai aveți nevoie de mine, vă las.

Aparent tânărul se grăbea să o reîntâlnească pe creatura de la Hotel des Mille Collines. Malko nu insistă să rămână. Apoi el se îndreptă spre cuplu, se înclină în fața negresei și îl întrebă pe însoțitorul ei:

— Nu sunteți cumva prieten cu Walter Park?

Bărbatul îl privi, surprins.

— Ba da! Dar de unde știți?

— Cred că v-am zărit cu el, minți Malko. Acum câțiva ani, aici.

— Este foarte posibil! admise bărbatul. Sunteți singur?

— Da, aveam o întâlnire, dar s-a amânat.

— În cazul ăsta, vă invit să beți un pahar cu noi. Mă numesc Hugues Vandermersch. Sunt arhitect și ea este prietena mea Bérénice.

Bérénice îi trimise agentului o privire tip laser care putea tăia un iceberg în două. Era foarte senzuală, cu pleoapele albastre, buzele roșii și o privire directă și provocatoare.

T-shirt-ul se mula peste sânii ascuțiți ca niște obuze și care nu cunoscuseră probabil niciodată un sutien. Fata își puse mâna pe fața de masă pentru a-și pune în valoare unghiile lungi, argintate înainte de a-și lua o țigară pe care Malko i-o aprinse imediat cu bricheta sa Zippo.

Gestul păru că o încântă pe tânără căci, pe sub masă, piciorul ei atinse de îndată pe cel al lui Malko, deși își ținea mâna pe cea a cavalerului ei.

O mică ticăloasă tropicală...

Hugues Vandermersch dădu din cap.

— Eu am părăsit orașul Kigali în iunie 1994 și am revenit în Ruanda numai în 1998. L-am revăzut pe Walter o singură dată la Gisenyi, în acel an. L-am întâlnit chiar lângă hotel Méridien. Cum era în mașină, nu cred că m-a văzut.

Malko crezu că nu aude bine.

— În 98' ați spus?

Arhitectul încruntă puțin sprâncenele, reflectă câteva momente și repetă:

— Da, cred că era în iunie. Plecasem în weekend, pe malul lacului Kiwu.

— Sunteți sigur că era Walter Park?

— Bineînțeles! afirmă arhitectul. Îl cunosc de mult timp și nu-l pot confunda cu pistruii lui, pe obrazul gelatinos... Nu era frumos, dar asta nu l-a împiedicat să aibă totdeauna cele mai frumoase fete.

Bérénice, suspină, privindu-l pe Malko cu coada ochiului. Acesta nu mai era atent la piciorul negresei sprijinit de al lui. Se întreba cum un om mort în 1997 se putea afla pe malul lacului Kiwu, un an mai târziu.

Capitolul XVIII

Malko, rămas perplex, se uita la arhitectul belgian. Acesta nu băuse, părea normal și perfect sigur de el. Dacă Walter Park era viu în 1998, asta însemna că moartea sa era o înscenare, anterioară anchetei lui. Ceea ce confirma implicit acuzațiile lui Jean-Bosco Sagatwa.

Cei doi cântăreți continuau să țeasă melopeea plină de melancolie în indiferența generală. Hugues Vandermersch se strâmbă privindu-i.

— Mă plictisesc îngrozitor! Vreți să mergeți la mine să bem un pahar?

— De ce nu? acceptă Malko, încântat de privirea lui Bérénice.

— Apropo, întrebă belgianul, cu ce vă ocupați la Kigali? Cu afaceri?

— Nu. Am fost angajat de guvernul american pentru o misiune de evaluare, pentru a verifica folosirea ajutoarelor internaționale.

Hugues Vandermersch zâmbi discret.

— Fără ajutoare, țara ar fi în colaps. 60% din buget este asigurat de ajutoare iar restul provine din taxe! Ruanda nu mai produce nimic. Supraviețuiește, atâta tot.

Se ridicară toți trei și coborâră pe o scăriță ce dădea în stradă. Bérénice îl trase deîndată pe Malko spre bazinul mic, strigând:

— Ați văzut crocodilul?

Trebuia să holbezi ochii pentru a-l vedea! Animalul care împărțea bazinul cu o broască țestoasă, era mic. Nu mai mult de douăzeci de centimetri lungime, dar cu un aspect deja rapace.. Bérénice pufăi, strângându-l puternic pe Malko de mână.

— Când va crește, va mânca destui clienți!

Negresa nu-i lăsă mâna lui Malko decât în momentul instalării în mașina Ford a lui Hugues Vandermersch.

— Locuiesc în Député – Kalangwe nr. 9, o poartă albastră, îi spuse belgianul, în cazul în care ne pierdeți.

Străzile erau pustii. O mașină o urma pe cealaltă și ajunseră în bulevardul Resumo, întorcând imediat în Député – Kalangwe, o stradă în pantă, mărginită de vile. Arhitectul claxonă în fața porții albastre și un angajat îi deschise imediat cele două batante. O antenă satelit enormă se înălța pe o casă construită la nivel inferior față de sol.

Casa era modestă, cu ziduri fără ornamente și cu un mobilier minim, cum se întâmplă adesea în Africa. Fură întâmpinați de chițăitul unei maimuțe cu blana deasă, cu coada lungă, legată cu un lanț. Un câine începu să latre, făcând-o să tacă, și în sfârșit, Malko descoperi o pisică siameză instalată pe biroul arhitectului. Numeroase cutii erau risipite prin toate colțurile casei.

— Sunt în curs de amenajare, explică el. Aici am adus strictul necesar și am lăsat ce îmi plăcea la Abidjan. Transportul a fost scump. Uitați-vă ce aveam în vila mea din Plateau.

Îi întinse lui Malko niște fotografii în culori. O canapea pe al cărui puf stătea o încântătoare negresă, multe cuverturi Versace, florale, o cameră cu un pat cu baldachin, alb, foarte romantic.

— Am cumpărat totul de la Paris, de la arhitectul de interior Claude Dalle, explică Hugues Vandermersch. În perioada aceea câștigam mulți bani. Am lăsat totul ambalat în cutii. Ei, aici se trăiește altfel! Mă duc să aduc ceva de băut.

— Adu-ne niște șampanie! îi sugeră Bérénice, așezându-se pe o canapea alături de Malko, coapsă lângă coapsă

Hugues Vandermersch reveni cu o sticlă de Taittinger și cu pahare.

— Am o înțelegere cu intendentul Ambasadei Franței, explică el. Îmi vinde din când în când câte o ladă de sticle.

Bérénice aplaudă ca un copil când sări dopul și băură cu plăcere din licoarea cu bule ambrate. Malko profită de moment și întrebă:

— Nu aveți fotografii cu Walter?

Hugues Vandermersch dădu din cap.

— Cred că am câteva, dar Dumnezeu știe pe unde or fi! O să mă uit.

Vorbiră de una de alta, golind sticla de Taittinger. Bérénice puse muzică și dansă singură unduindu-se ca o adevărată seducătoare.

Hugues îi urmărea evoluția și când aceasta se așeza, profita pentru a-i mângâia sânii cu o privire lubrică.

— Aveți mult de lucru aici? întrebă Malko.

— Nu suficient, suspină arhitectul. Construiesc școli, grație ajutoarelor internaționale. Sau repar greșelile stupide ale arhitecților locali. În centrul orașului au construit un imobil fără toalete! Unii dintre ei au fost pedepsiți și apoi au refăcut totul.

Bérénice căscă în mod fățiș.

— Mâine încep lucrul de dimineață.

Hugues Vandermersch îi aruncă o privire dezamăgită.

— Nu rămâi?

— Nu, spuse ea. Nu vreau să te trezești dimineață. Dacă prietenul tău mă poate lăsa în drum, te scutesc să mai ieși la ora asta.

În timp ce vorbea, coapsa i se apropia pe ascuns de coapsa lui Malko. Acesta se ridică:

— Și eu mă trezesc mai devreme mâine dimineața. Mulțumesc pentru șampanie.

Ipocrită, Bérénice se frecă puțin de amantul său înainte de a-l urma pe agent.

— Locuiesc aproape de Sainte-Famille, îi spuse ea în mașină. Știți unde este?

Din cauza ignoranței lui, tânăra îl ghidă pe străzile întunecate și pustii precum cele ale unui „ghost-town”, care urcau și coborau neîncetat.

— Și dumneavoastră îl cunoașteți pe Walter Park? întrebă Malko.

Bérénice înghiți în gol.

— Bineînțeles! Chiar am ieșit cu el, înainte de genocid! Era foarte generos. Nu ca Hugues!

— L-ați văzut recent?

— Nu.

Malko încetini deodată. Mai multe bidoane de ulei erau puse de-a curmezișul pe șosea. Era un baraj în manieră africană. Zări niște soldați în ținută de luptă, aproape invizibili în obscuritate.

Unul dintre ei se apropie, cu chipul total inexpresiv, neliniștit. Înainte ca acesta să vorbească, Bérénice îl apostrofă cu o voce agresivă. Acesta se dădu repede înapoi, bâiguind ceva neînțeles în timp ce tânăra tuți îi spuse lui Malko:

— Să mergem!

Malko porni mașina, mai degrabă surprins.

— Ce i-ați spus?

— Că sunt nepoata colonelului Karigera!

— Cine este colonelul Karigera?

— Șeful DMI – spuse ea. Le-a fost teamă. Tuturor le este teamă de DMI. O luați la dreapta și am ajuns!

Tânăra îi arătă un imobil mic, chiar lângă biserica Sainte-Famille.

— Sunt încântat că v-am cunoscut, spuse Malko.

Întoarsă spre el. Bérénice îi zâmbi devastator.

— Și eu! Unde locuiți?

— La Flotei des Mille Collines.

— Bem un pahar mâine la piscină, pe la șase?

Bérénice flirta mai repede ca umbra ei.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Ciao!

Pe neașteptate, îl sărută, strivindu-i pieptul cu sânii ei ascuțiți, cu o rapiditate care-l făcu să creadă că visează. Înainte de a intra în casă își mișcă sugestiv șoldurile în fața lui Malko.

Agentul ocoli puțin pe colină înainte de a ajunge la hotel. Toate aceste străzi tip „montagnes russes” se asemănau. Urcă în cameră și se instală pe terasă care avea vederea spre piscină, în fața unor ficuși uriași. Era foarte uimit.

Dacă Walter Park nu murise, avea de făcut o „adevărată” anchetă.

Singurul mod de a avea o certitudine era deci să deschidă mormântul americanului. Un sport pe care îl

practicase deja în Zair, cu doi ani înainte[32] dar pentru un motiv diferit.

Théoneste ar fi putut să-l ajute..

Se gândi la Bérénice. Era totuși o coincidență stranie. Din fericire, nepoata colonelului comandant DMI părea mai preocupată să-și satisfacă înclinațiile sexuale decât pe cele politice

*

* *

Théoneste Barayagwisa aștepta cuminte în holul de la Mille Collines, dar Malko simți ceva în neregulă.

— Aveți probleme? întrebă el.

— Sunt supărat! mărturisi ruandezul. Nu voi putea lucra cu dumneavoastră. Am cerut concediu la minister dar mi l-au refuzat. Îmi pare rău!

Malko îl privi, perplex. Îi plătea pe zi ceea ce Théoneste câștiga într-o lună! Bănui că avea un motiv puternic pentru a pierde acest câștig. În Ruanda, viața era scumpă și salariile mici, zece dolari pe zi, în medie în timp ce benzina costa aproape un dolar litrul!

Théoneste Barayagwisa își feri privirea, vădit stânjenit.

— Théoneste, îl întrebă Malko, care este adevăratul motiv?

— Cel pe care vi l-am spus deja. Au nevoie de mine, în această perioadă. Aș putea să vă găsesc pe altcineva.

Malko încercă pentru ultima oară:

— Lucrați seara la minister?

— Depinde, spuse Théoneste, simțind capcana. De ce?

— Vă ofer două sute de dolari dacă rămâneți cu mine în seara asta.

Ruandezul dădu din cap, cu un aer dezamăgit.

— Nu, într-adevăr, în seara asta nu pot.

Când îi strânse mâna la sfârșit, Théoneste avea palma umedă.

— Vă întoarceți la minister acum? îl întrebă el.

— Da, da, sunt așteptat.

— Ei bine o să vă las în drumul meu, îi propuse Malko.

---

[32] *A se vedea SAS nr. 128, Zair, adio!*

Ruandezul nu îndrăzni să refuze și-l urmă până la Land Cruiser. Coborâri bulevardul Oua, apoi ajunseră în MRDN care escalada colina Kimihurura. Pe partea dreaptă, se înălțau două clădiri separate, construite pe margine de no mans land, în pantă lină.

— Aici este! îi spuse Théoneste, arătându-i prima clădire.

— Și cealaltă ce este?

— DMI, mărturisi ruandezul cu o voce abia auzită.

Malko îl lăsă pe Théoneste care porni grabnic spre Ministerul Informațiilor, în timp ce el redemara spre Piața Păcii, cea mai mare piață din Kigali. Făcu un ocol și coborî bulevardul, pe partea opusă oprindu-se puțin înainte de DMI. Așteptarea nu-i fu în zadar. Îl zări pe Théoneste Barayagwisa ieșind din minister și intrând în DMI, salutând în trecere un gardian trântit pe un scaun.

Plecă imediat, total edificat.

Contra-atacul autorităților ruandeze începea. Aparent, ancheta lui nu era pe placul DMI-ului care îi dăduse ordin lui Théoneste să înceteze orice ajutor dat lui Malko. Din fericire, nu-i spusese nimic ruandezului de intenția de a „viola” mormântul! Problema imediată era că nu putea singur să deschidă mormântul lui Walter Park. Imposibil, de asemenea, să ceară ajutorul lui Gerry Kalbacher. Primul secretar al Ambasadei Americane. Diplomatul nu cunoștea partea clandestină a misiunii lui. Or, Malko nu cunoștea pe nimeni la Kigali. Era greu să se lanseze într-o veritabilă anchetă fără să aibă certitudinea că Walter Park mai era în viață...

Când se întoarse la Mille Collines, problema era tot nerezolvată. Își dădu seama că nici măcar n-ar fi putut să-l recunoască cu siguranță pe Walter Park dacă ar fi dat de acesta.

O singură persoană putea să-l ajute. Formă numărul lui Hugues Vandermersch. Malko îi mulțumi pentru invitația făcută, asigurându-l că a condus-o pe Bérénice acasă. Schimbă câteva banalități și profită pentru a mai repeta întrebarea.

— Dacă ați găsi niște fotografii ale lui Walter, mi-ar face mare plăcere să le văd.

Arhitectul îi promise că va căuta și Malko îl invită să cineze cu el. Firește, împreună cu Bérénice. După ce închise telefonul, începu să-și bată capul unde să găsească un complice pentru a deschide mormântul lui Walter Park.

După câteva momente, își dădu seama că singura persoană „sigură” cu care putea vorbi era părintele Wenceslas. Cel puțin el nu putea trăda.

*

* *

Când Malko pătrunse în biroul întunecat al părintelui Wenceslas, acesta era în compania unui bărbat în ținută de motociclist. Roșcat și simpatic, pe care părintele îl prezentă ca pe un coleg de-al său: părintele Heller.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă părintele Wenceslas, închizând computerul.

— Este mai delicat să vă explic, mărturisi agentul.

— Puteți vorbi în fața părintelui Heller, este mut ca mormântul, afirmă preotul.

Malko se lansă în explicații destul de apropiate de adevăr, sub privirea amuzată și interesată a celor doi preoți.

*

* *

Părintele Wenceslas îl ascultase fără să facă niciun comentariu, ținându-și capul într-o parte. Cu un surâs îl întrebă:

— Ce faceți „cu adevărat” la Kigali?

— Efectuez o anchetă asupra genocidului, explică Malko. Din partea guvernului american. Nu l-am întâlnit niciodată pe omul de care v-am vorbit, Walter Park, dar am motive să cred că a participat activ la acest act și că trăiește încă.

— Mormântul de la Gataré ar fi gol, deci?

— Pentru a dispărea, cea mai bună metodă este să treci drept mort, remarcă Malko.

Preotul rămase perplex.

— Accept să vă ajut spuse el în cele din urmă. O să vă

dau niște unelte pentru mormânt, dar este tot ce pot face. Regimul actual este foarte susceptibil. Nu vreau să fac neplăceri comunității mele.

Se ridică, deschise ușa și chemă un grădinar căruia îi dădu niște indicații în kinyarwanda.

— O să vă pună în mașina dumneavoastră tot ce vă trebuie, îi spuse preotul. Pot să vă ofer o cafea?

Malko acceptă și începură să povestească toți trei. Părintele Heller își aprinse pipa... Superiorul lui îi precizã lui Malko:

— În dioceza mea, spuse părintele Heller, mai mult de o sută de mii de tuți au fost asasinați. Cu o sălbăticie atroce. Într-un sat, grupurile hutu Interahamwe au grupat două mii de tuți într-o biserică. Erau numai doisprezece asasini. Spre seară au început să le taie călcâiele supraviețuitorilor pentru a nu putea fugi. În timp ce ei se îmbătau cu bere făcută din banane. A doua zi, au început să-i taie în bucăți cu cuțitele. În mod sadic.

Mai sporovăiră un timp, apoi părintele Wenceslas își privi ceasul. Din interiorul mănăstirii se auzi clinchetul unui clopoțel.

— Este ora mesei! anunță el. Cred că va trebui să vă las.

Ieși, lăsându-l pe Malko cu părintele Heller.

— Sunteți german? îl întrebă părintele.

— Austriac.

Părintele Heller continuă în germană:

— Îl căutați într-adevăr pe unul din responsabilii acestui oribil masacru?

— Da.

— Atunci o să vă ajut! Părintele Wenceslas nu poate. Eu pot. Sunt un „electron liber”. Adesea, în timpul genocidului l-am implorat pe Dumnezeu. M-am rugat să-i pedepsească pe vinovați. Nu am fost auzit întotdeauna. Astăzi, dacă pot ajuta la pedepsirea justă a unuia dintre ei, m-aș simți mai bine. Nu veți găsi singur cimitirul, niciodată, mai ales în timpul nopții. În doi, vom fi siguri. La ce oră vreți să plecăm?

— Pe la unsprezece, sau chiar la miezul nopții.

— Perfect. Să ne întâlnim aici, la miezul nopții în fața porții mănăstirii.

Malko urcă în mașină cu inima mai ușoară. În spate, pe banchetă, descoperi ascunse sub o pătură, un târnăcop, o sapă, o bară de metal, un ciocan enorm, foarfece și sfoară. Întreg echipamentul unui profanator de morminte… Nu-i mai rămânea decât să aștepte seara.

*

* *

Se înnoptă destul de repede, ca de obicei. Era de-abia ora șase. Malko tresări când sună telefonul.

— Eu sunt, zise Bérénice, sunt jos în hol.

— Vin imediat.

Aproape uitase de ea! Coborî și-și puse la repezeală o haină: seara, era răcoare. Bérénice se ridică și-l întâmpină. Era îmbrăcată ca pentru cei treizeci și unu de ani: părul strâns la spate, ceea ce îi punea în valoare finețea trăsăturilor și buzele cărnoase, cerceii și ochii subliniați cu fard albastru.

Bluza era din muselină albastră, aproape transparentă, purtată fără sutien. În loc de jeans purta un pantalon de catifea ce se mula pe fesele-i minunate.

Îl sărută pe Malko, lipindu-se de el, fără să se jeneze de privirile îndreptate spre ea și se instalară pe marginea piscinei.

— Șampanie? propuse Malko.

— Bineînțeles!

Agentul îi ceru ospătarului o sticlă de Taittinger care sosi, din nefericire, aproape călduță. Toată lumea bună a orașului era aici. Multe femei drăguțe, tuții filiformi în costum și cravată. Bérénice ridică paharul de șampanie în care pusese cuburi de gheață.

— Pentru viitor!

— Cinăm cu prietenul dumneavoastră Hugues, anunță Malko.

Bérénice se strâmbă.

— Aș fi preferat să fim împreună. Credeam că cinăm noi doi.

— Și eu credeam că veți ieși cu el!

Bérénice își mai puse puțină șampanie peste cuburile de gheață și preciză:

— Numai din când în când! Mie îmi plac mult albii. Sunt mai atenți decât negrii. Numai că la Kigali nu sunt prea mulți. Și Hugues nu este prea generos.

Femeia izbucni în râs și adăugă imediat:

— Eu nu sunt o târfă, dar îmi plac cadourile. Și fețele noi.

Fidelitatea nu este într-adevăr o calitate africană. Continuară să vorbească.

Cu cât nivelul sticlei Taittinger scădea, cu atât negresa părea că se „topește” mai mult. Sosirea lui Hugues întrerupse vraja.

— Unde mergem să mâncăm? întrebă Malko.

— Am putea merge la Baobab, lângă moscheea Kadhafi, sugeră arhitectul, au un vin delicios iar panorama este magnifică. Să luăm mașina.

— Kadhafi a construit o moschee aici? întrebă Malko, mirat.

Erau puțini musulmani în Ruanda. Bérénice pufni în râs.

— Noi voiam șoseaua pentru a merge la Kigali. Dar el nu a finanțat-o niciodată, deci nimeni nu merge la moschee...

*

* *

Peștele „enorm”, un fel de doradă, provenit din lacul Kiwu, la grătar, era delicios: dar burnița la Baobab! Restaurantul se afla în sudul orașului, pe pantele muntelui Kigali, la o mie șapte sute de metri altitudine, într-o grădină, cu fața spre munte.

Aici nu aveau Taittinger, dar Primus-ul curgea în valuri, mărind libidoul lui Bérénice care nu-și ascundea înclinația către Malko, spre marea dezamăgire a lui Hugues Vandermersch. Acesta îi ținea mâna tot timpul, deși pe furiș, și protejată și de penumbră Bérénice își încolăcea picioarele în jurul picioarelor lui Malko. Acesta nu află nimic în plus despre Walter Park. Așa încât, aruncă o privire discretă asupra acelor luminoase ale ceasului său

Era unsprezece și treizeci și cinci. Era timpul să treacă la afaceri serioase…

— Sunt puțin obosit, spuse el, poate din cauza altitudinii. Cred că mă voi duce să mă culc…

Negresa îi aruncă o privire șocată, ca și cum Malko ar fi spus ceva obscen, dar dintr-odată redresat, Hugues îi spuse:

— O să vă ducem la Mille Collines.

— Nu vreți să mai facem un tur la Maxim's, barul de la Méridien? întrebă Bérénice.

— Altădată, declină oferta Malko.

Coborâră spre centru, de-a lungul cartierului sărac Nyamirambo, cu magazinele încă deschise.

— Nu-mi place cartierul ăsta, zise tristă Bérénice. De aici au fost recrutați cei mai răi dintre Interahamwe. Cei care anunțau în magazinele lor: „Astăzi se vând verze". Plăteau cincizeci de franci pentru un cap de tuți.

Hugues Vandermersch îi arătă un stadion mare pe partea stângă.

— Aici i-au împușcat pe „asasini".

— Păcat că n-au putut să continue! suspină Bérénice.

— Ruanda nu este încă pregătită să-și recapete liniștea, comentă agentul.

Când coborâră la Mille Collines, Bérénice îi aruncă o privire plină de reproș. Oricum, nu și-ar fi imaginat un astfel de sfârșit al serii…

Malko intră în hotel, așteptă câteva momente înainte de a merge în parcare, rugând cerul ca mașina sa Land Cruiser să poată demara. În sfârșit motorul porni și intră pe bulevardul Republicii. Zece minute mai târziu, se afla în fața porții părintelui Heller. Farurile mașinii luminară un bărbat sprijinit de o motocicletă. Părintele Heller, în haină de piele și jeans părea în plină formă.

— Mergem în față! îi spuse el. Mergem de-a lungul străzii Gikondo.

Noaptea era clară. După bulevardul Oua, părintele întoarse la dreapta pe o stradă plină de case cu acoperișuri din tablă ondulată, apoi se orientă fără probleme. Nu era,

din păcate, niciun punct de reper. Lui Malko, care urmărise atent motocicleta, i se părea că au ajuns în junglă. În sfârșit, intrară într-o zonă în care strada era pavată cu laterit, iar pe margini erau numai arbori. Motocicleta încetini și se opri fără să-și stingă farul.

Fasciculul lumină panoul pe care scria „cimitir”. Malko recunoscu în sfârșit intersecția. Părintele stinse farul și parcă într-o parte, apoi veni spre agent.

— Din fericire, nu prea sunt construcții pe aici, remarcă el. Africanilor nu le place să meargă pe lângă cimitire noaptea. Arătați-mi mormântul.

Malko îl conduse, luminându-i drumul cu bricheta Zippo. Părintele Heller se opri în fața mormântului lui Walter Parker, își făcu semnul crucii și se întoarse spre Malko.

— Să începem! Dumnezeu ne va ierta dacă deranjăm odihna eternă atunci când intențiile noastre sunt pure...

Se întoarseră să ia uneltele din mașina Land Cruiser. Malko ascultă liniștea nopții: o liniște absolută în afara strigătelor păsărilor de noapte. Stelele străluceau, cu zecile de mii.

Părintele Heller spuse:

— Să ne grăbim! în Africa, oamenii sosesc repede. Simt o prezență străină ca animalele.

La lumina brichetei, cei doi examinară mormântul. Din fericire, nu era cu plăcuțe de faianță, ci numai o singură dală de marmură dintr-o bucată. Părintele îngenunche, examină mormântul și apoi se ridică.

— Dați-mi bara de fier, ceru el. Aici, umezeala a ros cimentul.

Luă bara în mână, o ținti cu atenție și apoi dintr-o lovitură o înfipse douăzeci de centimetri între dală și soclu.

— Nu trebuie decât s-o dați la o parte, spuse el simplu.

Nu făcuse aproape niciun zgomot, numai un șoc surd. Malko se întorcea tot timpul. Dacă fuseseră urmăriți... Apoi își uni forțele cu cele ale părintelui. Cu un zgomot sec, dala funerară se dezlipi de soclu, grație târnăcopului și barei de fier. Reușiră mai întâi să o înlăture lateral, apoi să o facă să basculeze în pământul desprins. Se opriră

câteva momente, pândind din nou împrejurimile. Nimic. Malko se aplecă deasupra gropii și zări sicriul la un metru adâncime.

— Aveți niște sfori? întrebă părintele Heller.

Malko adulmecă aerul care emana din groapă. Era mirosul de umezeală și nu cel „dulce-amărui” al morții.

— Așteptați! spuse el. Poate va fi inutil.

Se așeză pe burtă și se aplecă pe jumătate în groapa deschisă. Reuși să tragă de un mâner al sicriului și-și dădu seama că era imposibil de ridicat. Era prea greu.

— Cred că v-ați înșelat, remarcă părintele. Sicriul ăsta nu este gol.

Malko se ridică, merse la mașină și reveni cu o șurubelniță. Se aplecă din nou asupra gropii. Tot cu ajutorul brichetei, deșurubă cele șase șuruburi care închideau capacul sicriului.

Crezu că nu mai reușește niciodată! Totul dură mai mult de douăzeci de minute. După ce deșurubă cuiele, desfăcu capacul sicriului și i-l dădu părintelui Heller

Flacăra lumină un sac de iută cenușiu. Mult prea scurt pentru a conține un trup uman. Malko îl înțepă cu un șurub. Nu conținea decât pământ.

— Ați avut dreptate!, recunoscu părintele Heller. Aparent, bărbatul pe care-l căutați nu a murit. În tot cazul, aici nu a intrat.

Agentul se ridică, masându-și mijlocul și privi cerul plin de stele. Se simțea ușurat. Nu venise în Ruanda degeaba. Dacă Walter Park își înscenase moartea, o făcuse dintr-un motiv foarte grav.

Capitolul XIX

Privi groapa adâncă a mormântului profanat. Nu putea să lase pământul răscolit. Chiar dacă cimitirul fără ziduri și gard nu era foarte frecventat, acest mormânt risca să atragă atenția. Dumnezeu știe ce scandal se mai putea declanșa.

— Să încercăm să punem placa la loc, sugeră el părintelui Heller după ce așeză capacul sicriului, fără să-l înșurubeze.

Unindu-și forțele, grație barei de metal și cozii de hârleț reușiră încetul cu încetul să așeze pe orizontală placa grea de marmură. După aceea fu mai ușor s-o facă să alunece la locul ei. Când terminară, erau amândoi epuizați, încălziți, în ciuda frigului relativ al nopții. Acele luminoase ale ceasului arătau ora zece fix! Nu se vedea nicio țipenie de om. Malko examină la lumina brichetei, mormântul. De aproape se vedea, firește, că dala de marmură fusese deplasată și mormântul deschis. Dar cine ar fi observat?

Îndoiți de mijloc, obosiți, cei doi puseră uneltele în mașină.

Malko îi întinse mâna plină de laterit roșu părintelui Heller, în semn de mulțumire.

— Mulțumesc. Fără ajutorul dumneavoastră nu aș fi reușit niciodată. De acum încolo, am un punct de plecare sigur pentru ancheta mea.

— Dacă lucrul acesta servește pentru a-i pedepsi pe unii vinovați ai oribilului genocid, sunt fericit că am ajutat, răspunse părintele Heller. O să vă însoțesc până la bulevardul Oua. După aceea, este ușor.

Porniră, unul urmându-l pe celălalt, traversând un oraș cu desăvârșire pustiu. Nici măcar un câine vagabond. De altfel, nu mai erau câini în Ruanda. Sistematic, cei de la Minuar, apoi soldații din FPR, văzându-i devorând cadavre, i-au exterminat până la ultimul. Genocid animal care deriva din cel uman. Militarii ONU au putut astfel să-și justifice prezența fără prea multe riscuri. Era mai puțin

periculos să omori un câine vagabond decât să te lupți cu cei de la Interahamwe hutu, însetați de sânge.

Malko văzu motocicleta îndepărtându-se și simți o strângere de inimă. După douăzeci de minute sosi în parcarea hotelului Mille Collines. Recepționerul ațipise. Urcă în cameră cu unica dorință de a face un duș bun. Nici nu intră bine că zări chiar înainte de a aprinde lumina, datorită proiectului din grădină, o formă întinsă pe patul său. Cineva dormea, cu spatele la el.

*

* *

Rămase o clipă nemișcat, cu pulsul de o sută cincizeci de bătăi pe minut, apoi aprinse lumina. Niște pantaloni de catifea grena erau aruncați pe scaun. Bérénice tresări, se întoarse, și prin bluza descheiată, Malko îi zări sânii ascuțiți. Se ridică în picioare cu o mișcare suplă și îi aruncă niște priviri plini de ironie.

— Credeam că erați obosit! Că doreați să vă culcați…

— Cum ați intrat aici? întrebă Malko, uluit de atâta îndrăzneală.

— Am spus recepționerului că sunt prietena dumneavoastră. Și apoi ei știu cine sunt… Deci ați fost la altă femeie! Probabil, vreo scroafă hutu… Eu nu sunt destul de frumoasă pentru dumneavoastră?

— Bérénice, nu am fost la nicio femeie..

— Mincinosule!

— Bérénice, spuse Malko, mai degrabă enervat. Oricum nu am de ce să vă dau socoteală, dar într-adevăr nu am fost la nicio femeie! Și, în plus, dumneavoastră aveți un prieten, pe Hugues Vandermersch!

— Am pe cine vreau eu! îi tăie sec vorba Bérénice. Și eu vă doresc pe dumneavoastră!

— De ce? Ne-am văzut numai de două ori.

— Așa. Îmi plac ochii dumneavoastră, cu reflexele lor aurii.

Liniștită cu un licăr tulbure în privire, ea se apropie, lipindu-se de el. Cu ochii în ochii lui îi spuse:

— Dovediți-mi că, nu ați fost la altă femeie.

— Cum?

— Făcând dragoste cu mine.

Pentru a-și întări cererea, Bérénice începu să se frece de el. Cum Malko nu reacționa deloc, ea îi spuse:

— Dacă m-ați mințit, voi afla cine este cealaltă cu ajutorul unchiului meu. El știe tot ce se întâmplă aici.

Malko simți o senzație neplăcută de-a lungul spinării. Nu era momentul să atragă atenția asupra lui. Schimbându-și tactica, Bérénice își descheie toți nasturii bluzei și o scoase, arătându-și sânii atât de tari încât păreau ireali.

— Atingeți-mă, să vedeți ce piele mătăsoasă am… propuse ea.

Îi luă mâna și i-o puse pe sânul stâng. Într-adevăr, avea o piele de mătase. Malko își lăsă degetele să alunece în voie și îi mângâie sânii până când simți că Bérénice se lipește de abdomenul lui. Își lipi degetele lungi de Malko și îi spuse cu un gest posesiv.

— Într-adevăr, nu ai fost la nicio femeie.

Într-o clipită rămase numai într-un slip roșu, minuscu1, care-i mula sexul într-o manieră perfect explicită.

— Așteptă, îi spuse Malko. Vreau să fac un duș.

— Este o idee bună! aprobă de îndată Bérénice.

Îl urmă în baie și intră cu el sub dușul pătrat. Dar nu pentru a se spăla, îngenunche imediat pe gresie, pregătindu-se pentru o partidă de sex oral. Apa călduță și mângâierile ei șterseră rapid oboseala din trupul bărbatului. După descoperirea importantă pe care o făcuse, Malko își putea permite un moment de plăcere.

— În picioare, rezemat de zidul de faianță, cu apa curgându-i șiroaie pe umeri, se sprijini de capul tinerei, ceea ce o încântă pe Bérénice. Era atât de abilă, încât rapid îi trezi dorința de a o poseda.

Ieși de sub duș, excitat mai mult decât altădată. Bérénice dispăru în cameră și apăru cu un prezervativ în mână, pe care-l manevra cu mare abilitate, dovedindu-și experiența. În Africa, dacă dorești să trăiești mult, este bine să fii prudent. Nouăzeci și opt la sută din bolnavii spitalului din Kigali erau seropozitivi… Dar Malko ardea de

nerăbdare... Fără s-o ducă pe Bérénice în cameră, o așează pe covorașul din baie, se așează în fața ei, îi desfăcu coapsele și o pătrunse cu o mișcare sigură. Imediat, Bérénice suspină cu o voce răgușită:

— Ce bine este!

Malko îi ridică apoi picioarele pe verticală și începu să se miște domol.

— Este excitant să te văd cum mă posezi, spuse ea. Dar vreau și altfel, pe la spate.

El se retrase, ea se întoarse în picioare cu fața la oglindă. În această poziție o pătrunse încetul cu încetul. Deodată Bérénice fu scuturată de un spasm violent, apoi îi spuse să se retragă. Îi smulse prezervativul și prinse cu gura sexul lui, excitându-l și mai tare. În câteva momente ejaculă în gura frumoasei Bérénice.

*

* *

Instalați pe terasă în fața ficușilor uriași plini de păsările de noapte, Bérénice și Malko se priveau ca doi amanți.

— Ești foarte viril! îi spuse ea. Hugues, trebuie să-și facă injecții și nu-mi place chestia asta.

— Totuși, nu este în vârstă, remarcă Malko, mirat.

— Poate că eu sunt de vină... Spune-mi, rămâi mult timp la Kigali?

— Nu știu încă.

— Ce faci aici?

Agentul ezită, dar se gândi că femeia ar fi putut afla repede de la unchiul ei, așa că mai bine era să fie precaut, decât să-i pară rău mai târziu.

— O anchetă asupra atentatului din 6 aprilie 1994. Pentru a afla cine a lansat rachetele care au doborât avionul președintelui Juvénal Habyarimana.

Bérénice îl privi, vizibil uimită.

— „Asasinii" au făcut-o. Toată lumea știe. Vrei să vorbești cu unchiul meu? El este la curent cu totul..

— Mai târziu, spuse Malko. Vreau, mai întâi, să merg chiar la locul atentatului, lângă aeroportul Kanonbe. Ai

putea veni cu mine?

— Bineînțeles! zise ea de îndată. Mâine nu lucrez. Și după aceea, ne întoarcem aici să ne facem siesta. Am putea pleca pe la ora unsprezece. Acum, trebuie să plec. Locuiesc cu sora mea și cu soțul ei și se vor neliniști dacă nu ajung la timp. Lumea se teme mult la noi...

*

* *

Malko nu reuși să doarmă prea bine, obsedat de dispariția misterioasă a lui Walter Park. Dacă americanul era viu, trebuia absolut să-l găsească. Acum își explica mai bine atitudinea guvernului ruandez față de el. Dar ruandezii nu puteau să prevadă întâlnirea întâmplătoare cu Hugues Vandermersch care îi dezvăluise, fără să vrea, faptul că Walter Park trăia. Se gândi un moment la arhitect și apoi îi veniră în minte fotografiile pe care i le ceruse. Era ora nouă; avea timp să facă un salt până la acesta înainte de a o întâlni pe Bérénice.

Nu găsi prea ușor strada Député Kalangwe și poarta cea albastră. Aceasta era întredeschisă. Trecând pe lângă antena satelit enormă, Malko traversă grădina și bătu la ușa casei. Niciun răspuns. Se hotărî să intre și ajunse în camera unde băuseră o sticlă de Taittinger cu două zile în urmă. Rămase împietrit, în pragul ușii, îngrozit.

Totul era plin de sânge! Pereții, pavajul, mobilierul. Resturi fără formă zăceau pe jos. Îi trebuiră câteva momente să-și dea seama că era vorba de resturi de animale. Capul unei pisici, o bucată din maimuțică, laba câinelui... resturi risipite peste tot. Cea mai mare parte de nerecunoscut. Smocuri de păr pătate de sânge. O voce îl făcu să tresară. Hugues Vandermersch venea din grădină. Cu fața descompusă, părul vâlvoi și privirea goală.

— Ați văzut ce au făcut! spuse el cu o voce stinsă. Ieri seară, în timp ce noi ne pregăteam să luăm masa. Au venit și au masacrat toate animalele, cu cuțitele.

— Cine „ei”?

— Nu știu. Nu au furat nimic. Dar în dimineața asta, am primit un telefon. Mi-a spus numai atât „Frecventați

persoane dubioase”

Malko își simți pulsul accelerându-se. Era cel de-al doilea avertisment.

DMI era activ… Înfruntă privirea pierdută a arhitectului.

— Știți la cine fac aluzie? întrebă agentul.

Hugues Vandermersch își trecu mașinal mâna prin părul alb.

— Cred că la dumneavoastră, spuse el simplu. Nu am întâlnit pe nimeni altcineva Nu știu ce faceți la Kigali, dar nu pot să vă mai văd. Nu trebuie să vă supărați pe mine.

— Înțeleg, spuse Malko. Venisem numai să vă întreb dacă, din întâmplare, aveți niște fotografii ale lui Walter Park.

— Nu știu: nu am chef să le caut, zise arhitectul cu o voce absentă. Vă rog să mă lăsați.

Apoi se îndreptă spre grădină, fără să-i strângă mâna. Acesta își aminti de telefonul pe care i-l dăduse arhitectului, când îi ceruse fotografiile. Fusese ascultat, cu siguranță. Resemnat, Malko ieși rugându-se ca vizita sa la colina Masaka să-i aducă un element nou, chiar dacă i se părea puțin probabil.

*

* *

— Iată colina Masaka, îl anunță Bérénice, uite acolo la dreapta.

De la hotel o luară pe bulevardul Oua spre est, lăsând pe partea dreaptă. În urma lor, aeroportul Kanombé. Șoseaua din Kibungo pe care mergeau era „grosso modo” în axa singurei piste de aterizare a aeroportului. Malko zări în partea de jos, în dreapta, un panou de lemn care anunța în franceză și engleză „Uniunea ruandeză a orbilor”. Chiar în față, o pistă de laterit pe partea dreaptă ducea chiar în direcția colinei.

— Aici este! anunță Bérénice. Se pare că au găsit containerele rachetelor SAM-16, puțin mai sus. Cu siguranță, militarii campusului Kanombé, care se află alături, au tras. Vrei să vezi?

Malko conduse mașina pe drumul de laterit. Foarte

repede se angajă pe o pantă mai abruptă în direcția vârfului colinei. Drumul era plin de pietre enorme și de urme adânci, aproape impracticabile. Văzu niște case înecate în vegetație.

— Se pare că tirul a venit dintr-un loc numit Ferma, spuse el.

Bérénice întrebă un tânăr care cobora și îi traduse lui Malko:

— Este puțin mai sus, pe partea dreaptă.

Agentul înaintă și descoperi imediat o poartă deschisă. În spate se aflau niște clădiri vizibil abandonate, construite pe un promontoriu cu fața spre nord. Bérénice privi vegetația bogată care le înconjura și îi suflă la ureche.

— După ce privești ceea ce te interesează, putem să ne odihnim într-un colțișor liniștit. Nu este nimeni pe aici.

Negresa nu se gândea decât la… Malko avea cu totul altceva de făcut. Întâlniră o cireadă de vaci cu coarnele lungi și ascuțite care treceau liniștite sub supravegherea unui tânăr. Agentul auzi un zgomot de avion și ridică privirea. Un aparat care sosea din partea de est apăru în dreapta sa și trecu în fața lor, pierzând înălțime, pregătindu-se în mod clar să aterizeze. Așa cum, probabil, făcuse cu șase ani în urmă avionul Falcon 50 al lui Juvénal Habyarimana… Ferma era efectiv un loc excelent pentru tir.

— Înainte de eliberare, explică Bérénice, ferma asta era ocupată de lucrători francezi. Vrei să vezi și altceva?

— Am văzut un panou care anunța o congregație religioasă, spuse el. Călugărițele Paillotines. Poate existau și în 1994.

Ieșiră din ferma părăsită, ajungând pe drumul principal care ducea spre vârful colinei. La dreapta, apăru o clădire din piatră roșie cu un acoperiș de tablă ondulată ce avea o inscripție mare:

IKIGO NOERA – BUZIMA CYA MASAKA.

— Este dispensarul „Călugărițelor Paillotines” traduse Bérénice. Poți să întrebi aici.

Îi întâmpină o călugăriță îmbrăcată în alb, mirată că

vede un muzungu. Bérénice îi explică în kinyarwanda ceea ce căutau. Călugărița, după ce îl ascultă, dispăru și reveni câteva clipe mai târziu, aducând cu ea o negresă bătrână care mergea în baston și părea îngrozită.

— Vi-o prezint pe Thérèse Nyarubuye, spuse cu mândrie. Ea a văzut avionul căzând! Și de asemenea, niște oameni care fugeau.

Malko o ascultă cu atenție.

Bătrâna, sprijinită în baston, începu să-și depene amintirile cu o voce lentă, dar foarte distinctă, într-o franceză excelentă. Nu era nici lăudăroasă, nici stupidă.

— Locuiesc cu soțul meu puțin mai sus, explică ea. În seara aceea eram în salon cu el. Am auzit o explozie și am ieșit. Am văzut luminile unui avion care urma să aterizeze la Kanombé. În acel moment am auzit o altă explozie și am văzut că a luat foc! A continuat să coboare spre Kanombé și apoi l-am pierdut din vedere era deja prea jos. Atunci m-am gândit la cei care erau înăuntru și mi-am spus că, probabil, toți muriseră. Mi-am făcut semnul crucii și m-am rugat pentru ei.

— Și după aceea? întrebă Malko.

— A ieșit și soțul meu. Nu știm ce s-a întâmplat. Mi-a spus că vrea să se ducă cu motocicleta să vadă locul accidentului. Mie îmi era frică. În timp ce discutam, am zărit cinci oameni care veneau din partea aceea – ea arătă ferma – și care se îndreptau spre vârful colinei. Au trecut pe lângă noi. Dar nu sunt sigura că ne-au văzut.

— Erau muzungus?

— Trei dintre ei. Un „papa” și doi mai tineri, dintre care unul foarte înalt. Mergeau repede.. Cu ei mai erau doi africani. Nu vorbeau între ei. Au dispărut chiar în vârful colinei. Asta-i tot.

Malko îi sorbise cuvintele, care se potriveau exact cu povestirea lui Jean-Bosco Sagatwa. Totuși nu se potriveau într-un punct. Ruandezul spusese că cei care au lansat racheta, au plecat spre sud, trecând colina Masaka. Dar nu vorbise despre ceilalți doi albi. În afară de Walter Park. Ceea ce schimba totul.

— Ați putea să-i recunoașteți?

Thérèse Nyarubuye râse încetișor.

— Oh, nu! Era întuneric, și apoi toți albii sunt la fel…

— Erau înarmați?

— Nu știu. Nu aveau uniforme, în orice caz.

— Ați vorbit de oamenii aceștia și altor persoane?

Bătrâna râse din nou.

— Nimeni nu m-a întrebat nimic, niciodată! După aceea, am auzit la radio că nu aveam voie să ieșim din case. Pentru că președintele nostru fusese ucis. Apoi, au avut loc evenimentele.

— Vă mulțumesc, spuse agentul.

Malko urcă la volanul mașinii, încântat de această mărturie nesperată. De data asta, progresase cu adevărat în ancheta sa. Cine erau cei doi albi mai tineri decât Walter Park? Americani? Și cei doi africani?

Bérénice îi întrerupse reflecțiile.

— Este interesant ce a spus bătrâna. Mereu s-a auzit că francezii sau belgienii au doborât avionul. Se plimbau pe aici nestingheriți. Erau mulți francezi în tabăra de la Kanombé…

Malko nu căută s-o contrazică. Atâta timp cât nu bănuia nimic, Bérénice putea să-i fie de un ajutor prețios. În timp ce coborau spre drumul din Kibungo se întoarse către ea:

— Ai putea să mă ajuți să-i identific pe cei doi albi?

— Bineînțeles! zise negresa fără să ezite. Dar aproape sigur că au plecat cu „asasinii”.

Și el credea același lucru… Dar trebuia să încerce totul pentru a-i găsi pe cei doi albi care se aflau în seara aceea cu Walter Park. Mai ales „cel înalt” care nu putea trece neobservat.

— Mai sunt albi aici care se aflau și în 1994? întrebă el.

— Nu prea mulți, zise Bérénice fără să ezite. Dar poți să încerci ceva. Cunoști restaurantul „Caprices du Palais”?

— Nu.

— Este cel mai bun din Kigali! se află în strada Ntazuka, foarte aproape de hotelul tău. Mille Collines. Au bucătărie franțuzească. Înainte de 1994 nu se numea așa. Patronul

era belgian și făcea fotografii tuturor clienților săi. Erau o grămadă de fotografii pe pereți. El a fugit odată cu „asasinii” dar nu cred că a luat și fotografiile. Cum restaurantul nu a ars, poate le găsești tot colo. Acești albi de care vorbim ar fi putut să treacă pe acolo.

Era o pistă fragilă, dar era oricum ceva, față de nimic.

— În seara asta, zise Malko. Te duc la Caprice du Palais.

Ochii ei străluciră de fericire.

— Îmi voi pune o rochie foarte frumoasă!

Malko îi surâse, rugându-se ca unchiul său, colonelul Karigera, să n-o pună la curent prea repede. Ziua în care ar fi aflat că ea, de fapt, „lucra” împotriva taberei ei, crezând că o ajută, raporturile lor riscau să devină cu totul altfel decât idilice.

*

* *

Bérénice se întrecu pe sine: strălucitoare, cu o perucă afro, unghii false de cinci centimetri, un ruj de buze aproape fosforescent și o rochie de un albastru fluid ce ajungea până-n pământ și care i se mula pe trup ca o mănușă.

Proprietarul restaurantului, Filip Lenaerts – un belgian masiv ca un turn – o întâmpină sărutându-i mâna, strângându-i-o pe a lui Malko, prezentat ca un vechi prieten.

— Ce vă ofer? îi întrebă belgianul.

— Șampanie! răspunse fără să ezite Bérénice.

Filip Lenaerts, generos, scoase din rezervele secrete „recuperate” de pe la ambasade, o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1994. Un gest frumos, temperat de faptul că, dat fiind prețul la care îl oferea prietenei sale, risca să moară de bătrânețe în fundul pivniței… Ciocniră cu acest nectar vândut la prețul aurului. Sala restaurantului era elegantă și se prelungea cu o terasă mare. Interiorul era cam demodat… Malko zări vreo cinci, șase persoane care stăteau în fața sticlelor de Primus la o masă nu departe de bar. Capetele rase, umerii largi, fețele dure. Nu erau reprezentanți de comerț.

Urmărindu-le privirea, patronul le explică cu jumătate de voce:

— Este serviciul de securitate al Ambasadei Belgiei! Vin aici în fiecare seară!

Iată de unde venea șampania.

— Și cei doi de pe terasă? întrebă Bérénice.

Îi arătă doi bărbați care discutau în șoaptă. Un evreu ashkénaze bărbos, cu o pălărie neagră și un bărbat gras, cu un aspect pe jumătate oriental.

Belgianul surâse.

— Ei sunt traficanți de diamante. Cel voinic vine din Kasai. Își vinde pietrele aici. Bărbosul a debarcat de la Anvers cu zborul Sabena. Va pleca mâine cu diamantele. Câteodată, vânzătorii îmi încredințează teancuri de bancnote să le pun în „safe", înainte de a pleca la Kasai.

— Și nu se întorc? întrebă perfid Malko.

— Se întorc mereu. Sunt tipi duri. Trec frontiera la Gisenyi și după aceea au legături peste tot în Republica Democrată Congo. Ce doriți să mâncați în seara asta?

Malko refuză frigăruile specifice zonei, în favoarea unui adevărat meniu european. În mod vizibil, Bérénice se simțea în al nouălea cer. De îndată ce rămaseră în tete-â – tete, ea îi spuse:

— În seara asta port un slip albastru… ca rochia. Și sofisticat, în plus.

— Sper că Vandermersch nu va veni aici. Ar putea să fie contrariat dacă ne va vedea împreună.

— Nicio șansă! afirmă Bérénice. Aici este locul cel mai scump din Kigali! Am fost numai de două ori aici.

— Și fotografiile? își aminti Malko.

De îndată, Bérénice îi făcu semn patronului.

— Prietenul meu venea adesea aici înainte de evenimente, îi explică ea. El a fost fotografiat de fostul proprietar. Erau pereții plini de fotografii. Ce s-o fi întâmplat cu ele?

Filip Lenaerts se scărpină în creștet.

— Este adevărat, erau peste tot. Pe toți pereții când am preluat restaurantul. Nu știu dacă nu le-am aruncat. O să

văd. Dar mi se pare mai bine fără ele, nu?

— Absolut, îl încurajă Malko.

Creveții, chiar decongelați, erau delicioși. Bérénice îi prindea între unghiile ei lungi ca pe niște insecte, aruncându-i din când în când priviri incendiare. Vârfurile sânilor i se întăriseră sub mătasea albastră, confirmându-i ocheadele.

Friptura era de asemenea excelentă. Ca și cartofii prăjiți. Te simțeai ca în Europa. Malko se concentră asupra meniului, spunându-și că nu avea șanse să găsească fotografiile și că oricum asta nu l-ar fi ajutat prea mult să afle unde se găsea Walter Park, când patronul sosi cu o cutie de carton plină cu fotografii îngălbenite.

— Iată, le spuse el, le-am găsit în pivniță. Distrați-vă!

Malko puse de o parte crema de zahăr ars și se cufundă tot în cutia de carton. Le elimină întâi pe toate în care erau africani. Bérénice își termină desertul și se așeză să-l ajute. Deodată, el se opri în fața uneia care reprezenta o grămadă de oameni instalați la bar. Patru bărbați și două femei. Una albă, cealaltă neagră. Doi albi, tip sportivi sau militar, unul cu o bărbie mai pronunțată. Ambii cu capul ras, atletici, în mod vizibil foarte înalți. Negresa era tânăra care îi deschise lui Malko ușa casei unde locuiau amicii lui Walter Park. Cei care îi aranjaseră înmormântarea..

— Îi cunoști? o întrebă pe Bérénice.

Nu-i cunoștea. Dimpotrivă. Cinci minute mai târziu Bérénice scoase o exclamație și îi arătă o fotografie.

— Iată-l pe unchiul Walli!

Era un bărbat destul de în vârstă, cu obrazul oval gelatinos, aproape chel, corpolent, surâzându-i negresei din fotografia precedentă, cu o mână pe coapsa ei. Malko privi mult timp fotografia. În sfârșit, știa cum arată faimosul Walter Park. În fotografia aceasta punea niște zahăr în cafea cu un fel de clește special.

Bérénice și Malko priviră toate pozele fără să mai găsească mare lucru, în afară de o fotografie a lui Walter Park în compania unui negru neidentificat și din nou unul dintre cei doi albi. Probabil, cel mai înalt, cu două negrese.

Nu era rău deloc. Malko recuperă discret fotografiile și îi mulțumi patronului. După ce plăti o sumă monstruoasă în această țară săracă, plecă înlănțuit de negresă. Aceasta uitase de fotografii, neavând în cap decât un lucru... Intrară în cameră, iar Bérénice, sprijinită de balconul terasei îi spuse simplu:

— Scoate-mi slipul aici!

Prins de joc, Malko îi ridică rochia lungă, albastră.

*

* *

Garajul Ford părea pustiu. Malko îl găsi, în sfârșit, în fundul atelierului pe mecanicul bătrân care-l ajutase prima dată. Îi puse sub nas fotografia celor doi albi. Negrului îi trebui un minut să răspundă.

— Da, sunt prietenii patronului Cei care s-au ocupat de înmormântare. Acum locuiesc în casa din Piața Kimihurura.

— Sunt americani?

— Nu știu, vorbesc engleza și franceza.

Bătrânul plecă cu o bancnotă de zece mii de franci, înspre atelier. Nu mai avea nimic de aflat de la el.

Lui Malko îi veni o idee, urcând în Land Cruiser. Cei doi prieteni ai lui Walter Park aveau toate șansele să fie americani. În cazul acesta ar fi trebuit să fie înregistrați la consulat.

*

* *

Gerry Kalbacker era un tânăr absolvent al Universității Harvard, timid, cu o coamă roșie, îngrijit pieptănată peste cap. Primul secretar al Ambasadei Statelor Unite părea încântat să vadă un trimis special al Casei Albe.

— Domnul Frank Capistrano mi-a cerut să fac tot posibilul pentru a vă ușura misiunea. Sunteți mulțumit de băiatul pe care vi l-am trimis. Théoneste Barayagwisa? Ne face multe servicii.

— Este perfect, îl asigură Malko. Mi-a organizat diverse întâlniri în mai multe locuri cu persoane pe care doream să le contactez.

Americanul surâse cu subînțeles.

— Ruandezii sunt fermecători, foarte inteligenți, dar susceptibili și foarte orgolioși. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, astăzi?

— Aș dori să consult lista cu americanii care stau la Kigali și sunt înregistrați la consulat. Vreau să găsesc o cunoștință.

— Este foarte simplu, îl asigură primul secretar.

Ridică receptorul și chemă direct pe consul, explicându-i cererea. Zece minute mai târziu, o secretară apăru în birou, cu un registru negru pe care Gerry Kalbacker i-l dădu lui Malko.

— Instalați-vă la biroul meu, îi propuse el; eu am puțină treabă și revin mai târziu.

Malko deschise registrul la pagina anului 2000. Lista rezidenților era foarte scurtă: vreo patruzeci de nume, urmat fiecare de o adresă și adesea de un număr de telefon. Îi fu foarte ușor; nu erau decât trei americani domiciliați în bulevardul Umouganda. Doi bărbați. Lee Parker și Matt Stewart, precum și o femeie, Virginia Attlee. De asemenea un număr de telefon: 543 861.

Își notă cu grijă totul și începu să caute prin registru, verificând de când aceste nume se aflau la Kigali. Sosiseră în 1992 și fuseseră înregistrați la consulat fără întrerupere de atunci.

Gerry Kalbacker reveni în birou în momentul care Malko închise registrul.

— Ați găsit ceea ce căutați?

— Din nefericire, nu, îl asigură agentul.

— Nu se înregistrează toți, comentă diplomatul, dar fac o mare greșeală. În caz de neplăceri nu știi unde să-i găsești. Mai rămâneți mult timp la Kigali?

— Încă vreo zece zile!

— Când sunteți liber seara, să-mi spuneți, poate ne vedem la cină. Dacă ați terminat, voi coborî cu dumneavoastră.

Ieșiră pe ușa care dădea spre bulevardul Revoluției. Ambasada Americană se afla în plin centru; era un

ansamblu de clădiri înconjurate de un gard din fier forjat negru și păzit de gardieni îmbrăcați în albastru. Tot perimetrul era protejat de stâlpi albi cu roșu plini cu ciment, circulația fiind interzisă în jurul clădirii. Primul secretar de ambasadă se instală în Nissanul 4×4 nou-nouț parcat în fața stadionului „Total” și îi strânse viguros mâna lui Malko.

— Pe curând, sper. Dacă aveți nevoie de ceva…

Malko nu mai avea decât o idee: să intre, în sfârșit, în contact cu cei doi misterioși americani. Revenit la hotel se năpusti la telefon. La cel de-al treilea apel răspunse o voce de bărbat.

— Alo! Cu cine doriți?

— Cu Lee Park.

— A ieșit.

— Sunteți Matt Stewart?

Urmă o secundă de tăcere, apoi vocea întrebă:

— Cine sunteți?

— Nu mă cunoașteți, zise Malko. Caut persoane care l-au cunoscut pe Walter Park.

— Walter Park, repetă bărbatul. Nu-l cunosc. Îmi pare rău. La revedere.

Închisese. Malko făcu din nou numărul: era ocupat. Încercă peste zece minute dar abandonă ideea. Era pe cale să reflecteze cum putea să-i prindă în capcană pe cei doi americani, când sună telefonul. Era Bérénice.

— În seara asta, dansăm la barul Méridien! îl anunță ea.

— Ah, bine, făcu Malko fără entuziasm. Nu sunt un împătimit al discotecilor.

— Aici o să-ți placă, afirmă negresa. Îi cauți pe cei doi plantatori de ceai, prietenii unchiului Walli?

— Da. Cum de știi cu ce se ocupă?

Bérénice râse cristalin.

— M-am informat: cunosc multă lume la Kigali.. Cei doi ies adesea. În fiecare sâmbătă seara merg la barul Méridien. Astăzi este sâmbătă..

— Deci, mergem la Méridien conchise Malko. Bravo!

Închise telefonul imaginându-și fața celor doi americani

când îi va contacta. Zâmbi, gândindu-se că datora acest lucru nepoatei colonelului care comanda DMI-ul. Față în față cu Malko, cei doi americani vor fi obligați să-i răspundă la întrebări..

Capitolul XX

O cântăreață cu chipul simian, cocoțată pe niște pantofi argintați cu toc cui, urla o melodie siropoasă, acompaniată de o orchestră improvizată, pentru vreo douăsprezece cupluri care dansau lent pe ringul de la Maxim's.

Discoteca, situată în dreapta hotelului, era locul de întâlnire al întregului oraș Kigali, femei în rochii lungi, bărbați în ținută „neglijentă", câțiva „expatriați" și târfele de serviciu.

— Dansăm? propuse Bérénice. Îmbrăcată cu o rochie-furou, neagră, mulată care-i punea în valoare sânii ascuțiți. Nu au sosit încă.

Malko se lăsă dus pe ring și avu impresia unei ventuze… Bérénice avea, despre dans, o concepție foarte simplă: să se atingă până ce partenerul se excita. Lângă ei, o matroană înfășurată într-un costum tipic violet, se agita extaziată, dansând singură. Malko ardea de nerăbdare să se întoarcă la masă să-și bea sucul de maracuja în separeul lor, de lângă orchestră. Tocmai încerca să se desprindă de lângă Bérénice, când aceasta îi suflă la ureche:

— Iată-i, au venit. Privește spre bar!

În penumbră, îi recunoscu cu greutate pe cei doi americani din fotografie. Unul era imens, cu o cămașă albastră, cu umerii de sportiv, cu părul scurt și bărbia accentuată. Tipul de mercenar petrecăreț, celălalt, mai mic, arbora o bărbuță și avea părul negru. Purta o haină ale cărei mâneci erau suflecate. Malko comandă ceva de băut, se instală pe scaun, neluându-și ochii de la ei.

În sfârșit, avea ceva concret: pe cei care, într-adevăr, au doborât avionul lui Juvénal Habyarimana, declanșând astfel unul dintre cele mai cumplite genocide ale secolului. Din păcate, era singur, fără armă, având ca unic aliat involuntar pe nepoata șefului DMI..

Lăsă să se scurgă cinci minute, apoi, nemaiputând răbda, se despărți de Bérénice.

— Așteaptă-mă în separeu, mă duc să vorbesc cu ei.

Bérénice îl ascultă și traversă ringul de dans.

Cei doi americani stăteau întorși cu spatele la Malko. Acesta se apropie și spuse:

— Lee!

Cel mai înalt se întoarse total. Agentul îi văzu ochii gri, inchizitori, cu riduri în jur. Un obraz dur și energic.

— Who are you?

În mod vizibil, americanul încerca să-l identifice.

Malko nu pierdu timp.

— Eu v-am sunat astăzi, spuse el. Eu…

Deja, celălalt nu-l mai asculta. Acesta îi spuse câteva cuvinte la ureche prietenului său, puse o bancnotă de zece mii de franci pe tejghea și cei doi coborâră de pe scaunele de la bar. Lee era mai înalt decât Malko cu vreo zece centimetri. Nebăgându-l în seamă pe Malko, acesta se îndreptă spre ușă, urmat de prietenul său. Malko se grăbi și el. Aproape de intrare Lee îi strecură câteva cuvinte la ureche unui negru, un colos cu capul ras care bloca ieșirea. Agentul încercă să-l împingă, dar era ca și cum ai încerca să miști faleza din loc. Negrul îl fixă, indiferent, de parcă era transparent. Furios la culme Malko făcu calentoarsă spre Bérénice.

— Vino! spuse el. Un negru m-a împiedicat să-i urmăresc. Du-te și vorbește-i!

Ajunseră în fața ieșirii. Gardianul dispăruse. Nici urmă de americani. Malko porni mașina și se duse țintă spre casa celor doi. Poarta cea mare era închisă. Era negru de furie. Bérénice încerca să-l liniștească.

— Nu te supăra. Mâine, îi voi spune unchiului meu să te ajute. Precis îi cunoaște pe cei doi. Haide să ne întoarcem la discotecă.

Cu sufletul negru, Malko își reluă drumul spre Maxim’s, fiind sigur că negrul care-l împiedicase să-i urmeze pe cei doi americani, aparținea DMI-ului. Odată în plus pământul îi fugea de sub picioare. Dar acest eșec îi adusese totuși un element sigur: cei doi americani erau într-adevăr, complicii lui Walter Park.

*

* *

Bérénice își ținu cuvântul: îl chemă pe Malko a doua zi de dimineață pentru a-i spune:

— Unchiul meu este în provincie. Vrei totuși să iei masa cu mine?

Malko acceptă: cel puțin să fie muncit de gânduri negre în compania cuiva. Se găsea în impas. După ce vorbi cu negresa, se duse din nou la locuința americanilor, dar găsi poarta închisă. În afară de Bérénice nu avea niciun aliat la Kigali. Tânăra veni să-l ia, puțin înainte de ora unu. Era atrăgătoare; purta o rochie de bumbac imprimat.

— Putem merge într-un restaurant șic care aparține sorei lui Paul Kagamé, îi spuse ea.

Coborâră pe bulevardul Concorde. Restaurantul se găsea în imobilul OMS. Se numea „Crescendo”. O boltă prelungită cu o sală unde luau masa câteva tuții elegante în compania amanților lor. Mai multe mașini „4x4” erau așezate în mica parcare. Se așezară sub boltă. Malko era îngrijorat. Dacă o lăsa pe Bérénice să vorbească cu unchiul ei se întâmpla o catastrofă. În caz contrar, se împotmolea. Nu avea niciun mijloc să-i forțeze pe cei doi americani să-i vorbească. În ceea ce-l privea pe Walter Park, nu avea nici cea mai mică idee unde se putea afla...

— Vrei apă minerală? îl întrebă Bérénice.

Malko era pe cale să-i răspundă când un obiect aruncat din stradă ateriză chiar la picioarele sale. Rămase împietrit câteva fracțiuni de secundă, timp în care creierul său identifică o grenadă.

— Ce este?

— O grenadă, spuse Malko cu o voce agitată.

Apoi se ridică cu un singur salt. Avea între trei și cinci secunde de răgaz. Trăgând-o pe Bérénice de mână, o smulse de pe scaunul care se răsturnă, îndreptându-se amândoi spre ieșire sub ochii uimiți ai celorlalți clienți care nu remarcaseră nimic. Abia când ajunse la ușă realiză că grenada ar fi trebuit să explodeze de mult. Rămase blocat în fața ospătarului care, mirat, revenea cu apa minerală

— Ce se întâmplă, domnule?

— A fost aruncată o grenadă! Aici, aproape de masă, spuse Malko.

Celălalt izbucni în râs.

— O grenadă? Este o glumă!

Merse la masă, se aplecă și luă obiectul. Apoi rămase perplex.

— Într-adevăr, este o grenadă! confirmă el, devenit dintr-odată grav. Dar nu este periculoasă. Priviți, domnule.

Malko văzu imediat că știftul nu era scos. Grenada nu putea să explodeze. Se liniști, dar își simțea picioarele moi, în timp ce Bérénice se dezlănțuia.

— O fi unul dintre nemernicii ăștia de la Interahamwe. Ar vrea să ne omoare pe toți. O să-i spun unchiului meu…

Malko o privi gânditor. Fără să vrea, ea îi salvase viața. Era sigur că prezența tinerei îi împiedicase, pe cei care aruncaseră grenada, s-o facă așa cum trebuia… Ceea ce însemna că unchiul era la curent cu totul.

*

* *

Mirat că Bérénice nu apăru până la ora zece, agentul coborî la piscină. Se despărțiseră după dejun. Reveni la hotel nemaiștiind ce să facă. O descoperi, în cele din urmă, singură la o masă, la marginea piscinei.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Bérénice îi aruncă o privire întunecată.

— M-ai mințit!

— Referitor la ce?

— La tine!

— Ce vrei să spui?

— M-am întâlnit cu unchiul meu. Mi-a vorbit despre tine. Mi-a spus că ești un dușman al etniei tuți.

— Este total neadevărat! protestă Malko.

— Ar fi trebuit să te ucid, spuse Bérénice cu jumătate de voce. De altfel, te voi „ucide”. La Kigali pot face ce vreau. Sau mai bine pun să te aresteze…

Cercul se strângea în jurul lui. Foarte abil și progresiv.

— Unchiul tău ți-a explicat „de ce” aș fi un dușman al

celor din etnia tuți?

Luată prin surprindere, Bérénice bâigui un „nu” ezitant.

— Ei bine, întreabă-l! lansă Malko. Și dacă nu vrei să mă mai vezi în seara asta…

— Ba da, ba da! Vreau să te văd, dar vreau să știu „de ce” mi-a spus asta. El pretinde că ești în legătură cu „asasinii”. Cei care au dorit să ne facă să dispărem de pe fața pământului.

— Referitor la acest lucru, pot să-ți răspunsul: este total fals. Sunt legat numai de guvernul american.

Convinsă, Bérénice îi luă mâna.

— Te cred. Vino, mergem la Flamingo, este cel mai bun restaurant chinezesc din Kigali.

*

* *

Se trezise dis-de-dimineață, pe la șase, gândindu-se mereu la eșecul avut. Flamingo se dovedise a fi o catastrofă cu farfurii pentru mâncare din plastic și un decor mohorât. În plus, deși depusese toate eforturile, Bérénice, puțin tulburată, nu-și atinsese maxima plăcere, ceea ce o făcu nervoasă și prost dispusă…

Malko luă hotărârea de a se instala în fața vilei celor doi americani până când unul dintre ei urma să iasă, pentru a avea timpul necesar să le spună „cine” îl trimisese. Se ridică, făcu un duș și apoi coborî. Mașina demară fără prea multe probleme. În ciuda defecțiunilor tehnice, continua vitejește să-l poarte peste tot. Era încă răcoare dar mișcarea era deja intensă, în Africa, lumea se trezește odată cu răsăritul soarelui. Zece minute mai târziu, se opri în fața vilei americanilor.

Surpriză: poarta era întredeschisă. Intrigat, coborî și intră să arunce o privire. Cele două mașini erau parcate la locul lor obișnuit. Niciun semn de viață. Se îndreptă către intrarea în casă. Și acolo ușa era întredeschisă. Prin spațiul liber, zări ceva anormal: un picior. Împinse ușa și descoperi restul.

În spatele piciorului, era corpul unei negrese, îmbrăcată numai cu un sutien. Corpul era plin de sânge și o lance de

bambus era înfiptă în gât.

Mirosul de sânge și muștele care roiau îl îndreptă spre cealaltă încăpere. Aici zări două cadavre. Un bărbat și o femeie. Bărbatul era Lee Parker. Nu avea decât niște izmene în dungi, iar el fusese tăiat cu lovituri de cuțit și de lance. Un detaliu oribil îl izbi: picioarele bărbatului fuseseră tăiate de la glezne, probabil pentru a fi împiedicat să fugă.

Pe noptieră, zări un pistol mare, automat pe care Lee Parker nu avusese timpul necesar să-l apuce.

Femeia avea capul tăiat și dat peste spate, gura deschisă și o lance înfiptă în abdomen. Sângele i se uscase pe coapse, atrăgând muștele. Era probabil Virginia Ahlee.

Fusese un masacru. Malko făcu un efort pentru a inspecta și celelalte camere. Nimic altceva nu era deranjat. În a doua cameră îl găsi pe Matt Stewart lungit pe burtă, cu ceafa tăiată și un cuțit înfipt în spate..

Muștele roiau peste tot, mirosul „dulce-amărui” al morții se amesteca cu cel al sângelui. Malko reveni în prima cameră, luă pistolul și-l puse la centură. Liniștea nefirească era pătrunzătoare. Când ajunse în grădină, îl apucă o stare de rău. Probabil, pentru înfăptuirea acestui oribil masacru a fost nevoie de mai mulți asasini. Era foarte clar că cei patru uciși fuseseră luați prin surprindere. Era o crimă planificată și executată cu sânge rece. Chiar și sălbăticia aparentă era artificială.

Picioarele tăiate erau semnul celor din „Interahamwe” care îi „scurtau” pe tuți. Această crimă încurca toate firele. Era o execuție cuadruplă, de o sălbăticie nemaiîntâlnită.

Ieși din grădină și urcă automat în mașină. Totul îi era clar. Americanii fuseseră eliminați pentru că reprezentau un risc pentru guvernul ruandez. Era modul cel mai sigur de a-și asigura liniștea. Ca și în cazul colonelului Lizindé în Kenya.

În fața rațiunii de stat, bună sau rea, nu existau nici aliați nici prieteni. Dacă era așa cum credea Malko, acești americani făcuseră un serviciu imens guvernului ruandez care după aceea îi suprimase cu sânge rece.

Această execuție cuadruplă era de asemenea un mesaj; de data asta, pentru el. Dacă mai continua cercetările, urma să fie asasinat cu prima ocazie.

În mod automat își mângâie pistolul recuperat din casa morții. Era un Browning cu paisprezece gloanțe; liniștitor, totuși. Avea în față o alegere clară; să părăsească Kigali sau să rămână, riscând să moară în fiecare moment.

*

* *

Un bărbos cu o caschetă neagră pe cap șușotea la o masă pe terasa de la „Caprices du Palais” cu un roșcovan atletic, îmbrăcat în haine roșii ca lateritul.

Malko se instalase la o masă nu departe de aceștia și o aștepta pe Bérénice. Cu o seară înainte vorbise cu ea să se întâlnească aici. Lui nu îi era foame. Amenințarea invizibilă plutea peste el, accentuată de momente din ce în ce mai feroce, zdruncinându-i nervii.

De cum sosise la Kigali fusese reperat. Cum DMI-ul nu-l considerase periculos, îl lăsase să acționeze. Apoi pe măsură ce ancheta progresa, sporiseră presiunea asupra lui. Mai întâi, avertismentul lui Théoneste, apoi masacrul animalelor lui Hugues Vandermersch. După aceea grenada închisă și în sfârșit execuția americanilor susceptibili de a face mărturisiri. Toate acestea, implicit, confirmau confesiunile lui Jean-Bosco Sagatwa. Chiar FPR-ul doborâse avionul Falcon 50 al președintelui Habyarimana. Dar care era adevărata implicare a CIA în acest atentat?

Singurul care putea răspunde era numai Walter Park. Numai că „mortul cel viu” era de negăsit… Vocea jovială a lui Filip Lenaerts îi tulbură liniștea.

— Pot să vă ofer un Primus?

— Nu. Mulțumesc.

— Acum câteva minute am întâlnit un tip pe care cred că l-ați cunoscut de mult. Se numește Josse Laslaing. Avusese un restaurant aici înainte de evenimente. De atunci a emigrat la Butaré unde și-a cumpărat un hotel restaurant „Ibis”. Cunoaște pe toată lumea…

Malko îl ascultă cu foarte mare atenție. Dacă Josse

Laslaing cunoștea atâta lume, ar fi fost o șansă să-l întâlnească pe Walter Park.

— Vine aici? îl întrebă Malko.

— Nu. L-am invitat, dar trebuia să plece la Butaré și are o delegație ONU în seara asta, care caută mărturii despre genocid. M-am întâlnit la piață cu el; cumpăra tot felul de lucruri care nu se găsesc la Butaré. Trebuie să fie încă la cumpărături.

Malko era deja în picioare.

— Mi-ar plăcea să-l revăd! O să încerc să-l găsesc. Dacă apare Bérénice, oferă-i ceva de băut.

— Lăzile lui Josse sunt chiar în fața Băncii „Confiance d'or" îi mai strigă patronul restaurantului, pe bulevardul Comerțului.

*

* *

Un tânăr negru dormea cu pumnii strânși sub cap, în soarele strălucitor al zilei, în spatele unei mașini Toyota, în fața Băncii „Confiance d'or". Malko îl scutură și negrul își deschise ochii sașii.

— Unde este patronul tău?

— Acolo. În piață, șefu'. Cu doamna.

Îi arătă un grup de boutique-uri, unde se vindeau de toate, de la oale până la rochii.

— Spune-i că vrea să-l vadă un prieten.

Mă duc să-l caut și eu prin piață.

Malko pătrunse pe aleile strâmte protejate de soarele puternic de acoperișuri. Era o piață imensă, zgomotoasă, și vânzătorii trăgeau de clienți. După cinci minute își dădu seama că nu-l putea găsi pe cel pe care-l căuta și căută una din ieșiri.

Chiar în acel moment zări un cuplu de albi care ieșeau din piață, puțin mai departe de el.

Un domn rotofei, roșcovan însoțit de o blondă cu coadă de cal, cu bazinul mulat într-un gens prea strâmt. Malko grăbi pasul și îi ajunse din urmă chiar când aceștia erau lângă balotul de cumpărături din spatele Toyotei. Malko îl strigă pe bărbat:

— Josse!

Belgianul se întoarse și schiță un zâmbet. Cea care îl însoțea îi adresă și ea un salut vag lui Malko. Nu arăta rău; avea un nas mic și sânii mari.

— V-am zărit în piață, zise Malko, treceam adesea pe la voi, înainte de evenimente.

Chipul patronului se lumină:

— Ah, da este adevărat! Ce mai faceți?

— Ah, mereu același lucru, spuse Malko. Dar dumneavoastră?

— Eu m-am instalat la Butaré de ceva timp. Îmi merge bine. Vin aici să mă aprovizionez. Acum ne pregătim să plecăm. Trebuie să treceți să ne vedeți…

— Bineînțeles! aprobă Malko. Apropo, nu l-ați mai văzut pe Walter Park? Știți, americanul cu pistrui?

Josse Laslaing căută câteva clipe în memorie.

— Ah, da! Din când în când, spuse el. Dar nu se află la Butaré.

Femeia cu nasul mic și sânii mari, îl trase de mânecă.

— Haide, o să întârziem.

Josse Laslaing se scuză cu un surâs.

— Treceți să luați masa pe la mine. Vorbim despre toate astea!

— Da, veniți, spuse și blonda cu o privire plină de subînțelesuri. Nu prea vedem multă lume la Butaré…

Malko îi privi urcând în mașină. S-ar fi lipsit bucuros de o călătorie la Butaré, dar merita totuși…

Când reveni la „Caprices du Palais”, Bérénice nu mai era acolo. Malko încercă s-o prindă la telefonul mobil: găsi un mesaj. Nu mirosea prea bine. Se resemnă să ia masa singur, alături de traficanții de diamante.

*

* *

Agentul își privi furios ceasul. Era deja șase și jumătate. Se lăsase noaptea și nu parcursese decât o treime din drum. După prânz, trecuse pe la hotel să-și ia câteva lucruri și dolarii pe care nu voia să-i lase în safe-ul camerei, loc prea puțin sigur.

În momentul plecării, capota mașinii se încăpățânase să se închidă. Un mecanic de la service Total reuși în cele din urmă să-l repare, dar nu în întregime. Dar mai ales Malko pierduse mai mult de trei ore…

Făcu un ocol pentru a evita o vacă rătăcită.

Drumul era îngust, sinuos, escaladând nenumărate coline, toate asemănătoare. Punctate din loc în loc cu zeci de cuptoare de cărămidă.

Două ore mai târziu, intră pe o șosea dreaptă, mărginită de arbori magnifici: Butaré, la sud de Kigali, foarte aproape de frontiera cu Burundi.

În localitate se afla o mică prefectură cu activitate redusă și o singură stradă principală.

Malko era în căutarea restaurantului Ibis.

Restaurantul se afla puțin mai la stânga. O terasă animată și zgomotoasă. Parcă și intră în restaurant. În interior era aproape gol și un ospătar african îl întâmpină surâzător:

— Doriți să luați cina, domnule?

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Josse.

Ospătarul îl privi cu un aer mirat și bâigui:

— Dar, domnul Josse este la… Așteptați!

Dispăru în bucătărie. Peste cinci minute Malko o zări pe blonda cu care era restauratorul la Kigali, cu o figură descompusă și ochii roșii.

— Josse a murit! îl anunță ea între două hohote de plâns.

— Mort? Dar ce s-a întâmplat?

Tânăra se prăbuși pe scaun și îi spuse:

— Când am ajuns aici, am fost prinși de o mașină cu patru africani înarmați cu kalașnikov. Ne-au lovit. Doi au ieșit și au început să tragă în camioneta noastră. Josse a fost ucis pe loc. Eu am reușit să scap. Cum era seară, nu și-au dat seama că fugisem. Am avut timp să ajung la restaurant.

Malko nu mai răspunse. Plasa se strângea tot mai tare în jurul lui. Chiar mai mult decât crezuse.

Era urmărit în permanență și adversarii săi nu riscau nimic în acest joc: totuși nu putuseră să audă conversația

între el și Josse Laslaing…

Privi bulevardul lung, prost luminat, calm în aparență. Dacă pleca în seara asta, era sigur că nu ar fi ajuns viu la Kigali. De acum, el era următorul pe listă. Blonda îl observa printre lacrimi.

— Doar nu o să plecați acum, îi sugeră ea: este periculos să conduceți mașina noaptea. Avem niște camere aici… Apropo, mă numesc Nadine.

— Foarte bine, Nadine. Dacă sunteți singură, putem cina împreună.

— Îmi va face bine, spuse ea ștergându-și lacrimile. Veniți să vă instalez.

Un ospătar îi luă sacul de voiaj lui Malko și îi arătă o cameră cu un confort redus, care dădea spre bulevard. Niciodată nu fusese atât de mulțumit că recuperase o armă și anume pistolul Browning al lui Lee Parker.

*

* *

Nadine își aranja machiajul, dar avea ochii înroșiți. Ca antreu, femeia își turnă un Defender dublu pe care-l sorbi dintr-odată. Mâinile îi tremurau.

— Nu înțeleg, spuse ea. Josse nu avea dușmani.

— Era soțul dumneavoastră?

— Nu. Eu eram secretară la Ambasada Belgiei când el mi-a făcut curte. Mi-a plăcut să vin să stau aici la aer curat. Aici suntem la marginea lumii. Apoi mi-am dat seama că avea nevoie de o casieră! El se culca tot timpul cu negrese, iar mie îmi era frică să nu mă atingă. Îmi era teamă de SIDA. Acum nu știu ce o să fac.

Cei doi fură serviți. Gustări variate și veșnica friptură la grătar. Malko aștepta, până ce Nadine se mai liniști și o întrebă:

— Îl cunoașteți pe americanul de care vorbeam: Walter Park?

— Bătrânul american cu pistrui? Da, mi-a făcut chiar și curte. Cred că se plictisește singur la Gisenyi.

Malko își simți pulsul urcând vertiginos.

— Trăiește la Gisenyi?

— Da. De mult timp. L-am văzut în ziua în care am fost în weekend la Méridien. Chiar mă întrebam de ce s-a îngropat acolo… Lacul Kiwu este frumos, dar totuși…

Malko nu o mai asculta. În sfârșit, ajunsese aproape de jackpot. Deodată, o văzu pe Nadine schimbându-și expresia.

— Godferdom! spuse ea printre dinți. I-ați văzut pe cei doi tipi care tocmai au intrat?

Malko se întoarse și zări doi negri mari, voinici, cu chipurile inexpresive, în haine de piele și jeans.

Cei doi se instalară la o masă lângă intrare.

— Sunt aproape sigură că ei ne-au atacat!

Agentul nu spuse nimic. De data asta, adversarii săi nici nu se mai ascundeau măcar. Deci era programat să moară la Butaré.

Capitolul XXI

Malko puse mâna pe Nadine, încercând s-o calmeze.

— Să nu vă fie frică, aici nu vi se poate întâmpla nimic. Și apoi, poate că nu sunt aceeași.

— Ba da, ba da! se revoltă ea. Sunt absolut sigură. Mă duc să anunț jandarmeria.

— Să nu faceți nimic. Cred că cei care v-au atacat au acționat la ordinele DMI-ului.

Nadine își ridică ochi plini de lacrimi spre Malko, cu un aer buimăcit.

— DMI-ul! Dar de ce?

— Nu pot să vă explic acum ceea ce știu. Dar mâine dimineață voi pleca din Butaré și sunt aproape sigur că mă vor urmări. După ce voi pleca, luați un autobuz – transportul în comun – și plecați la Kigali. Cereți protecția Ambasadei Belgiei și părăsiți țara cât mai curând posibil. Există curse Sabena de două ori pe săptămână.

Nadine lăsă furculița din mână, palidă ca un cadavru.

— Dar, nu am bani! Ce-o să fac?

— O să vă dau eu, spuse Malko Cincizeci de mii de dolari. Suma asta vă va ajuta să începeți o nouă viață.

Nadine era din ce în ce mai uluită.

— Cincizeci de mii de dolari, repetă ea, cu jumătate de voce. De ce mi-ați da mie atâția bani? Nu ne cunoaștem deloc.

— Exact, recunoscu Malko, dar este posibil ca eu să fiu indirect și involuntar, responsabil de moartea prietenului dumneavoastră Josse.

Nadine făcu ochii mari, uluită:

— Dar, de ce? Nu v-a văzut niciodată!

— Deținea o informație foarte importantă, explică Malko. A fost ucis pentru a fi împiedicat să mi-o comunice. Ați avut mare noroc...

Nadine împinse farfuria și zise cu o voce stinsă:

— Îmi este greață!

Se ridică de la masă și dispăru. În timp ce lipsi de la

masă, cei doi negri dispărură, după ce goliseră sticla de Primus. Tânăra belgiană apăru cu fața descompusă. Se așeză și-l fixă pe Malko.

— Nu vă cred! Nu vă înțeleg.

— Credeți-mă, tot ce v-am spus este adevărat. De acum, nu mai riscați nimic.

— De ce?

— Pentru că cei doi bărbați ne-au văzut împreună. Ei știu că noi am vorbit. Deci, este prea târziu pentru a vă ucide.

Nadine rămase tăcută câteva momente, apoi întrebă timid:

— Îmi veți da banii, totuși?

— Da, spuse Malko. Erau destinați să recompenseze persoana care m-ar fi ajutat să-l găsesc pe Walter Park. Întâmplarea a făcut ca dumneavoastră să fiți acea persoană. Banii vă vor ajuta să începeți o altă viață.

Belgianca dădu din cap, buimăcită.

— Nu înțeleg nimic! Nu îmi vine să cred! Este incredibil!

Ea privi salonul gol.

— Unde au plecat?

— Au plecat, zise Malko, fără să explice.

— Nu mai suport, suspină Nadine. Nu cred că trebuie să părăsesc Butaré.

— Și totuși ăsta este al mai bun lucru pe care îl aveți de făcut, o sfătui. Acum, mă duc să mă odihnesc.

Ajuns în cameră, consultă o hartă a Ruandei. Dacă o lua pe drumul din nord, spre Kigali, exista o răspântie la Nyanza care ducea spre Gisenyi, evitând astfel să treacă prin Kigali Nu-i rămânea decât să se roage să nu fie așteptat la ieșirea din oraș. Împinse un scaun în dreptul ușii, puse un glonț pe țeava pistolului Browning și se întinse pe pat.

*

* *

Un zgomot puternic se auzi pe culoar și un val de adrenalină urcă în arterele lui Malko. Se ridică și aprinse lumina, verificând ca pistolul să fie la îndemână. Afară,

liniștea era absolută. Deodată, văzu mânerul ușii întorcându-se lent și își scoase pistolul gata să tragă prin ușa batantă.

Auzi o respirație. Cineva se afla de partea cealaltă a ușii. Din nou mânerul se mișcă. Lipindu-se de perete, pentru a fi la adăpost de un glonț tras prin perete, întrebă cu jumătate de voce:

— Cine este acolo?

— Eu sunt! zise vocea tremurătoare a Nadinei.

Malko îndepărtă scaunul și întoarse cheia. Tânăra belgiancă stătea pe culoar, cu chipul îngrozit, picioarele goale, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte, din care i se zăreau sânii. Nadine se strecură în cameră.

— Scuzați-mă, mi-a fost tare frică! Aud zgomote peste tot. Pot să rămân cu dumneavoastră?

— Nu este decât un pat, remarcă agentul.

— Nu-i nimic, o să stau pe fotoliu.

Privirea i se opri pe pistol, apoi își întoarse capul ca și cum nu l-ar fi văzut și se cuibări în fotoliu.

Malko își spuse că este momentul să-și achite datoria. Luă din sacul de voiaj plicul cel gros, plin cu dolari și îi împărți conținutul în două.

— Iată cei cincizeci de mii de dolari, spuse el. Folosiți-i cum credeți mai bine.

Nadine îi mulțumi cu un surâs palid, fără să se miște. Era ca un animal îngrozit. Malko se culcă din nou. Se întrezărea o zi dificilă. Pentru moment se luptă cu somnul, apoi ațipi, fără să-și dea seama. Se trezi din somn cu o senzație stranie. Visase niște pisicuțe, iar una dintre ele se freca de el Era o senzație plăcută. Tot în vis, mângâie pisica, iar degetele sale întâlniră ceva ce semăna cu o blăniță.

Trezit dintr-odată, ghici în întuneric o formă pe jumătate culcată alături de el. Ceea ce simțise pe abdomen era capul lui Nadine...

Nadine îl mângâia delicat nevrând să-l trezească... Malko, lungit pe spate, se abandonă în deliciul plăcerii. Ce îi rezerva viitorul imediat dacă nu pericolul sau chiar

moartea?

Nadine se opri din jocul ei, își scoase cămășuță de noapte și se întinse peste el, începând jocul dragostei cu mișcări ample. Malko o prinse de șolduri pentru a se armoniza cu mișcările tinerei.

La sfârșit, explodară practic amândoi în același timp, iar Nadine rămase un moment prăbușită peste trupul lui.

— Scuzați-mă, îi suflă ea puțin mai târziu. M-am liniștit. Aveam nevoie să simt un bărbat...

Apoi, Nadine se ridică din pat și se îndreptă liniștită spre fotoliu. Peste cinci minute, Malko îi auzi respirația regulată. Nadine adormise.

*

* *

Drumul era minunat între munți și culturile de bananieri, de un verde închis, presărat cu sate mici, de o parte și alta. Ici-colo câte un eucalipt argintiu arunca fascicule de lumină printre buchetele somptuoase de flori ale paradisului multicolor.

În ciuda acestor frumuseți Malko simțea o gheară în stomac. La fiecare cinci minute arunca o privire în oglinda retrovizoare. Un alt „4x4”, un Cherokee vechi, roșu, îl urmărea de când ieșise din Butaré. Prea departe pentru a-i distinge pe cei din interiorul mașinii... Dis-de-dimineață, pe la șase și jumătate coborâse cu Nadine și băuseră împreună cafeaua.

— Cine sunteți? îl întrebase ea. Aș dori să vă revăd.

— Mai bine ar fi să nu ne mai revedem. Plecați la Kigali și apoi părăsiți țara. Acești bani vă vor fi de folos. Sunteți tânără și frumoasă, viața merge înainte.

Nici măcar nu se sărutaseră la despărțire. Plecând, privise casele încă adormite din Butaré și își spuse că nu va mai reveni cu siguranță, niciodată în acest mic târgușor ruandez unde, totuși, găsise ultima cheie a anchetei sale, după o lungă succesiune de crime. De la colonelul Lizindé la Josse Laslaing, numărul era destul de mare. Cel puțin ultimul, belgianul, murise fără a ști de ce, cu siguranță cel mai inocent dintre toți ceilalți..

Încercă să accelereze, dar mașina sa Land Cruiser era la capătul puterilor. În spate, Cherokee-ul nu-l slăbea deloc. Crezu că scăpase de el la Nyanza, dar acesta apăru rapid, într-un nor roșu de praf.

Drumul era îngust, deteriorat, năpădit de vegetație, cu ocolișuri, suișuri și coborâșuri, într-un peisaj sălbatic.

Se zăreau țărani care munceau câmpul, femei care mergeau încet de-a lungul drumului cu greutăți enorme pe cap: copiii împingeau un soi de trotinete mari cu roți de lemn în care încărcaseră saci de cărbune.

Traversă apoi o zonă în care toți copacii fuseseră tăiați de valurile de refugiați care reveneau din Uganda.

De altfel, în dreapta sa, munții înalți, acoperiți de o vegetație bogată separau Ruanda de Uganda, pierzându-se în zare.

Nu zări niciun panou de semnalizare, niciun nume: se afla într-o zonă total necunoscută. După o oră și jumătate de la plecarea sa din Butaré, zări în stânga sa lacul Kiwu. Drumul se întindea de-a lungul malului, mărginind o faleză luxuriantă. Jeepul, mereu pe urma lui Malko nu putea nici măcar să-l depășească.

Agentul se concentră pe drumul său, întrebându-se cum ar putea da de urma lui Walter Park la Gisenyi. Dar mai ales cum ar putea să se debaraseze de urmăritorii săi. Din fericire, avea la el pistolul Browning… Praful de laterit intra în valuri prin geamurile deschise ale mașinii, făcându-l să se înece și să tușească. Se gândi la Walter Park și la modul în care acesta îl va întâmpina..

În stânga sa zări niște clădiri. Era o braserie. Se apropie. Drumul din ce în ce mai deteriorat cobora spre lacul Kiwu. După un viraj văzu un panou cu o săgeată ce indica „Hotel Méridien”.

Drumul se întindea, de acum, de-a lungul plajei unde se zăreau câteva cârciumioare.

O mulțime de oameni făcea baie, era cald și atmosfera în jurul locului era plăcută.

Imediat dădu de un hotel de culoare ocru, înconjurat de niște clădiri mai mici. Opri mașina și coborî. Cherokee-ul

roșu îl ajunse și parcă în spatele lui. Malko intră în holul hotelului, întunecat și pustiu. Un singur recepționer trena prin recepție mirat că vede un client. Malko se apropie de acesta și îi puse o bancnotă de zece mii de franci ruandezi pe birou.

— Caut un prieten, un muzungu, care locuiește aici, la Giseny.

Funcționarul privi avid banii dar răspunse cu onestitate:

— Nu cunosc niciun muzungu la Giseny. Poate la Goma. De cealaltă parte a frontierei.

— Posibil, răspunse Malko. Puteți întreba pe cineva? insista el

— La piscină, lucrează un ospătar care locuiește în zonă; întrebați-l pe el!

Malko traversă holurile pustii și ajunse la o piscină unde doi albi se bronzau, lungiți pe saltele.

Îl chestionă pe un ospătar bătrâior, punându-i aceeași întrebare cu aceleași argumente. Negrul se scărpina în creștetul capului.

— Un muzungu! Da, este unul. Dar este bătrân!

— Unde locuiește?

— Acolo, la un kilometru de frontieră, pe Aleea Palmierilor. O casă mare, albă.

Malko era deja afară. Când urcă în mașină, zări în parcare un alt vehicul: o camionetă cu mai mulți soldați. Un afet de mitralieră era urcat pe platou. Pulsul lui săltă la o sută cincizeci: porni mașina ajungând din nou pe drumul care mărginea lacul, de fapt o alee mărginită de cocotieri, cu două benzi separate de un strat de pământ, unde se cultivase iarbă.

Cherokee-ul era în spatele lui, dar nu căuta să-l agațe. Își concentră atenția pe partea dreaptă unde se succedau mai multe vile.

Deodată, auzi un zgomot de motor și zări cu colțul ochiului camioneta care-l depăși, mergând în contra-sens pe cealaltă parte a șoselei.

Vehiculul încărcat cu soldați mai parcurse o sută de metri, apoi se întoarse spre stânga și se opri, blocând calea

pe care rula Malko.

Acesta frână, pentru a nu-l ciocni și mașina sa se așeză ca de obicei de-a curmezișul drumului.

Aruncă o privire în spatele lui: doi bărbați ieșiră din Cherokee, cu niște arme în mâini și înaintau spre el fără să se grăbească. Sări la pământ, chiar în momentul în care mitraliera se mișca în direcția lui. Auzi un strigăt și cei doi urmăritori se repeziră sub un cocotier, la adăpost. Ceilalți începuseră să tragă! Privirea îi fu atrasă de un panou căzut la pământ, cu inscripția „Aleea Palmierilor”. Urma să moară aproape de țintă.

Auzi zgomotul chiulasei mitralierei și scoase pistolul Browning într-un gest de apărare derizorie: cel puțin să moară cu arma în mână.

*

* *

— Opriți!

Malko fascinat de țeava mitralierei îndreptată asupra lui, nu văzu țâșnind un bărbat care tocmai ieșise dintr-o vilă elegantă așezată chiar în colțul bulevardului cu Aleea Palmierilor. Un bărbat în vârstă, cu umerii căzuți, părul rar. Față ovală, curioasă, ce părea sculptată în gelatină și cu ochii de culoarea cobaltului.

În ciuda acestui chip moale, gelatinos, emana din el o forță și o siguranță de oțel.

Țeava mitralierei se întoarse; bărbatul se apropie de Malko și îl luă de braț.

— Veniți!

Cei doi urmăritori schițară un gest de interpunere, dar bărbatul în vârstă le spuse sec:

— *Leave him alone!*[33]

Cei doi soldați se îndepărtară și agentul pătrunse în grădina vilei cu salvatorul său. Acesta nu deschise gura până când nu intrară în casă unde-l conduse pe Malko într-un salon cu parchet de culoare închisă și cu ferestrele zăbrelite. Bărbatul se așeză cu greutate. Îi dădu un ordin scurt unui servitor negru, apoi se întoarse spre Malko și-l

[33] *Lăsați-l în pace!*

privi insistent.

— Deci, m-ați găsit! suspină el.

— Cu greutate, mărturisi Malko. Dar cum ați știut că vă căutam?

— DMI-ul m-a ținut la curent, spuse simplu americanul. Dacă le-aș fi cerut, v-ar fi lichidat îndată ce ați sosit la Kigali, dar am hotărât să rămân neutru. Nu regret. Ați avut perspicacitate și mult noroc, conchise Walter Park. Într-adevăr, mult noroc.

— Nu toți au avut noroc, în afacerea asta. Prietenul dumneavoastră Josse Laslaing, patronul restaurantului a murit pur și simplu pentru că a vorbit cu mine.

Americanul dădu din cap în sensul proverbului: orice omletă se face spărgând ouă.

Servitorul negru reveni cu un platou pe care se găseau două cești de ceai. Îi turnă lui Walter Park în ceașcă, iar acesta își puse puțin zahăr cu un clește special exact ca în fotografie.

Bău puțin ceai și zise:

— Deci știți totul!

— Nu chiar, îl corectă Malko. Cunosc amănuntele operaționale datorită lui Jean-Bosco Sagatwa. Știu că în seara aceea erați cinci, dintre care doi africani. Am găsit chiar și un martor care v-a întâlnit când vă pregăteați să fugiți. Dar nu știu lucrul principal.

— Care?

— „De ce?”

Se lăsă o liniște apăsătoare, apoi americanul se aplecă în față, cu o strâmbătură.

— Cred că v-ați câștigat dreptul de a afla. Știți aproape totul despre mine, cel puțin esențialul. Dar poate nu cunoașteți legăturile speciale pe care le-am avut cu Paul Kagamé. Unul dintre rarii conducători negri, integru, curajos și patriot. Eu l-am ajutat să obțină un stagiu la Fort Lavenworth, în Texas, în 1990. Într-o zi, în 1994 a venit la mine într-o stare de surescitare extremă, lucru neobișnuit la el. Mi-a povestit ceea ce acest ticălos Jean-Bosco Sagatwa îi încredințase colonelului Lizindé. Și anume că

Habyarimana avea intenția la întoarcerea sa de la Dar-Es-Salaam să declanșeze genocidul contra etniei tuți. „Știam” cu toții că se pregătea un genocid, de aceea această informație mi s-a părut absolut credibilă.

— Paul Kagamé v a cerut să-l ajutați?

— Da. A crezut că eliminându-l pe Habyarimana își va salva poporul. Și mai credea că cei de la Minuar ar interveni dacă ar fi existat tuții uciși Avea un stoc de SAM 7 și SAM 16 dat de către Uganda FPR-ului. Dar nu avea personal competent care să-l manevreze. Am reflectat mai multe zile. Era o hotărâre teribilă, pe care nu puteam s-o încredințez nimănui. Nu aveam „niciun” mijloc de a verifica spusele lui Lizindé. Cei din etnia hutu ne obișnuiseră cu ce era mai rău. Astfel că, în final, am acceptat să-l ajut.

— Dar de ce Lee Parker și Matt Stewart?

— Îi cunoșteam de mult timp. Fuseseră instructori în armata ugandeză. Cunoșteau perfect mânuirea rachetelor SAM 16 și mă ascultau fără să-mi pună întrebări. Mai ales când le-am spus că era vorba să-i salvez pe tuții de la un genocid programat. Restul a fost ușor. Probabil că Sagatwa v-a povestit. Am luat cu noi doi membrii ai APR-ului.

— Ce făceau cei doi americani la Kigali? Plantația de ceai era numai acoperirea lor.

— Spionau pe cei de la FAR, spuse Walter Park. Pentru cei de la FPR, la ordinul meu. Toate comunicările FAR, sub acoperirea plantatorilor de ceai. Erau foarte discreți. Niciodată cei de la FAR nu i-au bănuit. Au făcut o treabă bună.

Malko îi puse o întrebare care-i stătea pe limbă:

— De la începutul acestei anchete, am avut impresia că fosta dumneavoastră „casă” – CIA căuta „să acopere” lucrurile. De ce? Doar nu era implicată?

— Nu. Nu era implicată. Dar foarte rapid, cei de la stația de emisie din Kampala au avut niște bănuieli. Aveau lista rachetelor SAM 7 și SAM 16 deținute de armata ugandeză. Când au obținut numărul de serie a celor două rachete

SAM 16 folosite în această acțiune, au descoperit că proveneau din stocurile armatei ugandeze. Știau de asemenea, că Lee Parker și Matt Stewart erau experți în folosirea acestui tip de material militar. Cunoșteau și relațiile mele cu ei și cu Paul Kagamé. Și atunci, fără să știe „de ce” au ajuns la concluzia că noi aveam o contribuție la acest atentat. În perioada aceea, o notă ultrasecretă a fost trimisă prin stația de emisie din Kampala direcției generale – Langley, detaliind bănuielile lor referitoare la noi.

— Dar nu mai făceați parte din CIA, obiectă Malko. Iar Parker și Stewart nu făcuseră „niciodată” parte.

— Exact. Dar ei comunicau stației din Kampala toate informațiile culese în contul FPR-ului. Exista deci o legătură operațională între ei și CIA. Dacă această afacere ieșea la lumină, CIA ar fi fost acuzată de a fi sponsorizat atentatul. Iată de ce s-a ținut la această versiune oficială a vinovaților hutu. S-a spus că am vrut să-i fiu pe plac lui Paul Kagamé, prietenul meu, fără să se înțeleagă de ce. Secretul a fost păstrat până când ticălosul de Jean-Pierre Mugabé a relansat afacerea, pentru motive pe care nu le cunosc încă. Bineînțeles, avocata lui Jean-Bosco Sagatwa a profitat de ocazie, încercând astfel să-i diminueze responsabilitatea clientului ei.

Restul îl cunoașteți…

— Nu complet, contestă Malko. Când am ajuns la Nairobi, am avut impresia clară că șeful stației de emisie CIA, Mark Spencer, făcea totul pentru a-mi pune bețe în roate.

— Nu era o impresie, replică Walter Parker. Când a apărut documentul lui Mugabé, Casa Albă a cerut direcției generale CIA să-i dea „toate” elementele acestei afaceri. Bineînțeles, că în faimoasa notă secretă, eu apăream în primul rând. Nu au putut să refuze. Și, când Frank Capistrano v-a lansat în afacere, le-a fost teamă că veți descoperi cine știe ce alte lucruri. Deci, au încercat să vă împiedice ancheta. În mod discret, neștiind măcar dacă mai trăiesc.

— Frank Capistrano o să fie mulțumit, concluzionă Malko. V-am găsit și am aflat și ce s-a întâmplat.

Un surâs fin lumină chipul gelatinos al americanului.

— De când a citit nota secretă de la stația de emisie din Kampala, „a știut” numele meu. Cât despre motivele mele, puțin îi păsa. Ceea ce dorea, era să obțină certitudinea că murisem. Și dacă nu aș fi fost mort, urma să se corecteze situația…

— Adică? întrebă Malko, nedorind să înțeleagă.

— Să mă lichideze! scăpă Walter Park. Pentru a evita definitiv orice risc de indiscreție. Frank Capistrano lucrează în numele statului. Rolul său este de a evita pentru totdeauna ca CIA să fie implicată de aproape sau de departe în atentatul din 6 aprilie 1994.

— Să vă lichideze? repetă Malko uimit.

Walter Park înclină din cap.

— Evident! Naivitatea dumneavoastră vă onorează. Din moment ce proiectoarele își îndreptau din nou lumina spre noi, trebuia să se facă curățenie. Și să se evite cu orice preț să se compromită numele Statelor Unite și al CIA. Dușmanii noștri ar fi putut pretinde că au acționat la ordinul Casei Albe pentru motive geostrategice obscure. Iar cel care curăță, sunteți dumneavoastră: sau poate nu m-ați fi găsit și în cazul acesta era perfect pentru ei; sau ați fi reușit și în cazul acesta, fie vi s-ar fi cerut să mă lichidați, fie ar fi făcut ei acest lucru, dar în spatele dumneavoastră.

Tăcu, bău puțin ceai. Împietrit Malko îl întrebă:

— Când ați aflat că Jean-Bosco Sagatwa v-a manipulat?

Chipul americanului se întunecă.

— Prea târziu. Genocidul era deja declanșat și noi ucisesem pe singurul om care ar fi putut să-l împiedice. Era îngrozitor. Îngrozitor, repetă cu jumătate de voce Walter Park. M-am dus la Mulindi să-l caut pe Paul Kagamé. Era distrus, dărâmat, se gândea la sinucidere. Imaginați-vă un medic care vrea să administreze un calmant și injectează o otravă mortală… Neputincios, Kagamé a trebuit să asiste la masacrul poporului său. A

fost oribil, repetă Walter Park cu vocea stinsă. Nici el nici eu nu vom uita niciodată… niciodată…

Cuprins de emoție Malko contempla durerea sinceră a bătrânului, gândindu-se la vocea caldă și cordială a lui Frank Capistrano.

Cu siguranță, spionajul nu era întotdeauna o profesie de gentelmeni. În această afacere, în afară de Jean-Bosco Sagatwa, erau numai victime. Sute de mii de victime, plus alte două: Paul Kagamé și Walter Park.

Niciun cuvânt nu putea scuza sau comenta ceva. Erau niște responsabilități ce trebuiau purtate până la moarte.

Walter Park se ridică de pe scaun cu multă greutate.

— V-am spus că ați avut noroc, spuse el. „Mult” noroc. Știam prin DMI că sunteți pe urmele mele, dar nu știam că veți ajunge astăzi, aici. Dacă nu aș fi ieșit să mă plimb, ați fi fost mort.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Walter Park nu răspunse.

— O să vă conduc la Kigali chiar eu, spuse americanul, să nu vi se întâmple nimic. Doresc foarte mult să-i spuneți lui Frank Capistrano ceea ce v-am destăinuit. Și de asemenea, că nu voi spune „niciodată” nimic. Până-n cea din urmă zi când voi fi îngropat pe malul acestui lac pe care-l îndrăgesc nespus. Nu sunt trădător al țării mele.

Se instalară într-un Jeep și americanul se urcă la volan, rămânând câteva clipe nemișcat pentru a-și relua suflul.

— Vom face un mic ocol, spuse el. Trebuie să mă opresc la orfelinatul de la Gitwa. Sunt opt sute de orfani tuți pe care îi cresc acolo. Unii dintre ei sunt remarcabili..

Cumpărați!

Tinerama vă oferă

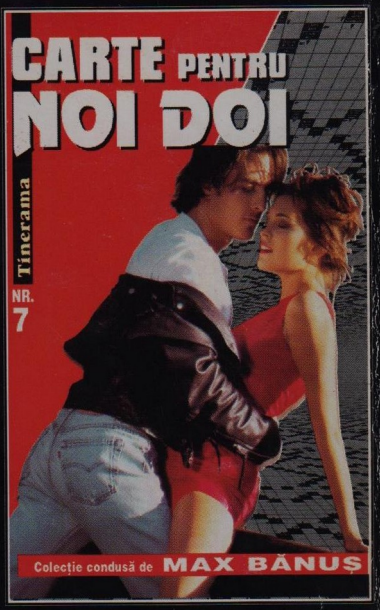

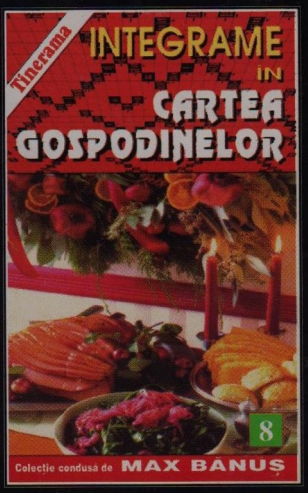

PREȚ 15 000 Lei

ISBN 973-8070-46-5